

BURMESE
CLASSIC

ရှင်မိထယ်

နှလုံးသားထိစာသွေးသစ္စာ

L N E

ရှင်မိထယ်

ဒုလုံးသားထဲကသွေးသစ္စာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၇၃၅၀၅၀၉
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၈၅၆၀၇၀၉

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင်(ဝဉ္စကစု)စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၇)စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အမျိုးသမီးအားလုံး တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး၊ ပုဆိန်နိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နောင်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖွက်သမားများအား တိုက်ခိုက်သဖြင့် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးတား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံပာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရှေးကျက်စီးပွားစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွ ရွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်ပေးရေး

၈၉၅-၈၃

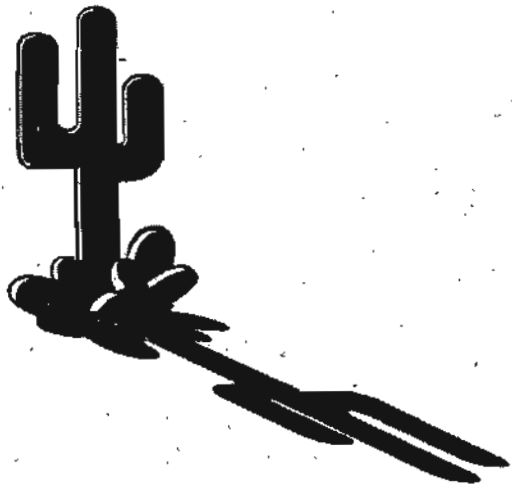
ရှင်မိထယ်
ဒုလုံးသားထဲကသွေးသစ္စာ/ရှင်မိထယ်-ရန်ကုန်။
စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၀။
၂၈၈- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။
(၁) ဒုလုံးသားထဲကသွေးသစ္စာ

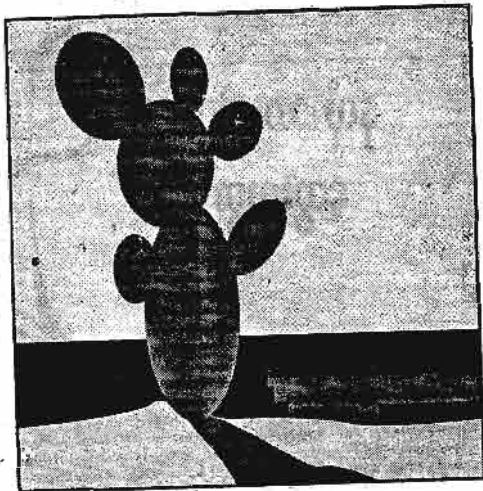
ရင်ဗိတ်

BURMESE
CLASSIC

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
ဝေတနာစာပေ

BURMESE CLASSIC

“ဒါရိုက်တာကြီး ...

နှလုံးသားရဲ့ ခံစားချက်ဆိုတာ
အတုလုပ်ယူလို့ ရပါသလား ...

မှူးကတော့ ...

နှလုံးသားခံစားချက်ကို
အတုလုပ်ယူခံစားလို့ မရဘူးလို့
ယုံကြည်တယ် ...

ရင်ထဲက စစ်မှန်တဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့ပဲ
ခံစားတတ်တယ် ...

မှူးရင်ထဲက ...

တကယ်စစ်မှန်တဲ့ ခံစားချက်တွေက
မှူးနှလုံးသားကို

အမြဲတမ်း နှိပ်စက်အနိုင်ယူနေတယ် ...

မှူး ဒီလို ခံစားနေရတာတွေကို

ဒါရိုက်တာကြီးတို့တွေ

ဝမ်းသာနေကြတယ် မဟုတ်လား”

ရွှေမှူးမံ

“ဒီမှာ ...

ညည်း ... ဒါရိုက်တာဒေသီရက

ဖုန်းတို့ တိုက်ခန်းတို့ ဖေးထားလို့

အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး မက်မနေနဲ့ ...

အဲဒီ ဒါရိုက်တာဒေသီရက

ငါတို့တင်မြှောက်ထားလို့

နာမည်တစ်လုံးရလာတဲ့သူ ...

ငါတို့လက်ခုပ်ထဲကရ

ညည်းလို့ တောကြီးတောင်ကြားကကောင်မကို

ခြေတော်သာတင်သွားမှာ

ဘယ်တော့မှ အတည်ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့

ညည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိပြီး ပြန်ကြည့်”

ဗွဲ့

“ကလေး ...

မင်း ကိုယ့်ကို သက်သက် အထင်မှားနေတာ
ကလေးပြောကိုပြောခဲ့တဲ့ ခံစားမှုတွေကို
ကိုယ်က ခံစားပြီးခဲ့ပါပြီကွာ။

ကလေးရယ် ...

မင်းနှလုံးသားနုနုလေးမှာ
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့

အခုလို ခံစားကြေကွဲရတာတွေနဲ့

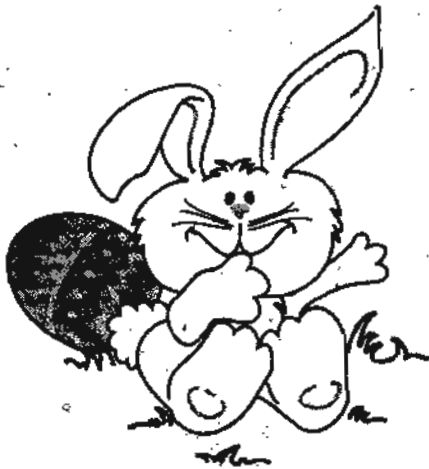
အနာရွတ်စွဲထင်မကျန်ရစ်စေချင်ဘူး။

ကိုယ် စိတ်မကောင်း အဖြစ်ရဆုံးကတော့

ကလေး ကိုယ့်အပေါ်

မယုံကြည်တဲ့ ခံစားချက်တွေ ဖြစ်နေခဲ့တာကိုပဲ”

ဒါရိုက်တာဒေသီရ

လောကမှာ
အရာရာ*အချစ်*ကသာ
ဂုဏ်တစ်ခုပဲ ...
အချစ်ရှိရင် ကျွန်တော်
ကျေနပ်တယ်
နေရဲတယ်
နေပျော်တယ်
ဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရ
မတုန်လှုပ်ပါဘူး။

နိဂုံး

ရွှေမှူးမံ ဆိုရင် ဒီနယ်တစ်ဝိုက်က မသိသူ ခပ်ရှား
ရှားရယ်ပါ။

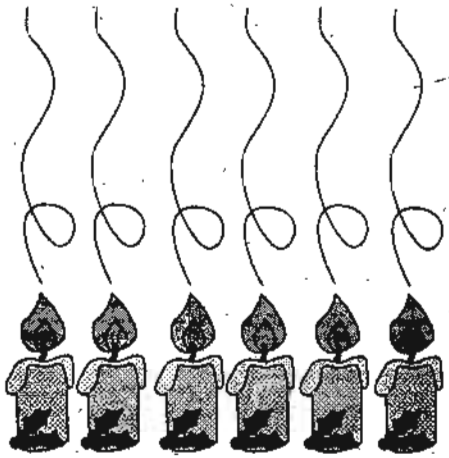
အဲဒီလောက်အထိ ရွှေမှူးမံရဲ့ ဂုဏ်သတင်းက ကျော်
ဇောထင်ရှားခဲ့တာ။

ထင်ရှားကျော်ကြားလှတဲ့ ရွှေမှူးမံ ဂုဏ်သတင်းက
တော့ ...

ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝလွန်းလို့တော့မဟုတ်။
သာမန်ရိုးရိုးသားသား နယ်မြို့ရွာကလေး တစ်ရွာမှာ

နေထိုင်ပြီး ရိုးရိုးသားသား လယ်ယာမြေကို လုပ်ကိုင်ရင်း ဘွားအေ
ဖြစ်သူနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် မိန်းမငယ်လေး ဖြစ်ခဲ့ရပေမဲ့ ...

ဒီနယ်မြေ ဒေသနယ်မြို့တွေမှာ မှူးဆိုသည့် နတ်မိ
မယ်လေးတစ်မျှ လှပသည့် အချောအလှပဂေး ကောင်မလေးကို
ဖြင့် မသိသူရယ်လို့ ခပ်ရှားရှား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အပျိုဖော်ဝင်ပြီး အလှသွေးအကြွယ်ဆုံးအရွယ် ဖြစ်လာကတည်းက အထင်ကရ အလှကြီး လှခဲ့သည့် မှုံးကို အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီလို့ သိသွားခဲ့ရသည့် အချိန်တည်းက လူမမယ်ကလေးအရွယ် သာသာကလေးကို အားမနာလျှာမကျိုး လက်ထပ်ချင်လို့ ကမ်းလှမ်းလာသူ သူဌေးယောက်ျားတွေကဖြင့် မနည်းမနော။

ဆန်စက် ဆီစက် ပိုင်ရှင်တွေ၊ ကုမ္ပဏီနယ်ကိုယ်စားလှယ်တွေ၊ လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်တွေ၊ ပွဲရုံပိုင်ရှင်တွေ၊ အို ... ရေတွက်ပြရမယ်ဆိုရင် မှုံး ရှက်တောင်ရှက်မိသေးပါရဲ့။

တကယ်လည်း ...

အလှမက်သည့် ယောက်ျားတွေကို မှုံးစိတ်ထဲက မျက်မှန်းကျိုး အချဉ်ပေါက်ခဲမိပေမဲ့ ဘွားရဲ့အဆုံးအမ အသွန်အသင်အောက်မှာ ငယ်ငယ်ကလေးဘဝကတည်းက ကျိုးနွံလာရသည့် ကလေးမလေးရဲ့ ဣန္ဒြေနှုန်းညှိမှုကလေးတွေနှင့် ထိုယောက်ျားတွေကို ချို့ချိုကလေးငြင်းပေးခဲ့ရသည်။

“ဟင့်အင်း ... မှုံး ဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားသေးဘူး၊ မှုံးအသက်က ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတယ်၊ လူကောင်ကြီးက ထွားနေခဲ့ပေမဲ့ မှုံးက ကလေးပဲ ရှိသေးတာ”

ပန်လိုသူတွေကို ဘွားသင်ပေးတဲ့အတိုင်း မှုံးက ခေါင်းကလေး ညင်သာစွာ ခါယမ်းခဲ့တာချည်းပါပဲ။

အဟင်း ... မှုံး ရယ်လည်း ရယ်ချင်မိသလို ရှက်လည်းရှက် စိတ်လည်းညစ်ရပါသည်။

ဒါတောင် ဘွားက မော်ဒန်ဘွား ဖြစ်နေလို့။

ခေတ်မျက်စိ ခေတ်အမြင်ကို သိထားသည့် ဘွားက မှုံးရဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို နေ့တတ်သည့် ရိုးသားဖြူစင်သည့် ပင်ကိုဗီဇကလေးကို သိထားပြီး မှုံးကို ယုံကြည်စိတ်ချ နားလည်ပေးထားခဲ့လေသည်။

ဘယ်လောက်အထိ မှုံးကို နားလည်ပေးထားသလဲ ဆိုရင် မှုံးက မှုံးကိုယ်မှုံး ကြော်ငြာမင်းသမီးတစ်ဦး ခေတ်စားလာတိုင်း သူတို့တွေနှင့် မှုံးက တူပါတယ်နော် ဘွားလို့ ထောက်ခံမဲလေး ဆွယ်လိုက်တာကို ဘွားက ဘယ်တော့မှ မငြင်းတတ်။ မှတ်မိသေးသည်။

အဲဒီနေ့က အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ အိမ်ဖော်ဒေါ်ကြီးနှင့် အတူ ကလေးလေးတွေနှင့် တီဗီပိုင်းကြည့်နေကြချိန် မှုံးက တီဗီထဲက ကြော်ငြာမင်းသမီး သဉ္ဇာဝင့်ကျော်ကြည်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီး ခံစားလိုက်ရမှန်းမသိအောင် လှုပ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားနေကာ “ဟေး” ခနဲ ထအော်ပစ်လိုက်သည်အထိ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဟေး”

“ဟေး”

လက်သီးလက်မောင်းလေးတန်းပြီး တဟေးဟေး ထအော်လိုက်သည့် မှူးကို ဘွားရော ကလေးတွေနှင့် ဒေါ်ကြီးက ပါ အံ့သြသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ဝိုင်းကြည့်လာကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မြေးရဲ့”

“ဘွား အဲဒီကြော်ငြာမင်းသမီးကို သိလား”

“သဉ္ဇာဝင့်ကျော် မဟုတ်လား မြေးရဲ့”

“ဟုတ် ... သူနဲ့ မှူး ဘယ်သူက ပိုချောသလဲဟင်”

မှူးက တီဗီထဲက ကြော်ငြာမင်းသမီး သဉ္ဇာဝင့်ကျော် ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး ဘွားကို စိတ်ဝင်တစား ဝမ်းသာအယ်လဲ မေးလိုက်မိသည်။

ဘွားက မှူးမေးလိုက်ကာမှ တီဗီထဲက ကြော်ငြာမင်း သမီးလေး သဉ္ဇာဝင့်ကျော်ကို မျက်မှန်ကြီးဝင့်ပြီး ကြည့်လိုက်၊ မျက်မှန်ကြီး ပြန်စွပ်ပြီး ကြည့်လိုက်နှင့် အတန်ကြာ သုံးသပ်နေခဲ့ သည်။

အင်း ... အဟင်း ...

ဘွား အကဲဖြတ် သုံးသပ်ပေးလာမဲ့ စကားတွေကို စောင့်ရတာ ချွေးပြန်ပြီး ရင်မောလိုက်ရတာ။

ပြောပါတော့ ...

ဘွားရယ် ...

ပြောလိုက်စမ်းပါ။

“ငါ့မြေးက ပိုလှတာပေါ့လို့”

ပြောလိုက်ပါတော့လား ဘွားရယ်။

မှူးရင်ထဲကနေ တီဗီကြော်ငြာမင်းသမီးနဲ့ တက်ပြိုင်

ပြီး တိုးတိုးဖွဖွကလေး ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

“အင်း”

အဲ ...

ဘွား ပြောပါတော့မယ်။

ဘွားက မျက်မှန်ကိုင်းနက်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဝင့်လိုက် ချွတ်လိုက်လုပ်ပြီး မှူးအသည်းယားအောင် လုပ်နေသေး သည်။

ဟင်း ... ဘွားတို့ကတော့ မော်ဒန်ဘွားရယ်လို့ ခပြောရဘူး။

မှူး အရမ်းသိချင်စိတ် ပြင်းနေမှန်းသိလို့ တမင် အိုက်တင်ပေးနေသေးသည်။

“ပြောပါဦး ဘွားရဲ့”

မှူးကသာ မနေနိုင်တော့ဘဲ စူတူမူတူ အသံနဲ့နဲ့က လေးနှင့် ဘွားရဲ့လက်မောင်းအိတွဲတွဲကြီးကို အတင်းဆုပ်ကိုင် ခါယမ်းမေးလိုက်သည်။

“အင်း ... သူလေးက သိပ်ချောတာပဲ၊ ချစ်စရာလည်း ကောင်းတယ်၊ သူက မင်းသမီးဆိုတော့ မြေးထက်ပိုချော တာပေါ့ မြေးရယ်”

“ဟာ ... ဘွားကလည်း ဘာဆိုသလဲ၊ အသေအချာကြည့် စမ်းပါ ဘွားရယ် ... နော်”

“အသေချာကို ကြည့်တာပါပဲ မြေးရယ်၊ ဘွား မျက်စိထဲ မှာ သူက ပိုလှသလိုပဲ”

“အာ ... ဘွားကလည်း အသေအချာကြည့်စမ်းပါလို့ဆိုနေ”

မှူးစိတ်မရှည်တော့ဘဲ အခံရခက်သလိုကြီး ပိတ်အော် ပစ်လိုက်တော့ ဘွားက တစ်ချက်ငြိမ်သွားပြီးမှ ...

“အင်း ... သူလေးက ဝသလိုပဲနော်၊ သမီးလေးက သွယ် တယ်၊ သူလေးက မြန်မာဆန်ပြီး ထင်ပေါ်တယ်၊ မြေးလေး က ကိုရီးယားသူလေးလို သိပ်လှပါတယ်၊ ဒါပါပဲ၊ ဘာမှ အထွေအထူး မရှိပါဘူး၊ မြေးလေးလည်း အလှပပေးပဲ၊ သဗ္ဗာဝင့်ကျော်လေးကလည်း အလှပပေးပဲ၊ မြေးတို့နှစ် ယောက် အလှချင်းညီပါတယ်”

“တကယ်နော် ဘွား၊ ဘွားစကား အတည်နော်”

“အမှန်ပါတော် ... အမှန်ပါ၊ တကယ်တော့ ငါ့မြေးမတစ်ယောက် ကတော့ ခက်လှချည်ရဲ့၊ မင်းသမီးရူး ရူးနေတာနဲ့တင် သူ့မှာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အခွေကြည့်လိုက်၊ တီဗီကြည့် လိုက်၊ တီဗီထဲက မင်းသမီးနဲ့ ယှဉ်လိုက်နဲ့ မမောနိုင် မပန်းနိုင် ဖြစ်နေတော့တာပဲ”

ဘယ်လောက် တော်လိုက်တဲ့ မှူးရဲ့ချစ်ဘွားလဲလို့။ ကြည့်စမ်းပါဦး။

မှူးက မှူးကို မင်းသမီးလောက် မလှဘူးလို့ ပြော လိုက်တာကို မကျေနပ်လို့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး အော်ပစ်လိုက် တော့ ဘွားက အထာပေါက်စွာဖြင့် ကြော်ငြာမင်းသမီးနဲ့ မှူးကို သိပ်မကွာလှပါဘူးလို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောလိုက်တာပဲလား။

ဒါမှမဟုတ် ...

တကယ်ကို ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချီးကျူး ထောပနာပြုလိုက်တာလား မသိ။

ချီးကျူးရမယ် ဆိုရင်လည်း ...

မှူးမျက်နှာနုချောချောလေးက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် မှူးနေအောင်ကို တကယ် စက်စက်ယို လှတာပါပင်။

မှူးရဲ့အလှက ဒီနယ်တစ်ဝိုက်၊ ဒီနယ်တစ်ကျော့မှာ နာမည်ကြီး။

ဆယ်တန်းကျောင်းသူ ဘဝကတည်းက မှူးရဲ့အလှက ကျောင်းမှာ နာမည်တစ်လုံး ရခဲ့တာ။

ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားတွေ အသည်းစွဲဖြစ်ရတဲ့ ဘုရင်မလေးတစ်ပါးပင်။

ဘာအဆီပိုမှ မရှိသည့် ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လေးနှင့် လိုက်ဖက်သည့် အရပ် ငါးပေခုနစ်က မှူးရဲ့ပင်ကို Fashion Style ဖြစ်ခဲ့သည်။

အရပ်ရှည်ရှည် အသားဖြူဖြူ သမင်မလို ဝိုင်းစက် နက်မှောင်နေသည့် မှူး မျက်လုံးညိုညိုလေးတွေက လူတစ်ယောက်

က မှုံးကိုတွေ့လိုက်ရပါလျှင် နောက်တစ်ခါပြန်ပြီး လှည့်မကြည့်ရရင် မနေနိုင်လောက်အောင် ဆွဲအားကောင်းစွာ ညှိအားပြင်းတယ်။ စူးရှနက်ရှိုင်းတယ်ပဲ ပြောရမည်လားမသိ။

ပြီးတော့ လုံးလုံးပြည့်ပြည့် လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် နှင်းဆီနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကလည်း နှုတ်ခမ်းနီဆိုးစရာ မလိုလောက်အောင် ပန်းသွေးရောင် ပြေးနေပြီး ရင်ခုန်ရူးသွပ်စရာကောင်းတာ မှုံးကိုယ်မှုံး အသိဆုံး။

လူတကာ ချီးကျူးထိုက်တဲ့ ရုပ်ရည်ချောချောလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ မှုံးမျက်နှာ သွယ်သွယ်ဖူးဖူးချောချောလေးကို မှုံး တစ်နေ့ တစ်နေ့ မှန်ရှေ့မှာ မရှိနိုင် မအိနိုင် ကြည့်မဝ ရှုမဝ ဖြစ်ရင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရတာ။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ တိတိတွေ၊ ဒီဒီဒီတွေ ကြည့်ကြည့်ပြီး မှုံး ပိုပြီးရွေးသွပ်လာခဲ့သည်။

ကိုယ့်လောက်မထင်ပေါ်သည့် မင်းသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်ကားကို ကြည့်လိုက်ရတိုင်း မှုံး ရင်ထဲက ပိုးတွေက ရွက်ချိရွက်ချိနှင့် တလိ တလိ ရင်ဝကို အလိပ်လိုက် ဆူဝေတက်လာပြီး ဘွားကို ပူဆာခဲ့မိတော့သည်။

မှုံး ဆယ်တန်းအောင်သည့်နေ့က ဘွားက ဘာလိုချင်သလဲ၊ မှုံးဘာဖြစ်ချင်သလဲလို့ မေးလာတဲ့ စကားကြီးကို မှုံးက အပြည့်အဝ အခွင့်ကောင်းယူပြီး မော်ဒယ်လ်သင်တန်းတက်ချင်ကြောင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့သည်။

မှုံး လိုက်လဲနွေးထွေးစွာ တောင်းဆိုလိုက်တာလေးကို ဘွားရဲ့ ကြည်လင်ကျေနပ်မှုမရှိသည့် မျက်နှာကြီးက မှုံးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဝမ်းနည်းသွားမှန်း မသိအောင် လှုပ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဘွား .. မှုံး ဆယ်တန်းအောင်သွားပြီနော်၊ မှုံးဆယ်တန်းအောင်ရင် ဘွားပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်းပဲနော်၊ မှုံး မော်ဒယ်လ်သင်တန်း တက်မှာကို ခွင့်ပြုတော့”

ဆက်တီထိုင်ခဲ့ကြီးကို မှီထိုင်နေသည့် ဘွားပန်းကြီးပေါ် မှုံး ခေါင်းကလေးမှေးတင်ပြီး ချွဲချွဲနဲ့နဲ့ လေးပူတာလိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ ...

ဘွားခါးကြီးကိုဖက်ပြီး ခေါင်းကလေး ငုံ့ချလိုက်တော့ စတက်ဆံပင် အိအိစင်းစင်းလေးက ပခုံးလေးပေါ်သို့ ကပိုကရိုကလေး ဝဲခနဲ အိကျလာခဲ့တာလေးကို မှုံးက ဖတ်ခနဲ ခေါင်းကလေးငဲ့ရင်း မျက်လုံးနက်နက် ဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွေနှင့် ဘွားကိုခပ်စွေစွေလေး စိုက်ကြည့်အိုက်တင်ပေးလိုက်သည်။

မှုံးရဲ့ ချစ်စရာကောင်းသည့် အမူအရာလေးကို ဘွားက အရင်လို ကျေနပ်သဘောကျသည့် ချစ်ဖြိုးတွေနှင့် ချောဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘဲ မျက်နှာကြီး အလိုလို တင်းတင်းသွားတာကြီးကို မှုံး အလိုမကျ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

မျက်မှောင်ကလေး အလိုလို ကြုတ်ပစ်လိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးကို စုတင်းပစ်လိုက်ရင်းက ...

“ချစ်ဘွား ... မှုံးပြောတာကို ကြားရဲ့လား”
“ကြားပါတယ် မှုံးရယ်”

ဘွားက သူ့ အလိုမကျတော့ဘူးဆိုရင် မှုံးကို မှုံးလို့ ခေါ်ခဲ့တာမို့ မှုံးမျက်နှာလေး ညိုမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟွန်း ... ဘာသံကြီးလဲ၊ အသံကြီးက အိလိုက်တာ၊ ဘွား နော် ... ဘွား ကတိပေးထားတာရှိတယ်၊ ဖျက်ဖို့တော့စိတ် မကူးနဲ့၊ လုံးဝမရဘူးဘဲ၊ မှုံးက ဒါဆိုရင်ဒါပဲ”

“ခက်တာပဲ မြေးရယ်၊ အခု မြေးအသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“အင် ... ဆယ့်ခြောက်လေ ဘွားရဲ့၊ ဘွားက မသိဘူး လား”

မှုံးက ဘွားကို အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် ရွဲ့လိုက်သည်။

“သိတာပေါ့ မြေးရယ်၊ မြေး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆင်ခြင် နိုင်အောင်လို့ မေးတာပါ၊ မြေးအသက်က အခုမှ လူဖြစ် ရှိသေးတယ်၊ မင်းသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ဘယ်လောက် အနစ်နာခံရတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ ဆက်ဆံရတဲ့သူတွေတိုင်းကို အောက်ကျခဲ့ရသလို၊ လူတွေရဲ့အပြောအဆိုဒဏ်ကိုလည်း ခါးစည်းခံနိုင်ရမယ် ဆိုတာ ဘွား ကြားဖူးနားဝရှိပြီသား”

အင် ...

ခေတ်ဘွားတို့ကတော့ ခေတ်မြေးထက်ကျော်ပြီး

တတ်နေပါပြီ။

“ဘွားမြေးကလေးက ရုပ်ကလေး ချောပါတယ်၊ အရုပ် အမောင်းကအစ စံချိန်တောင် ရော်သေးစားပဲ၊ ဟုတ် တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို အစိမ်းသက်သက်တိုးရမဲ့ နေရာဒေသ က တက်ရမှာဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခက်ခဲလှ ပါတယ်၊ အခုခေတ်မင်းသမီးလေးတွေက အမှီနဲ့တက်ရ တာ၊ အဒေါ်မင်းသမီး၊ အစစ်မမင်းသမီး နောက်ကလိုက် ရတာဆိုတော့ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိတော့ဘူးပေါ့ မြေးရယ်၊ ကိုယ်က အစိမ်းသက်သက်ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ တိုးလို့မ လွယ်မပါဘူး မြေးရယ်”

“အို ... ဘာဆိုလဲ၊ ဒီလို အစိမ်းသက်သက် အရမ်းကြီး စားရမှ ပိုပြီးမိုက်တာ၊ ပိုပြီး စန်းကံထတာ ဘွားရဲ့၊ ဘွား က ဘာမှမသိပါဘူး၊ မှုံးသိတယ်၊ မှုံးအားလုံး စုံစမ်းပြီးပြီ၊ မော်ဒယ်သင်တန်းတက်ဖို့ ဖုန်းလည်းဆက်ထားပြီးပြီ၊ သင် တန်းကြေးကလည်း ဘယ်လောက်မှ မပေးရဘူး ဘွားရဲ့”

မှုံး ဘယ်လိုပြောပြော ...

ဘွားကတော့ လုံးဝကို ခေါင်းကြီးခါယမ်းလိုက်ပါပြီ။

အို ...

မှုံးရင်ထဲမှာ တလိုက်လိုက် ဆို့တက်လာသည်အထိ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားရသည်။

“မဖြစ်ဘူး မြေး၊ ကိုယ်နဲ့လုံးဝမအပ်စပ်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း ထဲကို ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ ဘွားရဲ့ချစ်မြေး

ကို ဘွား လက်လွတ်စပယ်ကြီး မလွတ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ လဲ ပေးလွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြေးတို့အသက်အရွယ်နဲ့ စိတ်ကူးယဉ်တာ ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ လွတ်လပ်တယ် ဆိုပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဘွားနော် ... မှုံး စိတ်ဆိုးလာပြီ သိလား”

မှုံးမျက်ရည်လေးတွေ ပေါက်ပေါက် ပေါက်ပေါက် ကျနေတာကို ဘွားက အရေးမလုပ်တော့။

အို ... ဘွားက မှုံးအပေါ် ဝဲဒီလောက်အထိ ပြတ် သားတယ်လား။

ဒါဆို ဘွား အရင်က မှုံးစိတ်ကြိုက် အလိုလိုက်ပေး နေခဲ့တာတွေက ဘာတွေလဲ။

ဘွား ပရိယာယ်ဆင်ပြီး အကွက်ရိုက်ခဲ့တာပဲ။

မှုံး ဆယ်တန်းကို ရှော့ရှော့ရှုရှု အောင်မြင်ဖို့အတွက် မှုံး ဝါသနာအပါအဝင် အရာကို မြှောက်ထိုးပင့်ကော်ပြောပြီး မစား ရဝခမန်း သွားရည်ယိုအောင် မက်လုံးပေးခဲ့တာ။

အခုတော့ ...

မှုံး ဘွားခြေသလုံးကြီးကို ပြေးဖက်ပြီး ငိုယိုတောင်း ပန်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

“ဘွားရယ် ... မှုံး လူ့လောကကို စရောက်ကတည်းက ဝါသနာပါလာတဲ့ အလုပ်ကို မှုံးကို မဖြစ်မနေတော့ ခွင့်

ပြုပါနော်၊ မှုံး ... မှုံး တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မှုံးက တစ်ယောက်တည်းလည်း ရန်ကုန်ကို မတက်ပါဘူး”

မှုံးစကားကို ဘွားက စိတ်ဝင်စားသလို မျက်မှန် ကြီးပင့်ကြည့်လာတော့ မှုံးအားတက်သွားရကာ ...

ဘွားခြေသလုံးကြီးကို ခပ်တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ကိုင် ပြီး အားရပါးရ ပြောချလိုက်တော့သည်။

“ချစ်ဘွားကို ခေါ်သွားမှာပေါ့၊ ဟိုမှာ တိုက်ခန်းကျယ် ကျယ်တစ်ခန်းငှားပြီး ချစ်ဘွားနဲ့ မှုံး မြေးအဘွားနှစ်ယောက် နေမှာပေါ့လို့၊ မှုံးနာမည်ကြီးမင်းသမီးကလေး ဖြစ်သွားရင် လေ ချစ်ဘွားက မှုံးနဲ့အတူ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီး ချိုင်းကြား ညှပ်ပြီး ကားကား ကားကားနဲ့ လင်ခရူဆာကြီးစီးပြီး ပွဲ တက်ရမှာ ဘွားရဲ့”

“ပိုက်ဆံအိတ် ချိုင်းကြားညှပ်တာပဲအေ၊ ဆန်းသလားလို့၊ ဘွားတို့ရွာမှာလည်း အလှူအတန်း မင်္ဂလာဆောင်ရှိရင် ဘွားက ပိုက်ဆံအိတ်ချိုင်းကြားညှပ်နေတာပဲ၊ လင်ခရူဆာ ကတော့ မစီးချင်ပါဘူး မြေးရယ်၊ ကားစက်ဆီအနံ့ကို လည်း ဘွား မခံနိုင်ဘူး”

“ဘွားနော် ... မှုံးကို ခွဲမကျနဲ့၊ မှုံးက ဒါဆိုဒါပဲ၊ မှုံးစိတ် ဓာတ်ကို ဘွား သိတယ်နော်”

မှုံး ဘွားကို ခြေသလုံးဖက်ပြီး မျက်နှာလေးအပ်ကာ ဆောင်းပန်ခဲ့ပေမဲ့ ဘွားကတော့ ခွင့်မပြု။

မိုးရင်ထဲမှာ တကယ်ခံစားလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ဆယ်နှစ်စွန်း အရွယ်ကတည်းက အသည်းနှင့်အောင်
ရူးသွပ်လာခဲ့ရသည့် မင်းသမီးဘဝကို မိုး ဆယ်တန်းအောင်မြင်
ပြီးသည့်အချိန်မှ အချိန်ယူပြီး တောင်းဆိုခဲ့တာတောင် ဘွားက
လက်မခံခဲ့ဘူးဆိုတော့ ...။

အို ... မိုး ဘာလုပ်ရတော့မလဲ။

မိုး ဘာမှဆက်မလုပ်ချင်။

မိုးဝါသနာပါတာ မင်းသမီးအလုပ်။

ကြော်ငြာနဲ့အရင်တိုးပြီး နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင် ဗီဒီယို

မင်းသမီး။

International မင်းသမီးအဆင့်အထိ မိုး ရည်မှန်း

ထားသည့် မိုးရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ။

အို ... ဒီနေ့ ဘွားပြောခဲ့သည့် စကားတွေနဲ့တင်
စိတ်ဓာတ်အကျကြီးကျပြီး အနားသတ်ရမဲ့အဖြစ်ကိုတော့ မိုး လုံးဝ
ကျေနပ် လို့မရ။

ဟင့်အင်း ... မိုး ရင်ထဲက မိုးအသွေးအသားထဲက

ဝါသနာမိဇာကို ဘွားရဲ့ဒီစကားတွေနဲ့တင် အနားမသတ်နိုင်။

မိုး ရအောင်တောင်းဆိုရမှာပဲ။

အခုလောလောဆယ်တော့ မိုး စိတ်လျော့ချလိုက်ရ

သည်။

ဒါပေမဲ့ ...

မိုးက ခြေကလေးကိုဆောင်ပြီး ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်
ရပ်လိုက်ကာ ဘွားမျက်နှာချောချောကြီးကို ခပ်တည်တည်ကြီး
စိုက်ကြည့်ရင်း နဲ့ ဆိုးဆိုးနေကျ စတိုင်မူဟန်လေးဖြင့် လက်ညှိုး
ကလေးထောင်ကာ ...

“ဘွား ... မိုးရင်ထဲက နှလုံးသားထဲက အသွေးအသားထဲ
က ဖြစ်တည်လာတဲ့ ဝါသနာနဲ့မိဇာကိုတော့ ဘယ်တော့မှ
အနားသတ်လို့ မရဘူးဘဲ”

“ခက်တော့တာပဲ မိုးရယ်၊ မိုးဘဝကို မိုးပြန်ကြည့်ရမယ်၊
မိုးဟာ ငယ်ငယ် လူမမယ်တည်းက မိဘတွေ လမ်းခွဲခွဲကြ
လို့ ဘဝမှာ မိတစ်ကွဲ ဘာတစ်ကွဲ ကြီးပြင်းလာတယ်။ မိဘ
တွေက စင်ကာပူမှာ တစ်ယောက်တစ်ကွဲ ကိုယ့်အပျော်
ကိုယ် ဖန်တီးနေကြတယ်။ အခု သမီးလေးကတစ်ခါ မင်း
သမီးလောကထဲကို ဝင်ချင်တယ်ဆိုတော့ သိက္ခာဣန္ဒြေနဲ့
ယှဉ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က ချပြလာရင် ဘွား မျက်နှာအရမ်း
ငယ်ရဲ့ဘဝကို မဖန်တီးချင်စမ်းပါနဲ့ ငါ့မြေးရယ်၊ အသက်
ခြောက်ဆယ်ကျော် ဘွားကို နားလည်ပေးစမ်းပါ မြေးရယ်”

“အို ... ဘာဆိုလဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ အနုပညာအလုပ်
လုပ်သူတွေအတွက် စပါးလုံးတစ်ထောက်လောက်တောင်
ထည့်မတွက်ထားခဲ့မိပါဘူး၊ မင်းသမီး အလုပ်ကလည်း ...”

“တော်ပြီ မိုး၊ ဘွား ကြာကြာစကားမပြောနိုင်ဘူး၊ ဘွား
မောလာပြီ”

လက်ကာဟန်တားလိုက်ပြီဖြစ်သည့် ဘွားကို မှုံး
မကျေမနပ် ဆောင့်အင်အင်လေး စိုက်ကြည့်ပြီး ...

ဘွားအရှေ့ကနေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိတော့
သည်။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ဗလာသက်သက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကူရာကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေသည်။

ဝမ်းနည်းနာကျင်လွန်းလို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့
ရင်ခွင်ထဲကို ပြေးဝင်ပြီး ငိုချလိုက်ချင်သည့် ခံစားချက်တွေက
ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ် ဆို့နှင်နေသည်။

ခံစားရလွန်းလို့ နှုတ်ခမ်းသားနုထွေးထွေးကလေး
ကို ပြတ်ထွက်လုမတတ် ဖိကိုက်ပြီး မှုံးအိမ်ကြီးပေါ်မှ တဝန်းဝန်း
တဒုန်းဒုန်း ကဆုန်ပေါက်နင်းချကာ ...

အနောက်ဘက်ခြံကြီးဆီသို့ စွတ်ပြေးသွားလိုက်ပါ
သည်။

မှုံးဘဝမှာ မိဘနှစ်ပါးကလည်း မှုံး လေးနှစ်သမီး
ကတည်းက စင်ကာပူမှာ အလုပ်သွားလုပ်ရင်း တစ်ယောက်တစ်
တွဲ အပျော်ကြီယူ ဖန်တီးခဲ့ပြီး မှုံးတို့မြေးအဘွားဘဝထဲကို ပြန်
မခိုဝင်ခဲ့တော့တာတွေကို မှုံး တွေးရင်းဖြင့် တစ်မိမိမိ ရင်နာလာ
ရသည်။

အမေနဲ့အဖေကို ဘယ်လိုခေါ်ရမယ်မှန်းတောင် မသိ
ရသည့် မှုံးဘဝကို ကိုယ့်ဘာသာ အပျော်ဖန်တီးပြီး စိတ်နှစ်ထား
ခဲ့သည်။

အခုတော့ ...

မှုံးဘဝကို ဘွားက ရိုက်ချိုးပြန်ပြီပေါ့။

“အိုး ... မွန်းကျပ်လွန်းတဲ့ ဒီဘဝကြီးကနေ လွတ်မြောက်
အောင် ကယ်တော်မူပါ မိုးနတ်မင်း၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ
ရှိသေးတဲ့ ရွှေမှုံးမဲ့ရဲ့ဘဝကြီးကို နောင်အသက်တစ်ရာတိုင်
အောင် ဒီမွန်းကျပ်တဲ့ဘဝထဲမှာ မကျန်ရစ်ဖို့ ဆွဲထုတ်ခေါ်
ဆောင်သွားပါတော့ မိုးနတ်မင်းကြီးရယ်”

ရှူးသွပ်စွာဖြင့် မှုံး မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်
ပြီး မျက်ရည်တဖြိုင်ဖြိုင်ကျလျက် တိုင်တည်လိုက်ပါသည်။

နတ်သိကြားအပေါင်းတို့ မှုံးကို သနားရင်တော့ ...
မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာ ကယ်တင်စောင့်ရှောက်
တော့မည်။

မွန်းကျပ်လွန်းတဲ့ ဒီဘဝကြီးထဲကနေ လွတ်မြောက်
ရပါတော့မည်။

ဘုရားရှင်တော်မြတ်က ...

ငယ်ငယ်ကလေးဘဝကတည်းက မိဘတွေ ပစ်ပယ်
သွားလို့ နှလုံးသားအနာရွတ် ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည့် ဖြူဖြူစင်စင်သမီး
ကလေးကို စိတ်အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်ရအောင် ကယ်တင်စောင့်
ရှောက်မှာပဲဆိုတာကို မှုံး အပီယံကြည်ထားခဲ့မိပါသည်။

နိဂုံး

“ကိုကို ဘယ်နေ့ နယ်ကိုဆင်းမှာလဲ”

ဟင် ...

လာပြီ ...

ဂျီစတား။

စိတ်ညစ်ရပါ။

ဒီကောင်မလေး သူ နယ်ကိုကားရိုက်ဆင်းတိုင်း

လိုက်ချင်လို့ ဂျီကျွဲတာ ဒီတစ်ကြိမ်နဲ့ဆို သုံးကြိမ်တိတိ ရှိခဲ့ပါပြီ။

အခုတစ်ခါလည်း သူ လိုမ့်လုံးပတ်လုံး သုံးရပါဦး

မည်။

ဒီကောင်မလေးကို သူ ရိုက်ကွင်းထဲ မခေါ်ချင်။

အကြီးစား Producer သမီးပီပီ သူတို့တင်မြောက်

ခဲ့လို့ နာမည်ရခဲ့သည့် ဒါရိုက်တာမို့ သူ့မှာ Producer သမီး ဆိုး

နွဲ့သမ္ပူကို သည်းခံရင်း အလုပ်ထဲမှာတောင် အနားမနေရဘဲ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဆွိုနဲ့ သူဟာ လူရင်းတွေအဖြစ် ဆွိုနှင့်အတူ တွဲလာခဲ့ကြတာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပေမဲ့ သူ ဆွိုကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘုရားစူးကျမ်းစူးကျိန်ရဲပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ...

မိဘဆွေမျိုး၊ အသိုင်းအဝိုင်းကတော့ သူနှင့်ဆွိုကို ချစ်သူတွေအဖြစ် သမုတ်ထားကြတော့လည်း သူနှင့်ဆွိုက ချစ်သူတွေ ဖြစ်လိုက်ရုံပဲပေါ့။

ဘာဆန်းသလဲဗျာ။

လူ့သဘာဝက ဒါပဲမဟုတ်လား။

အင်း ... ခက်တော့လည်း ခက်ပါသည်။

အခုလည်း ...

ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့ရသည့် ချစ်သူကလေး နွဲ့ဆိုးဆိုးနေတာလေးကို ဒေသီရ ခပ်မင့်မင့်ကြီး စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်မော့စွာ သက်မမောကြီး ချလိုက်မိသည်။

အမှန်အတိုင်း ပြောလို့မဖြစ်။

ရိုက်ကွင်းမှာ မင်းသမီးလေးတွေနှင့် တရင်းတနီး

စကားပြောတာကိုတောင် အမြဲမကြည့်ဖြစ်နေခဲ့သည့် ဒီကောင်မလေးကိုတော့ ...

သူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ရိုက်ကွင်းခေါ်လို့ မဖြစ်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

မျက်နှာကြည်ကြည်လေးထားပြီး သူ ဆွိုကို မျက်စိနှင့် ထူးလိုက်ရပါသည်။

မျက်နှာတည်ကြီးနှင့်ကြည့်ရင်း ဆွိုက တစ်မျိုးရန်ရှာလာဦးမည်။

“ဘယ်နေ့ နယ်ကို ရိုက်ကွင်းထွက်မှာလဲဆိုတာ နားမကြားဘူးလား။”

လုပ်ပြီ ...

ကြည့် ...။

ဟား ... ဒီကောင်မလေး ဆိုးချက်ကလည်းမသေး။

သူ့မှာ ဆို ဆိုးမှန်းသိသိကြီးနှင့် ခေါင်းငုံ့သည်ခံခဲ့ရသည့်ဘဝ။

ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့ရသည့် ချစ်သူလေးကို သူ လည်စင်းပြီး ဝင့်ခံနေရသလိုပင်။

“ကြားပါတယ် ညီမရယ်၊ အဟွန်း ... လိုပါသေးတယ်ကွာ၊ နောက်နှစ်ပတ်လောက်မှာ ဒီမှာ မိဒီယိုတစ်ကားစာလောက် ရိုက်ရဦးမယ်၊ နီးရင် ကိုကို ပြောမှာပေါ့”

“ဒါပဲနော်၊ ဒီတစ်ခါ ဆွိုကို နယ်ကိုမခေါ်လိုကတော့ ဆွိုအဆိုးမဆိုနဲ့”

“အင်း ... အင်းပါကွာ”

ဆွို ဆံပင်အိအိကလေးတွေကို သူ ချစ်စနိုးလေးဆွဲကိုင်ပွတ်သပ် ချောမောနှစ်သိမ်းပေးရင်း ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး ကတိပေးလိုက်တော့မှ ဆွိုက ကျေနပ်နှစ်သက်သွားသလိုကလေး ပြုံးလွလွလေး ပြုံးလိုက်ပါသည်။

ရုပ်ရှင် producer သမီးကလေး၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ဆွိုမမျှာ မင်းသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ခွင့်မရ။

ရုပ်ရှည်ကလေးက မျက်နှာလေး ပြားပြားလေးနှင့် တရုတ်စပ်သဖြင့် မျက်ပေါက်ကျဉ်းကာ မျက်အိမ်ကလေးသေးပြီး အပြင်မှာ အပြင်ဘမ်းကြည့်မယ်ဆိုရင် အသားဖြူဖြူ သွယ်သွယ် လှုပ်လှုပ်ကလေးနှင့် ချစ်စရာကလေး ကောင်းခဲ့ပေမဲ့ ရုပ်ရှင်မိဒီယို သရုပ်ဆောင်မင်းသမီးတစ်လက်အဖြစ် ထင်ပေါ်သည့်ရုပ် မရခဲ့သဖြင့် သူမလေးကလည်း အထွေအထူး သိပ်စိတ်မဝင်စားသလို သူမလေးရဲ့မိဘများဖြစ်သည့် အနိကယ်တို့ကလည်း သူတို့သမီးလေးကို ငွေကြေးအကုန်ခံပြီး တကူးတက မင်းသမီးဖြစ်မြောက်ဖို့ အရေး မတင်မြှောက်တော့။

သူမကလည်း ဒီလောက် စိတ်အာရုံနစ်ပြီး အောင်မြင်အောင် ကထိကထု ကြိုးစားလုပ်ရသည့် အလုပ်ကို ချွေးပြန်ခေါင်းခြောက်ခံပြီး မလုပ်။

တစ်ဦးတည်းသော ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို Producer ကြီးရဲ့ သမီးပီပီ သူမဘဝမှာ ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်ခဲ့လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကျအထင်ကြီးတယ်လို့လည်း မရှိ။

ဘယ်သူ့မှ အားမကျမိတော့လည်း အောင်မြင်သည့် သူတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးတောင် မယဉ်ပါနှင့်။

မောသွားတာပဲ အဖတ်တင်ပါမည်။

အင်း ... ဆွို ... ဆွို ...။

နာမည်လေးကတော့ ချိုပါတယ်။

အား ... လူနဲ့နာမည်ကတော့ တခြားစီ။

သူ့ကိုဆို အနိုင်ယူ ဗိုလ်ကျလိုက်တာမပြောနှင့်။

သူမထက် သုံးနှစ်ပဲကြီးသည့် သူ့ကိုများ ဆယ်သုံး နှစ်လောက် ငယ်သူလို နွဲ့ ဆိုး, ဆိုးခဲ့တာ၊ သူ ဝှက်ကယ်စိတ်အညစ် ကြီး ညစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဘာပဲပြောပြော သူ ...

အပြင်ဘမ်းမှာတော့ သွားကြီးမစေ့တမ်းရယ်ပြီး သူမ လေးကို ပခုံးကြီးမျက်နှာလေးအပ်လျက် ချောတေးသီရတော့သည်။

“ဆွိုလေးက ကိုကိုကို ကောက်နေတယ်ပေါ့၊ တကယ်ပြော တာ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုကို နယ်ထွက်ရင် ဆွိုကိုခေါ်မယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆွို ရိုက်ကွင်းမှာ ကိုကို စိတ်ညစ်ရအောင်တော့ မလုပ်ရဘူးနော်၊ ကိုကိုတို့ အနုပညာမောင်နှမတွေကိုလည်း သဝန်မကြောင်ရဘူးနော်”

“အင်းပါ ... ကိုကိုရဲ့ ဘယ်တုန်းက ကိုကိုစိတ်ညစ်ရအောင် ဆွိုက လုပ်ဖူးလို့လဲ”

“ကိုကို စိတ်မညစ်ရအောင်လို့ ပြောစမ်းပါ ညီမရယ်”

ဒေသီရ ဆွိုမျက်နှာလေးကို နွေးနွေးလေး လက်ညှိုး ကလေးနှင့် တို့ထိကစားရင်း ဆွိုကိုပြောလိုက်တော့ ဆွိုက ပါးချိုင့် ကလေးနှစ်ဖက် ခွက်ဝင်သွားအောင် ချစ်စဖွယ် နှုတ်ခမ်းသိမ်းရင်း လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို အမူပါပါ ဖြောင်းခနဲရိုက်ပြီး တသိမ့် သိမ့် ရယ်မောလိုက်ပါတော့သည်။

ဆွို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ကလေး ရယ်နေတာလေး က ချစ်စရာကော်ပတ်ရုပ်ကလေး ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ သူ ဘာဖြစ်လို့များ မချစ်ခဲ့မိပါလိမ့်။

အင်း ... တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ...

ကိုကို မင်းကိုချစ်လာမှာပါ ဆွိုရယ်။

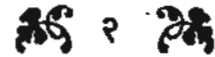
မင်းကတော့ ကိုကိုရဲ့အကြင်နာတွေကို ချစ်သူတစ် ယောက်လိုပဲသတ်မှတ်ပြီး သာယာကြည်နူး ရင်ခုန်နေမှာ အမှန်ပဲ။

တကယ်တော့ ကိုကိုရင်ထဲမှာ ဆွိုကိုလေ ညီမလေး တစ်ယောက်ထက် ပိုမချစ်ခဲ့တာကို ဝန်ခံချင်ပေမဲ့ တကယ်တမ်း ကိုကို ပြောမထွက်ဘူး။

အန်ကယ်ကလည်း ကိုကိုကို သမက်လောင်းတစ် သောက်အဖြစ် မျှော်လင့်ပြီးသားဆိုတော့ ကိုကို မင်းကိုပဲ လက် ဆင်မှာပါ ညီမရယ်။

လက်ထပ်ပြီးမှ ကိုယ့်ဇနီးကို မချစ်တဲ့ယောက်ျားမရှိ
 ပါဘူးလို့ ကိုကိုနှလုံးသားထဲမှာ ခိုင်မာစွာ ယုံကြည်ထားပါတယ်။
 တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ...
 ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အမူအရာပိုင်ရှင်ကလေး ဆွဲကို
 ချစ်နိုင်အောင် နှလုံးသားကို ခံစားရူးသွပ်ခိုင်းပါတော့မယ်။
 ညီမရယ် ...။

အင်း ...

သူ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင်တော့ ခေါင်းကရှိသမျှ
 ခေါင်းမွေးတွေ အဖုတ်လိုက် ကျွတ်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။
 ပြင်ဦးလွင်ကို ရိုက်ကွင်းထွက်ခဲ့တာကို သူမလေး
 ကို လုံးဝအသိမပေးရဲဘဲ သူတို့အဖွဲ့တွေ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
 ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီး အဖွဲ့သားတွေနှင့်ကတော့
 ဆွဲနှင့်မဆိုင်။

ဆိုင်တာက သူ ...

အခုလို ...

သူ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်လာရတာ နားအေးပါး
 အေး ရှိသလို စိတ်ထဲမှာလည်း လွတ်လပ်နေသည်။

ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် နှုတ်စီးနင်းလိုက်
 ပါလာသည့် ကားအပါအဝင် ကားလေးစီးစလုံး တဝိုင်းဝိုင်းပြေးနေ
 ကြတာကြီးကို သူ ဘာရယ်မဟုတ် ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲက

အမောတွေကို ကားမှန်ချပြီး ပြတင်းမှာ ပြင်ပလေကို တစ်ဝကြီး ရှိုက်ရှူလျက် သူ မျက်ဝန်းအစုံကို ခပ်တင်းတင်း မှိတ်ချထား လိုက်သည်။

ကားဒရိုင်ဘာကိုလည်း သူ စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် သူ့ရဲ့ Mark II ကားလေးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျှော့မောင်း ခိုင်းလိုက်သည်။

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လွန်းလို့ပါကွာ။

“အစ်ကို အရှေ့ကကားတွေနဲ့ အတော်လှမ်းကျန်ခဲ့ပြီ”

“ရတယ်၊ ရှေ့ရောက်ရင် နေ့လယ်စာကို Restaurant မှာ စားကြမှာ၊ အဲဒီဆိုင်က သူတို့ စောင့်နေကြလိမ့်မယ်”

သူ ပြန်ရင် ဆွီနိုပစ်အိုင်ယူမှာကို တင်ကြိုပြီး ကြောက်ရွေးပြန်နေတာလားမသိ။

သူ့ရင်ထဲမှာ တကယ်မောနေရသည်။

အင်း ... ငါ ဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

“ဟား”

ပြန်ရင် ဆွီနှင့် ရန်ဖြစ်ရမဲ့အရေးကို တွေးပြီး ရင်ပူ စွာ သက်ပြင်းလေပူကြီး ဟားခနဲ ထုတ်လိုက်တော့ ...

ဒရိုင်ဘာကောင်လေးက သူ့ကို ငဲ့ကြည့်လာလေ သည်။

အင်း ... သူ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာသလို အိမ် သာတက်ချင်လာသလိုလို ဗိုက်ထဲရစ်နာသလိုလို ဖြစ်လာပြန်သည်။

“ဟား ... ဒုက္ခပါပဲကွာ”

ဒေသီရ ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ဆို ညည်းလိုက်တော့ ဒရိုင်ဘာကောင်လေးက တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လာ ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ငါ လက်ထရိန်သွားချင်လို့ကွာ၊ ဟော ... ဟော ဟိုရှေ့ က အိမ်ကြီးရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်ကွာ၊ မသိ၊ သိသိ တောင်း ပန်ပြီး ဝမ်းနားရေးအတွက် ဖြေရှင်းရတော့မှာပဲ”

“အဟား ဟား ... အစ်ကိုကတော့ ပြောရောမယ်ဗျာ”

ကိုယ့်ထက်ငယ်ရွယ်သူတွေနှင့် ဆက်ဆံရင် ဘယ် တော့မှ အရှိန်တွေ ဘဝင်တွေနှင့် စကားမပြောဘဲ ဟာသနှောနှော ပြောတတ်သည့် သူ့ကို တစ်ဝိုင်းတည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ချစ်ခင်ရိုသေ လေးစားကြလေသည်။

အင်း ... ကိုယ့်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာကောင်လေးကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံတော့ သူ့ကို ရိုသေလေးစားသည်။

“ကွီ”

“ရောက်ပြီ အစ်ကို”

“အေး ... အေး ... ဆယ့်ငါးမိနစ်လေ က်တော့စောင့်၊ ရှေ့ကကားတွေတော့ အခုလောက်ဆို စားနေကျ စားသောက် ဆိုင်နား ရောက်လောက်ပါပြီ”

သူက ပြောရင်းဆိုရင်း ကားတံခါးကို ဖျတ်ခနဲဖွင့် ဆင်းကာ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ကို ပင့်မ၊ပြီး ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်နေသည့် အိုက်တင်ကြီးဖြင့် အပြေးတစ်ပိုင်း နှစ်ထပ်သွပ်မိုး အိမ်ကြီးရှိတဲ့ ခြံကျယ်ကြီးထဲ စွတ်ရွတ်ပြေးဝင်ခမန်း ခြေလှမ်းမိုင် နှုန်း တင်လိုက်ပါသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပန်းခြံအစပ် အကွယ်ကနေ ကြားလိုက် ရသည့် မိန်းမငယ်အသံ စာစာလေးက သူ့ကို အဲဒီချုံစပ်ကိုလှည့် မကြည့်ရရင် မနေနိုင်လောက်အောင် အာရုံစိုက်လိုက်မိရလေတော့ သည်။

“အဟား ... ဖိုးဆေး၊ အလကားကောင် ဖွန်ကြောင်၊ ငါ့ ကိုတောင် နိုင်အောင်အောင် ... အား ... နင်မညစ်နဲ့ ... မခုတ်နဲ့နော် ဖိုးဆေး။”

အသံစာစာလေးရှိရာ နေရာဆီသို့ သူ အမှတ်မထင် လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ မျက်လုံးထဲ တစ်မျိုးကြီး ကန့်လန့် ဖြစ် သွားသလို ရယ်လည်းရယ်ချင် အံ့လည်းအံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။

ဟား ... ဘယ်လိုမိန်းမ အမျိုးအစားကလေးလဲ။
ယောက်ျားလေးနဲ့အပြိုင် ခြင်းခတ်နေလေရဲ့။

ဟိုက် ...

ဟား ... ကျွမ်းကျင်လိုက်တာ။

ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာလေးကို ခြေသလုံးပေါ်အောင် လိပ်တင်ထားတာမို့ ခြေသလုံးဝင်းဝင်းကလေးက အထင်းသား။

ခြေထောက်ကလေးက အကွက်ကျကျနှင့် ဟိုတစ် ဘက်က ဝင်လာသည့် ကောင်လေးပေးသည့် ခြင်းလုံးကလေးကို ကားခနဲ ခတ်တင်လိုက်တာလေးကို သူ အံ့ဩလွန်းလို့ မျက်လုံး ကြီးအပြူးသားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

အားပါးပါး ...

ခြင်းခတ်ကျွမ်းကျင်လိုက်တဲ့ ငနဲမလေး။

ကောင်မလေးရဲ့ကိုယ်အပေါ်အထက်ပိုင်း မျက်နှာက လေးကို သူ အထင်ကြီး အားကျသလိုကြီး လှမ်းအကြည့် ...

“ဟင်”

ကွင်းခနဲ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်လှသည့် ဘဲဥပုံ မျက်နှာသွယ်သွယ် ချောချောလေးက ဒါရိုက်တာဒေသီရ မျက် လုံးထဲ တန်းခနဲ အဝင်ခွင်ကျ တိုးသွားခဲ့ရသလို အံ့ဩလွန်းလို့ ပါးစပ်ကလေး ခပ်ဟဟ ဖြစ်သွားရသေးသည်။

စောစောက စိုက်ပြဿနာလည်း အလိုလို လျော သွားရပြီဖြစ်သည်။

အား ...

လှလိုက်တာလေး ...

ဒီနယ် ဒီဒေသတွေမှာ ဒီလောက် စက်စက်ယိုအောင် လှလွန်းသည့် မိန်းမချောလေး ရှိခဲ့တာ သူ အံ့ဩလွန်းလို့ ရင် တွေတောင် ဖိန့်တိန့်တိန့် ခုန်မြည်လှုပ်ရှားသွားသယောင်ယောင် ကလေး ဖြစ်သွားရသည်။

ဟား ...

ငါ ဘာဖြစ်တာလဲ။

ငါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

နေ့ရှိသရွေ့ အချောအလှတွေကို အမြဲတမ်း မြင်နေရသည့် ဒေသီရ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဟက်ခနဲ ရယ်ပစ်လိုက်ချင်သေးသည်။

မြင်မြင်ချင်: ဒီကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားတာ။

အင်း: ...

မင်းသမီးလေး တင်မြောက်ချင်စိတ်ကြောင့်လား။

“ဟ ... လူကြီး၊ မေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ အမယ်လေးဗျာ၊ လူကို ကုလားကျောက်ကြည့်ကြီး ကြည့်နေလိုက်တာ၊ ကျွန်မ သိပ်ချောလို့လား။”

အဟား: ...

အလာကြီးပါလား။

ခြင်းခတ်နေရာကနေ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို သူ့အရှေ့ကို ရောက်လာမှန်းမသိသည့် ငနဲမလေးကို သူ ရှုတည်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး အိုက်တင်ခံလိုက်သည်။

ဟွန်း: ... သူမလေးက သူမကိုယ်သူမ သိပ်ချောတယ်

ဆိုပြီး ...

Style အပြည့်နဲ့ မေးကလေးဆတ်ပြီး မင်းသမီး

အိုက်တင်နဲ့ မေးနေလိုက်တာ။

မျက်နှာလေးက နုဖပ်နေပေမဲ့ အရပ်ကြီးကတော့ အတော်ရှည်တာပဲ။

အွန်း: ...

ကောင်မလေးရှိလှ အသက်က ဆယ့်ငါး ဆယ့်ခြောက်ပေါ့။ သူ့ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်ပုံရမဲ့ မိန်းမချောလေးကို သူ ခပ်တည်တည်ကြီး စိုက်ကြည့်နေခဲ့မိပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ တော့ ကျေနပ်ကြည့်နူးစိတ်တွေဖြင့် တိုးဖွဖွကြီး ကျိတ်ချီးကျူးနေခဲ့မိသည်။

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဒီလောက်ချောတဲ့ သဘာဝချောကလေးကိုယ် အခုမှပဲ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ဖူးခဲ့တယ်ကလေးရယ်”

လို့ သူ ရင်ထဲက ဆိုသည်လောက်မိသည်။

“ဟာ ... ဘာကြီးလဲ၊ လူကို အခုထိ ပြူးကြည့်နေတုန်း၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ ကျွန်မတို့ခြံထဲ ဝင်လာတာလဲလို့ မေးနေတာကိုကွာ၊ မပြောဘူး၊ ဧကန္တ စကားမပြောတတ်တဲ့ ခပ်ဒူဒူလူနဲ့တူတယ်”

“ဟာ”

အင်း: ... ကိုယ်က ဧည့်သည်။

စိတ်မထင်တိုင်း ပြန်ဟောက်ရင်ဖြင့် သူ လက်ထရိန်တက်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်တော့။

တော်တော်အပေါက်ဆိုးတဲ့ ဟာမလေး။

ကျွတ် ... ကျွတ်. ... အရေးထဲ ဝမ်းနာလာပြန်ပြီ။
ဒေသီရ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားရပြီး ကောင်မလေး
ကို ပြောရမှာ အားနာသလို ရှက်သလိုလိုနှင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း
ကြီး ဆံပင်တွေကို ကုတ်ဖွတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟာ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟေ့လူရ ... ခင်ဗျား ကျွန်မ
တို့ခြံထဲ ဘာအကြံနဲ့ အသံမပေး ဘာမပေး ဝင်လာတာလဲ”

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲကွာ၊ လူကိုစွပ်စွဲလာပြန်ပြီ၊ ဟိုမှာ ခြံရှေ့
မှာ ရပ်ထားတာ အဲဒါ ကိုယ့်ကား၊ ကိုယ် ... ဟဲ ဟဲ ...
လက်ထရိန် ... လက်ထရိန် ဘယ်နားမှာလဲဟင် ကလေး”

“ဟွန်း ... ဘာ”

“ဪ ... ဟော် ... လက်ထရိန်ကို မသိဘူးလား”

“မသိဘဲနေမလားဗျ၊ လာပြန်ပြီ၊ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲ”

အင်း ...

ဒုက္ခ ...

ဒေသီရ ကောင်မလေးကို မျက်ခုံးကြီးပင့်ပြီး မခံချိ

မခံသာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘာလဲဟေ့ မှူး”

မှူး ဆိုပါလား။

အင်း ... နာမည်လေးနဲ့ လူလေးနဲ့ လိုက်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်ပေါက်ကလေးကတော့ ချဉ်တူးလန်

အောင်ကို စွာလွန်းလှသည်။

မိစ္ဆာတေးလေး။

“ဟေ ... ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ Tourist ဧည့်သည်၊ ဝမ်း
နာ ပန်းနာ ရင်ကျပ်ဖြစ်လို့၊ ဒုက္ခအကျိုးဆောင်ပေးလိုက်
ဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ ဆက်ကစားမယ် ဖိုးဆေး၊ ငါ့ကိုခဏ
စောင့်”

အမယ်လေး ...

တောသူမလေးက စကားကလည်းတတ်သေး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို လက်ထရိန်လိုက်ပို့ပေးသည့်

အတွက် ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲနော် ကလေး”

“မလိုပါဘူးဗျား၊ ဒုက္ခသူကွေရောက်နေတဲ့သူကို ကယ်တင်
ရမှာ မြန်မာလူမျိုးတို့ ထုံးစံပဲ”

“ဟင် ... ကလေးက မြန်မာလူမျိုးလား”

“ဟာ ... ဘာကြီးလဲ၊ ခင်ဗျားက လာရစ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး အတည်မေးတာ၊ ကလေးရုပ်ကလေးက
ကိုရီးယားသူလေးနဲ့တူလို့ ကိုရီးယားမှာမွေးပြီး မြန်မာပြည်
လာနေတာလားလို့”

“သေလိုက်ဗျား၊ သေလိုက်”

ကောင်မလေးက ရှေ့ကနေ ဆတ်တောက် ဆတ်
တောက်နှင့် လက်ထရိန်ရှိရာကို ဦးဆောင်သွားနေလေသည်။

ဒေသီရကတော့ ...

အလွန်ပင် ကြည့်ကောင်းလှသည့် ကိုယ်လုံးသွယ်
သွယ် ရှည်ရှည်ကလေးကို စတိုင်မိမိ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်လေးနှင့်
စပိုရှပ်အနီလက်တိုကလေး တွဲဝတ်ထားသည့် ဘိုဆန်လွန်းသည့်
ကောင်မလေးကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဆံပင်ကလေးက အဖြောင့်ဆွဲထားပြီး အိအိကလေး
ကုပ်သားလေးပေါ်မှာ ဝဲနေပြီး နီညိုရောင်သမ်းနေလို့ သင်္ကြန်မှာ
ဆေးတင်ထားတာပဲဆိုတာ သူ့ သဘောကျစွာ သုံးသပ်လိုက်မိ
သေးသည်။

အင်း ... တောသူလို့ မထင်ရက်စရာ။
တကယ့်အလှစစ်ကလေးပဲ။
ဒါလေးက သူ့ကို ဒါရိုက်တာ ဒေသီရမှန်း မသိ
သေးလို့။

သိများသိရင်ဖြင့် ဘယ်လောက် ပျာပျာသလဲ ဧည့်ခံ
ကြိုဆိုလိုက်မလဲ။

“အဟွန်း ... ရပြီ ကလေး၊ ကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်
သွားချင်လို့ ဒီနားမှာ မနေပါနဲ့ကွာ၊ တောင်ပန်ပါတယ်”
မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် သူ ပြောလိုက်မိတော့ ကောင်
မလေးက သူ့မျက်လုံးတည်တည်ကို အကဲခတ် စိုက်ကြည့်နေပြီး
ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လှုပ်လိုက်လေသည်။

သူ့အရှေ့က ကွယ်ရပ်ထားတာလေးကိုတော့ နည်း
နည်းမှမရွေး။

ဟား ... ဒုက္ခပါပဲ။

အခုမှ လက်ထရိန်တွေ့ကာမှ ဝမ်းထဲက ကျွက်ကျွက်
ညံနေရပြီဖြစ်သည်။

ဒေသီရ မျက်နှာကြီးတစ်ပြင်လုံး ရဲရဲနီမြန်းလာကာ
ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန် ဖိန့်တက်လာရသည်။

အရှေ့က အခုထိ မဖယ်သေးသည့် ကောင်မလေး
ကိုလည်း စိတ်တိုသွားရသည်။

“ဟေ့ ... အရှေ့က ဖယ်ပေးတော့ဆိုကွာ”

မနည်းချောပြီး ပြောလိုက်တာတောင် ကောင်မလေး
က သူ့ကို မယုံသင်္ကာ မျက်လုံးညိုကြီးတွေဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး
နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက် မဲ့ပစ်လိုက်သေးသည်။

“ခင်ဗျား အိမ်သာထဲ မဝင်ခင် ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံးကို
စစ်ဆေးဦးမယ်၊ မှန်း ... နင်ဗျားအင်္ကျီပြ၊ အင်္ကျီထဲမှာ
ဘာတွေထည့်ထားသလဲဆိုတာ ကြည့်ရမယ်၊ ခုခေတ်က
လူတစ်ယောက် ရုပ်ကလေး သနားကမားရှိတာနဲ့ ယုံလို့
ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟား ... ဒုက္ခတော့ ပတ်ပြီကွာ၊ ဘာမှမရှိဘူး၊ ရော့ ...
ရော့ကွာ၊ ငါ အင်္ကျီချွတ်ပေးမယ်၊ သွား ... ဟိုပန်းခြံထိပ်
က စောင့်နေ၊ ပြီးတော့မှ မယုံရင် ကိုယ်ထွက်လာတဲ့အိမ်
သာထဲကို ဝင်ကြည့်၊ မစင်ရင်ဆက်ဆေး”

ဒေသီရ ကောင်မလေးကို စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ သူဝတ်ထား
သည့် စပိုရှပ်အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်ပေးရင်း သူကတော့ စွမ်းကျယ်
လက်ပြတ်ကလေးနှင့် ရေအိမ်ထဲကို အပြေးဝင်လိုက်ရတော့သည်။

ဟား ...

ဘယ်လိုဟာမလေးမှန်းလဲ မသိ။

အမယ်လေး ... အခုထိလည်း အိမ်သာရှေ့က မခွာ

သေး။

ဒုက္ခ ... မဟာဒုက္ခ။

“ဟေ့ ... သွားပါတော့ ဒီရှေ့ကနေ အမြန်သွားပါတော့။
မကျေနပ်ရင် ပြီးတော့မှ ဒီကိုလာကြည့်ဆိုကွာ”

ဒေသီရ အိမ်သာထဲကနေ အော်ငေါက်လိုက်တော့မှ
ကောင်မလေးက သူ့ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး မျက်စောင်းနက်နက်
ကလေးထိုးကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။

ဟား ...

အခုမှပဲ ရင်ထဲက အပူလုံးကြီး ကျသွားတော့ဟယ်။

အင်း ...

ခရီးသွားရင်း နောက် ဒီဒုက္ခမျိုး မကြုံပါရစေနဲ့တော့။

ဒေသီရ မထင်မှတ်ဘဲ ဒီလို ခပ်ဆိုးဆိုး ခပ်ချောချော

ကောင်မလေးနှင့် ပတွေ့နတွေ့ တွေ့လိုက်ရတာ ...

သူ ကံဆိုးတာလား။

သူမကလေး ကံကောင်းတာလား မသိ။

ဒေသီရ ရင်ထဲမှာတော့ ဒီကောင်မလေးကို တကယ်
ကိုပင် အမှတ်ရသွားခဲ့သလို ရင်ခုန်ယစ်မှူးသွားခဲ့ရပြီ ဆိုတာကို
လည်း တစ်ခါတည်းနှင့် ဝန်ခံလိုက်မိပါတော့သည်။

ဘာဖြစ်သလဲ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ အရာကို ဆွဲသိ
တာမှတ်လို့။

ဆွဲရယ် ... ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါတော့
ကွာ။

ရန်ကုန်ကို မြန်ရောက်တော့ ...

ထင်သည်အတိုင်းပင် ဆွဲရဲ့နှိပ်စက်မှုတွေကို သူ

တော်တော်ဒဏ်ခံလိုက်ရသည်။

“ကိုကို အဲဒီလို ဆွဲကို အလေးမထားတာ ဆွဲ သိပ်မုန်း
တယ်၊ အဲဒါ ဆွဲကိုတန်ဖိုးမထားတာ၊ ဆွဲ ... ဆွဲ အရမ်း
စိတ်နာတယ် သိလား။”

ဆွဲက ...

ပြောလည်းပြော သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို တဘုန်းဘုန်း
ထုလိုက် ရိုက်လိုက်လုပ်ပြီး ငိုနေတာမို့ သူ ဘယ်လိုမှ အသာ
လက်ပိုက်ကြည့်ပြီး မနေနိုင်တော့ဘဲ ဆွဲ ကိုယ်လုံးလေးကို ရင်ခွင်
ထဲဆွဲသွင်းပွေ့ဖက်ကာ ခပ်တိုးတိုးလေး ချောလိုက်ရပါတော့သည်။

“ညီမကလည်းကွာ၊ ကိုကိုက ညည်း ခရီးပန်းမှာစိုးလို့
ပြီးတော့ ပြင်ဦးလွင် ရာသီဥတုက အေးတယ်၊ အရမ်းအေး

တယ်ဆိုတော့ ညီမ ဖျားမှာနာမှာစိုးလို့ ကိုကို မခေါ်တာပါ
ညီမရယ်၊ ဘယ်လိုမှ မထင်နဲ့နော်”

ပြောကာမှ ...

ချောကာမှ ...

ငိုချင်ရက်လက်တို့ ဖြစ်သွားပုံရသည့် ဆွဲက သူ့ရင်
ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာလေးအပ်ချပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်ပါတော့
သည်။

အား ...

ဒုက္ခပါပဲကွာ ...

ဒီမှာ ခရီးပန်း စိတ်ပန်း လူပန်း ဖြစ်လာရတဲ့အထဲ။

သူ့ကို အရေးထဲ ချောရ မော့ရ မြူရ ကလူရနှင့်။

ဟား ... မောလိုက်တာကွာ။

ဒေသီရ။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ကြည်လင်နွေးထွေးမှု မရှိတော့။

ရင်ခွင်ထဲက ချစ်သူလေးကိုလည်း နွေးထွေးသည်

ကြင်နာခြင်းတွေ နှစ်လိုခြင်းတွေ မရှိခဲ့။

အခုမှ ခရီးသွားရင်း အမှတ်တရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တောသူမလေးနဲ့တွေ့မှ ဒီခံစားချက်မျိုးကို ဒေသီရ

ခံစားခဲ့ရတာ မဟုတ်။

ဟိုးအရင်ကတည်းက ...

ဆွဲအပေါ် အနှစ်မပါခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဆိုကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို ကြင်နာခဲ့သည့် ကြင်နာခြင်းတွေကလွဲပြီး သူ ဒီထက်မပိုခဲ့တာ ကိုယ်စောင့်နတ် အသိဆုံး။

“မငိုပါနဲ့တော့ ဆွိုရယ်၊ ကိုကိုလည်း ဆွို ငိုတာမြင်တော့ စိတ်တွေ မွန်းကျပ်လှပြီကွာ၊ ဆွိုလေးလည်း ပင်ပန်းတယ် နော်၊ မငိုတော့နဲ့ တိတ် ... တိတ်”

“အဟင်း ... ရပါတယ် ကိုကို၊ နောက်တစ်ခါ ဆွို မှတ် လောက်သားလောက် အမှတ်ရသွားပါပြီ၊ ကိုကိုသွားတဲ့ ခရီးလမ်းကြောင်းမှန်သမျှ ဘယ်တော့မှ လိုက်ဖို့မပြောတော့ ပါဘူး၊ ပြောခဲ့မိတဲ့ ဆွိုပါးစပ်ကိုလည်း အပ်နဲ့ထိုးပစ်ချင်တဲ့ အထိ နာကြည်းမိတယ်”

ဆွို ဘယ်လိုပြောပြော ...

ဘာပဲလုပ်လုပ် သူ ခေါင်းငုံ့သည်းခံလိုက်သည်။

မျက်စိကြီးကို စိတ်မောလူမော တအားဖိမှိတ်ပြီး

နုတ်ခမ်းနှစ်မြွှာကို တင်းတင်းစေ့ကြိတ်ထားလိုက်သည်။

“ဟား”

မွန်းကျပ်လိုက်တာကွာ။

တကယ်အနှစ်မပါဘဲ ချစ်သူတော်ထားခဲ့ရတာ ဘယ်

လိုကြည်နူးသာယာ ရင်ခုန်မှန်းလည်းမသိ။

ရင်ထဲမှာ နင်ဆိုဆိုကြီး ဖြစ်နေသည်။

စိတ်ညစ်လှပါသည် ဆိုကာမှ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ လောက်က ခရီးသွားရင်း တွေ့ခဲ့ရသည့် ခွကျကျ ကောင်မလေး မျက်နှာလေးက စိတ်အပန်းကြီးစွာ မိတ်မိန်းနေသည့် သူ့မျက်ဝန်း အစုံထဲသို့ လင်းခနဲလက်ခနဲ တိုးဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

ခြေသလုံးဝင်းဝင်းကလေးတွေ ပေါ်အောင် ဂျင်း ဆောင်းဘီရှည်လေးကို ခေါက်တင်ကာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် နှင့် ရင်ဆောင်တန်းပြီး ခြင်းခတ်နေခဲ့သည့် တောကလုံမေ လှသွေး ကြွယ်ကလေးကိုပဲ သူ တမ်းတမ်းတတကြီး နှလုံးသားက ခံစား ရူးသွပ်ခဲ့သည်။

စားလည်း မှုံး။

သောက်လည်း မှုံး။

ရေအိမ်တက်ရင်တော့ ပိုပြီးသတိရ အမှတ်ရခဲ့ရပြီ ပေါ့။

ရေအိမ်တက်တုန်းက အဖြစ်အပျက်ကလေးက သူ့ ကို ပိုပြီးအမှတ်ရကာ ရင်ဖိုနွေးထွေးစေခဲ့သည်။

သူ့ကို မယုံသင်္ကာကြည့်သည်။

မိန်းကလေးကို ...

သူ စပိုရှပ်အင်္ကျီကြီးရွတ်ပြီး ခါပြလိုက်တော့မှ ခပ်ရှန်းရှန်းလေး အကြည့်လွှဲပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ အကြံအိုက် ရှက်အားပိုသွားခဲ့သည့် ကောင်မလေးရဲ့ အမူကလေးကို တစ်မိမိ မြင်ယောင်ကြည့်နူးရင်း သူ အမောဆိုလာရသည်။

ရိုက်ကွင်းမှာ သူ ကောင်မလေးကို တစ်တမ်းတတ်
သတိရပြီး ဖုန်းဆက်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့သေးသည်။

သူမလေးဆီက ဖုန်းနံပါတ်ကလေးကို တောင်းခဲ့
တာတော့ မဟုတ်။

သူ ကားပေါ်ရောက်ပြီးမှ ကောင်မလေးရဲ့အကြည့်
နွေးလေးတွေကို အရမ်းခိုက်သွားရကာ လမ်းအထွက်နေရာမှာ
ကားအရှေ့ကဖြတ်သွားခဲ့သည့် အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်
လောက်ရှိသည့် လူကြီးကို ဒီရွာရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကလေးကို တောင်း
ယူထားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ မှူးကိုလည်း နာမည်အရင်းသိအောင် မေး
ထားခဲ့သည်။

ရွှေမှူးမံ ...

ဆိုတဲ့ မှူးရဲ့နာမည်လေးရယ်၊ မှူးရဲ့အမူအယာကြွယ်
ကြွယ် အလှသွေးတွေရယ်၊ ဂျစ်တူးလန်အောင် စွာလွန်းတဲ့ နှုတ်
ခမ်းတစ်စုံရယ်ကို အမှတ်ရပြီး သူ နောက်တစ်ကြိမ် ရူးသွပ်စွာ
သူမလေးကို တွေ့ပစ်ဖို့ နှလုံးသားက မှူးတို့ရွာရဲ့ဈေးဆိုင်ဖုန်း
နံပါတ်ကလေးကို ယူပြီးတောင်းယူလိုက်မိသည့်အဖြစ်။

အင်း ...

အချစ် ...

အချစ် ...

မြင်မြင်ချင်းလည်း နှလုံးသားက နွေးထွေးရင်ခုန်ခဲ့
ရတာပါလားဆိုတာ ကိုယ် အခု လက်တွေ့ယုံလိုက်ပြီ ကလေး။

ဒါပေမဲ့ကွာ ...

အခုလို ချစ်သူလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ခေါင်းကလေး
ဝှက်ပြီး ငိုနေပြန်တော့လည်း မစိမ်းကားရက်ပြန်ဘူး။

ညီမလေးတစ်ယောက် အစ်ကိုကို နွဲ့ဆိုးဆိုးနေသည့်
အမူအရာလေးကို မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း ဆွိုကို သနားကြင်နာစွာ
ဖြင့် တစ်မိမိမိ စီးကျနေသည့် ဆွိုမျက်ရည်တွေကို ဖွဖွလေးသုတ်
ပေးလိုက်တော့သည်။

“တိတ်ပါကွ- ဆွိုကလည်း၊ ကိုကိုက ဆွိုကို စိုးရိမ်လို့
မခေါ် ...”

“မပြောနဲ့ ... မပြောနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ကိုကိုလုပ်ရပ်တွေကို
အမုန်းဆုံးပဲ၊ လုံးဝမုန်းတယ် သိလား။”

လုပ်ပြန်ပြီကွာ။

ဒီတစ်ကျော့ကတော့ ...

သူ့နားထင်မွှေးကို ဆွဲနုတ်လိုက်တာပင်။

“အား ... ညီမ မလုပ်နဲ့ကွာ၊ နာတာယ် ... ဟ”

“ဟာ ... ဟေ့ သမီးဆိုးကလေး၊ ဒေသိကို နှိပ်စက်ပြီလား”

“ဟား ... အန်ကယ်၊ ဆွိုက တကယ်ဆိုးတယ်ဗျာ”

ဒေသိရ ...

ရှက်မျက်နှာရဲရဲကြီးနှင့် တဟားဟားရယ်ရင်း ဖခင် ဖြစ်သူရှေ့မှာမို့ သူ တော်တော်မျက်နှာပူခဲ့ရပါသည်။

သူကသာ ...

မျက်နှာပူခဲ့ရလေမဲ့ ...

သားအဖနှစ်ယောက်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ကြသည့်

အိုက်တင်တွေနှင့်။

အင်း ...

ဟုတ်တာပေါ့။

သူ့သမီးက သူ့ကို အနိုင်ယူနေခဲ့တာကြီးကိုး။

သဘောကျ ကျေနပ်မှာပေါ့။

ပြီးတုံ့တုံ့ မျက်နှာကြီးဖြင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး

သမီးလုပ်သူ ဆံပင်ကလေးကိုလည်း ပွတ်သပ်ကျီစယ်ရင်း ...

“အဟား ဟား ... ငါ့သမီးလေးကတော့ကွာ၊ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်၊ သမီး အသက်မငယ်တော့ဘူးနော်၊ နှစ်ဆယ့် သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ သမီးကိုကိုက အလိုလိုက်ပေမဲ့ ဒက်ဒီက ကြည့် ရတာ ခွင့်မတွေ့ဘူး”

“ဒက်ဒီလူ လုပ်တာကရော ပုံစံကျလို့လား၊ ဆွိုကိုခရီးသွား တိုင်း ခေါ်ခေါ်မသွားတာ ဆွို အရမ်းအသည်းယားတယ်၊ ဟင်း ဟင်း ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဟိုမှာ ထင်တိုင်းမကဲရ မှာစိုးလို့”

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲ”

“မဟုတ်လို့လား၊ ဟင်း ... ကြည့်နေတာကို အကောင်း ထင်မနေနဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဆွိုက သည်းမခံတော့ဘူး၊ မင်းသမီးသစ်ကလေးတွေနဲ့ ပရောပရီနေနေတာ ဆွိုမသိ ဘူး ဒောက်မွေနေလား၊ ဒီတစ်ခါ လက်ပူးလက်ကျပ်မိလို့ ကတော့ အသိပဲ”

“ဟာ ... ဒုက္ခတော့ ပတ်ပြီ၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ဖွ တယ်”

“ဘာလဲ ... ဘာလိမ်ဦးမလို့လဲ”

“ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ အဲဒီလိုတော့ ကိုယ့်သိက္ခာကိုမချပါနဲ့ ကွာ၊ Media ထဲ ဒီစကားကြီး ရောက်သွားရင် ဒါရိုက်တာ ဒေသီရ ဟား ... အရှက်ကွဲ”

“အဲဒီလို အရှက်ကွဲအောင်ကို တစ်နေ့ လုပ်ဦးမှာ”

“ဟာ ... ပြောလေ ဆိုးလေပါလားကွာ”

ဒေသီရ ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ဖတ်ခနဲရိုက်ပစ်ရင်း ဆိုဟာ

ကြီးကို ခပ်လျှောလျှောကြီး ပစ်မှီချလိုက်မိသည်။

ဟား ... ဒုက္ခတော့ လှလှတွေ့ပါပြီ။

အခုမှ ဒေသီရ အဖြစ်က ...

ကျောကွင်းထဲ ဝင်မိတဲ့ သမင်တစ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့ရပါ

ပြီ။

သူ ကောင်းကောင်းကြီး ချွေးပြန်နေတာကို သမီး ဖြစ်သူရဲ့အဖေကလည်း ကြည့်မွေ့ကျေနပ်နေလိုက်တာ။

သူ့သမီး ဘာပြောပြော ...
ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ အသာထား။

ပြန်မဖြေရှင်းနဲ့ ...
ခေါင်းငုံ့သာခံပေါ့။

ဟား ... ဒုက္ခ ... ဒီဒုက္ခကြီးက ဘယ်တော့မှလွတ်
မြောက်ခွင့် ရပါ့မလဲ။

လွတ်မြောက်ချင်ပါတယ်။
ကိုယ်စောင့်နတ်မင်းရယ်။

“ကဲ ... သမီး၊ ညည်း ဒီလောက် ဒေသိအပေါ် စိတ်မချ
ဖြစ်ပြီး သဝန်တိုနေရင် ဒီနှစ်မကုန်ခင် သမီးတို့နှစ်ယောက်
လက်ထပ်လိုက်ကြတော့”

ဟင် ...

ကြားလိုက်ရသည့် အန်ကယ့်စကားကြီးက သူ့နှလုံး
သား တစ်ခုလုံးကို ဖိန့်ဖိန့်တုန် ကြက်သီးမြမြ ထသွားရလေတော့
သည်။

ရင်အုံတစ်ခုလုံးလည်း ...
ထူထူပိန်းပိန်းကြီး ဖြစ်သွားရသည်။
မဖြစ်နိုင်၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။

သူ့ ...

ဒီကောင်မလေးကို တစ်သက်လုံး လက်တွဲဖော်လုပ်

ဖို့ သူ့နှလုံးသားက မလိုအပ်။

သူ့ဘာသာ ဘယ်လောက်ချမ်းသာ ချမ်းသာ သူ
ဆွိုကို နှလုံးသားထဲကကို တကယ်မလိုအပ်ခဲ့ပါ။

သူ့နှလုံးသားမှာ လိုအပ်သည့် သူလေးကတော့ ...
မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွေနှင့် သူ့ကို မယုံသင်္ကာခဲ့

သည့် ချာတိတ်မ ချောချောကလေး။
“ဘယ်နှယ်လဲကွ ဒေသိ၊ အန်ကယ် စီစဉ်လိုက်ရမလား”
“ဟင်”

ဟား ... သူ့ အကျပ်ရိုက်သွားရပါပြီ။
အန်ကယ်က သူ့ကို အတည်မေးလာပြီ။

သူ ဘာပြောရမလဲ။
ဘယ်လိုငြင်းချက်မျိုး ထုတ်ရပါ့မလဲ။

အကြံအိုက်နေတာတွေကို မျှီသိပ်ခြင်း အတတ်ပညာ
နှင့် မျှီသိပ်ထိန်းချုပ်ပြီး ဆွိုကို ကြည့်လိုက်မိတော့ ဆွိုကမျက်လုံး
ရိုရိုကလေးဖြင့် သူ့ကို ခပ်စွေစွေကလေး စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် သူ
ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် အမောဖောက်သွားရလေသည်။

ဟား ... ငါ ... ငါ ဘာပြောရမလဲ။
တစ်ခုခု ဖြေရှင်းချက် ပေးလိုက်ပါတော့။

ဆွိုကတော့ သူမဒက်ဒီ ဒီလထဲ ကောက်စီစဉ်တောင်
သဘောကျ ကျေနပ်သူပင်။

သူ့မှာသာ ...

“ဟင် ... ဒေသိ၊ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲကွ”

သူဌေးမူဟန်ကြီးဖြင့် သမက်လောင်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်ကျသွားပုံကို အထာပေါက်သွားသလို အောင့်သည်အောင်သက် ကြီး ပိတ်ဟောက်လိုက်တော့ သူက ကိုယ်နေဟန်ကြီးကိုပြင်ရင်း ရင်ထဲက မချိပြုံးကြီး မပါအောင် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“အဟွန်း”

“ကဲ ... ပြော၊ သမီးကရော ဘယ်ပုံစံကြိုက်သလဲ”

သမီးရဲ့ထောက်ခံမှုကိုလည်း အလိမ္မာဖြင့် ဆွဲယူ

လိုက်ပြန်သည်။

“ဒက်ဒီသဘောပေါ့”

ဟား ... တတ်လိုက်ကြတဲ့ သားအဖတွေ။

သူ့ကိုများ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်များ အောက်မေ့

နေသလား။

ဒါမှမဟုတ် ...

သူတို့က သူ့ကို ပါသေးပါမြွားကောင်၊ ဘာဂရစိုက်

စရာရှိလဲ၊ ငါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒီလောက် အရောင်ပြောင်တာဆို

ပြီး သူ့ကို အရေးမစိုက်တာလားမသိ။

သူကတော့ ...

ဒီသားအဖ အတ္တကြီးပုံကြီးကို ဆလံပါပဲ။

“ဒေသိ ဒါဆို အန်ကယ်တို့ ဒီနစ်ကုန်ရင် မင်းတို့မင်္ဂလာ

ပွဲကို စီစဉ်လိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ မင်းမိဘတွေ

နဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ဦးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟို ... အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်က အခုမှ နာမည်ကြီးတာ သုံးနှစ်လောက် ရှိသေးတယ်၊ ဟိုသင်း ... မင်္ဂလာချက်ချင်း ကြီးဆောင်လိုက်ရအောင် ...”

“ဟာ ... ဘာဆိုလဲကွ၊ မင်းက ဒါရိုက်တာပဲ၊ မင်းသားမှ မဟုတ်တာ၊ နာမည်ကြီးခါစ မိန်းမ မယူရဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောသလဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နာမည်ကျဖို့ မင်း မစဉ်းစားနဲ့၊ ငါ့ကုမ္ပဏီနစ်ခုနဲ့တင် မင်း ဦးနှောက်ပြားအောင် အလုပ် လုပ်ရမယ်”

အပြောတွေကလည်း ပီပါ့ဗျာ။

ကျွန်တော် ဘယ်လို ငြင်းချက် ဖြေရှင်းချက် ထုတ်

ရပါ့မလဲ။

ရင်ထဲမှာ မောလျနာကျင်နေသလို မျက်ဆံနက်နက် ကောင်မလေးကိုလည်း သတိရနေခဲ့မိသည်။

ဒါပေမဲ့ ...

သူက ဟန်မပျက် ပန်မပျက် ပြုံးပြုံးမျက်နှာထားကြီး ဖြင့်ပင် ဆွဲကို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ပြီး အကြည်ဆိုက်ဟန်ဆောင်လိုက် သေးသည်။

ဒီအမူတွေကို အန်ကယ်လည်း တွေ့မြင်သွားပြီး မျက်နှာကြီး တစ်ဘက်လှည့်ကာ သဘောတော် ကျသွားပါသည်။

ဟား ... အန်ကယ် သူ့ကို အတော့ကို သမက်တော်

ချင်တာပဲ။

သူလို ရိုးသားကြီးစားပြီး အောင်မြင်မှုရနေသည် သမက်မျိုးကို ပိုက်ဆံများများစားစားမရှိရင် နေပါစေ။

ငွေလုံးငွေရင်းကြီးကြီးဖြင့် သူ့လုပ်ငန်းကြီးတွေကို ဦးစီးခေါင်းဆောင်လုပ်ဖို့ ရွေးချယ်တင်မြှောက်လိုက်လေပြီဖြစ် သည်။

အင်း ...

ပရိယာယ်တော့ ဆင်ထားမှ ...

တန်ရုံကျလိမ့်မည်။

“အန်ကယ်”

“ဟ ... ကောင်ရ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ၊ မင်း ...”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောတာက နာမည်ကျတာ မကျတာ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံပေါ ပေါများများ မရှိသေးဘူး၊ ရှိတဲ့ပိုက်ဆံလေးကလည်း ကားတစ်စီး ဝယ်လိုက်လို့ လျော့သွားပြီ လက်ထဲမှာ”

“ဟာ ... ပိုက်ဆံများ ထည့်စကားပြောလို့၊ မင်္ဂလာကိစ္စ ငါ့တာဝန်ထား

“ဟို ... အန်ကယ်ရယ်၊ ကျွန်တော် အားနာတယ်ဗျာ”

“အမယ်လေး ... သူ့ရှိလာမဲ့ ပိုက်ဆံကို ထိုင်စောင့်လိုက် တော့ အိုပဲအိုမယ်”

ဟော ...

ရှက်လည်း မရှက်ပါဘူး။

ဒီစကားကြီး ပြောထွက်ရဲသည် ဆွဲကိုလည်း သူ ဘယ်လိုကြီး ခံစားလိုက်ရမှန်းနဲ့ မသိသည့် မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်မိတော့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ...

ဘာမှ ဖြေရှင်းစရာ မရှိတော့လို့ ပူလောင်နွေးကျိန်၊ သွားခွဲရပါပြီ။

အခုမှပဲ ကိုယ့်အတတ်နဲ့ကိုယ် စူးရသည့်ဘဝ။

ဆွဲကို နယ်ကားရိုက် ခေါ်သွားခဲ့ရင် သူ ဒီလိုဦးနှောက် ပြားအောင် ခေါင်းခြောက်ရမှာမဟုတ်။

အခုတော့ ...

သားအဖနစ်ယောက်က အတိုင်အဖောက်ညီစွာဖြင့် သူ့ကို သူတို့လက်ခုပ်ထဲကရေလို ကျင့်သုံးလိုက်လေပြီဖြစ်သည်။

“အေး ... အေး ... တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ၊ မင်းလည်း မင်းမိဘတွေနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ဦး၊ ဟုတ်ပြီလား ဒေသီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေသီရ ...

ဒါပဲ ပြောနိုင်ပါတော့သည်။

သူတို့အရှေ့မှ ပြောပြောဆိုဆို ထထွက်သွားသည့် အန်ကယ်နောက်ကျောပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့မှာဆွဲကို အိလည်လည်ကြီး ပြုံးပြလိုက်ရတော့သည်။

ဆွိုကတော့ ...

သူ့ရှင်ထဲက ခံစားသက်ဝင်မှုမရှိလှသည့် အပြုံးတွေကို "ငရဲပန်းကို ရွှေပန်း" ထင်ပြီး ပြုံးပျော်ကျေနပ်စွာဖြင့် သူ့ပခုံးကြီးပေါ် ခေါင်းကလေး မေးတင်ရင်း သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို ခပ်နွေးနွေးလေး သိမ်းဖက်ထားတာလေးကို သူ သနားကြင်နာခဲ့မိပေမဲ့ ဆွိုကို တစ်သက်လုံး ချစ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးထဲမှာတောင် မျှော်ကြည့်လို့ မရခဲ့သေးပါလေ။

ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရပါ့မလဲ။

အင်း... ဒီနှစ်ကုန်ဖို့ လေးလလောက်တောင် လိုပါသေးတယ်။

ကလေးရယ် ... ကိုယ်တော့ မင်းကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စား နှစ်သက်သွားပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဆွိုနဲ့လက်ထပ်ရရေးကို ခေါင်းပြားဒေဘင် စဉ်းစားရဦးမယ်။

ကိုယ့်ရှင်ထဲမှာ ကလေးရှိတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဆွိုက ကိုယ့်နှလုံးသားရဲ့ဆုံချက် ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ကူလှတော့ပါဘူး။

ကိုယ့်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ ဆွိုရယ်။

ကိုယ် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမယ်မှန်း မသိရသေးပေမဲ့ ဆွိုကို ကိုယ် ညီမလေးတစ်ယောက်ထက် ပိုမချစ်နိုင်ခဲ့တာဟာ ကိုယ်ညံ့ဖျင်းခဲ့တာပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်ပါတယ်။

ဒေသိရ ဆွိုတို့အိမ်ကနေ ပြန်လာပြီး အိမ်ခန်းထဲ တန်းဝင်ကာ စိတ်မော လူမောကြီး ခုတင်ပေါ် ပစ်လှဲချလိုက်တော့သည်။

ဒီညတစ်ညလုံး သူ ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်တော့။

မုံးဆိုသည် ...

နတ်မိမယ်လေးကိုပဲ တမ်းတနေခဲ့မိသည်။

သူ့မလေးဆီ တစ်ကျော့ပြန်ဖို့ကိုပဲ အာရုံနှစ်ထားလိုက်သည်။

ဆွိုတို့သားအဖ ပြောတာတွေကိုတော့ သူ ဖေဖေတို့ကို လုံးဝဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့ချေ။

ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် သူ့ဦးနှောက် ဒီထက်နှောက်ပြီး ဖျက်တောင်သွားနိုင်သည်။

သိန်းသောင်းချီ ချမ်းသာလွန်းသည့် ရုပ်ရှင် ဗီဒီယို ကုမ္ပဏီတွေပိုင်သည့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို သားဖြစ်သူ ရယူပိုင်ဆိုင် လက်ထပ်ရမှာကိုသာ ငမာဖေနှင့်မေမေသာသိရင် ...

အခုလတွင်းချင်း မင်္ဂလာစကား ပြောတော့မှာဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစကားတွေကို ဖေဖေတို့ သိမထား ဆိုက်သေးဘူးလို့ သူ ခံယူပြီး တမင်ဖွင့်မပြောခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ရမဲ့ ရှေ့ရေးကိုတွေးပြီး သူ့

ရင်ထဲမှာ ...

ရင်ကျွမ်းနေခဲ့ရပြီ ဆိုတာကိုတော့ သူ တစ်ယောက်

ပဲ ခံစားသိရှိခဲ့ရသည်။

“မုံးရေ ... ရန်ကုန်က ဖုန်းလာတယ်”

“ဟင်”

ကြားလိုက်ရသည့် စကားတွေက မုံး ရင်ကလေး သိမ့်သိမ့်ကလေး နွေးမြဲတုန်ယင်သွားရလေသည်။

ခေါင်းရင်းခြံက လှမ်းအော်လိုက်သည့် အသံကလေး ကိုလည်း ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်မှန်း မသိအောင် ဝမ်းသာလုံးဆို တက်သွားရသည်။

ဒါပေမဲ့ သွက်သွက်ကလေးပင် ...

“လာပြီ ... မုံး အခုပဲ လာခဲ့မယ်”

“ဘယ်ကဖုန်းမို့လို့လဲ”

မုံး ပျာပျာသလဲ ဆတ်စလူးခါသွားခဲ့တာကိုကြည့် ပြီး ဘွားက ကုလားထိုင်ကြီးမှာ ပုတီးစိပ်နေရာကနေ မယုံသင်္ကာ ဖြင့် မေးလာခဲ့လေသည်။

အင်း ...

ဘွားကို အမှန်အတိုင်းပြောလို့ မဖြစ်။

မော်ဒယ်သင်တန်းတက်ဖို့ကို ရန်ကုန်က သူငယ်ချင်း

အသိနှင့် တိတိတဆိတ် မှူး ဆက်သွယ်ခဲ့တာတွေကို ဘွားကိုအသိ ပေးလိုက်ရင်ဖြင့် ဘွား ရင်ဘတ်စည်တီး ဖြစ်ဦးမည်။

ကျောင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘွားကိုပတ်ဖို့ဆုံး ဖြတ်လိုက်သည်။

“ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ဖို့ကိစ္စပါ ဘွား။ သူငယ်ချင်းက မှူးအမှတ်က စီးပွားရေးမိတော့ ရန်ကုန် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် မှာတက်ဖို့ အဲဒါ အကြောင်းကြားတာနေမယ်”

“အေး ... ကောင်းသားပဲ။ ဘွားလည်း မြေးလေးကို စီးပွား ရေးတက္ကသိုလ်ပဲ တက်စေချင်တာ။ ကောင်းတယ်၊ ကောင်း တယ်။ သွား ... အမြန်သွားတော့လေ။ ဟိုက ဖုန်းစောင့် နေတာ ကြာပြီ”

ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီးပင် ...

ဘွားအသံကြီး ကြည်လင်ရွှင်မြူးသွားတာကြီးကို

မှူးက ပခုံးကလေး အသာယိုပြီး ရယ်ချင်သည့် နှုတ်ခမ်းသားလေး တွေကို တင်းစေ့စေ့လေးကြိတ်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား၊ ဒါဆို မှူး သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး အေး ... ဆိုင်မှာလည်း အကြာကြီး ထိုင်မနေနဲ့ဦး။ ဘွားလည်း သိချင်တယ်။ ပြောပြီးပြီးချင်း ပြန်လာခဲ့ မြေး”

“ဟုတ်”

မှူး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ကလေးဖြင့် ခေါင်းရင်းခြံ ကို ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ခေါင်းရင်းအိမ်ကိုရောက်တော့ ဆိုင်ထဲတန်းဝင်သွား

ပြီး ...

“အစ်မ ဖုန်းလာတယ်ဆို”

“အေး အေး ... သိပ်မကြာခင် သူ ဖုန်းခေါ်လိမ့်မယ်”

“ဟင် ... ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူး၊ အမျိုးသားတစ်ယောက် အသံပဲ”

“အမျိုးသား”

မှူးက မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသားဖြင့် သံယောင် လိုက်လိုက်ပါသည်။

မှူး ဆက်သွယ်ထားတာက သူငယ်ချင်း မိန်းကလေး ရယ်ပါ။

အင်း ...

အခု ဘယ်ကဘယ်လို အမျိုးသား ဖြစ်လာရပါလိမ့်။ ရင်ထဲမှာ ...

ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရအောင်ကို မှူး မျက်တောင် ညှည်ကလေးတွေစင်းချ ငြိမ်သက်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“နာမည်တော့ မပြောဘူး။ မှူးရဲ့မိတ်ဆွေတဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်မယ်၊ အဟင်း ... မှူးအသိပဲ နေမှာပေါ့”

မှူးက ယောင်နနကလေး ပြီးလိုက်ရသည်။
ရင်ထဲမှာတော့ ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။
ဘယ်ကလူလဲ ...။

တစ်ခါမှ မှူး ဒီလိုမျိုး မကြုံဖူးခဲ့သလို စိတ်ထဲမှာ
လည်း ထွေပါးဝေဝါး မဖြစ်ခဲ့ဘူးချေ။
အင်း ... ဘယ်သူပါလိမ့်။
ဆက်လာရင်တော့ သိရမှာပဲ။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့”

ဟော ...
ဖုန်းမြည်လာပါပြီ။
ဒါ မှူးရဲ့ဖုန်းပဲ နေပါမည်။

မှူး ဖုန်းကလေးကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး
နှုတ်ခမ်းကလေးကို စိတ်လှုပ်ရှားသလိုကလေး လျှာဖြင့်သိမ်းရင်း
ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်လိုက်သည်။
အင်း ... ဘယ်သူမှမရှိ။

သူ့အလုပ်နဲ့သူ့ အလုပ်စွပ်နေကြသည့် နေရာကလေး
ကို ကျောခိုင်းပြီး မှူး တစ်ဖက်က ဖုန်းဆက်လာသူ အမျိုးသားကို
အသံပြု နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါတော့သည်။

“ဟယ်လို ... မှူး ပြောနေပါတယ်”

“ဟော် ... မှူး၊ ကလေးလား”

“ဟမ်”

ကလေးလားဆိုတဲ့ စကားလုံး အသုံးကြီးက မှူးရင်
တစ်ခုလုံးကို သိမ့်ခနဲ နိမ့်ခနဲ ထုံကျင်နွေးဖျသွားသည်အထိ မှူး
ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ဆောင်ခုန်ကျင်တက်သွားရကာ ဘာပြန်ပြော
ရမှန်းမသိအောင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားသွားရပါတော့သည်။

မြတ်စွာဘုရား ...
ဒီ ... ဒီအသံ ... ဒီအသုံး ... သုံးခဲ့တဲ့ လူကြီးက ...
ဟား ...

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်ကျော်လောက်က မှူးတို့အိမ်
ထဲ ကမန်းကတန်း ပြေးဝင်ပြီး ဒုက္ခသုက္ခရောက်လာခဲ့ရသည့်လူ
များလား။

ဒီလူတစ်ယောက်ပဲ မှူးကို ကလေးလိုခေါ်တာ။
အို ... ဒီလူကြီးကလည်း ဘယ်ကဘယ်လို ဒီဖုန်း
နံပါတ်ကို သိသွားပြီး မှူးကို ချက်ချင်းကြီး ဆက်သွယ်လာခဲ့ရ
တာလဲ။

အို ... မြတ်စွာဘုရား ...
မှူး ရင်ခုန်လိုက်တာ။

“ကလေး”

လှိုက်ယင်နွေးထွေးသည့် အသံပိုင်ရှင်ဟာ ဩဇာသံ
လွှမ်းနေသလို ကရုဏာသံကြီးလည်း လွှမ်းမိုးနေသဖြင့် မှူး ရင်
ကလေးတွေ တသိမ့်သိမ့်ခနဲမြည်သွားရကာ အသံကလေးကို
အနည်းငယ် တိုးပစ်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ကလေး ကိုယ့်ကို မှတ်မိပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ နာမည်ကို မေးနေတာဗျာ၊ ဘယ်သူလဲ”

မှူး စိတ်မရှည်တော့ဘဲ တစ်ဖက်ကလူကို ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

မှူး ပိတ်ဟောက်လိုက်တော့မှ တစ်ဖက်က အသံက တိတ်ကျသွားပြီး အထန်ကြာမှ ...

“မင်း နောက်တော့ သိရမှာပေါ့၊ ကလေးရယ်”

“ဒီမှာ မှူး ဖုန်းချပစ်လိုက်မှာနော်”

“အဲဒီလိုလုပ်ရင် မင်းပဲ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာပေါ့၊ လုပ်ကြည့်လိုက်လေ၊ ကိုယ် တစ်နေ့လုံး ဖုန်းအခေါ်နဲ့ မခေါ် စောင့်ကြည့်လိုက်”

“ဟာကွာ၊ ဘယ်လိုလူစားနဲ့ လာတိုးရတာလဲ၊ ဒုက္ခတော့ လှလှတွေ့ပြီ”

ရင်ထဲက လူကြီးကို မှူး ဘာရယ်မဟုတ် ဆိုသည် လိုက်မိသည်။

“ဒုက္ခဆိုတာ လှတယ်လား ကလေး”

အောင်မယ် ... လူကြီးက အလာကြီး။

အသံအရှိန်ကတော့ လူကြီးလူကောင်းယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်ရယ်ပါ။

ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဆံငင်ပြီး မှူးတို့ ခေါင်းရင်းအိမ်က ဆိုင်ဖုန်းကိုတောင်းပြီး မှူးကို ပြန်ဆက်တယ် ဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားမရ ဖြစ်ခဲ့ရတာ။

အဟင်း ... ကုမ္ပဏီသူဌေးမင်းကြီး တောက ကညာပျိုချောကလေးကို “တော်” ကောက်ချင်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

အဟင်း ... ဟင်း။

ဒီအတွေးလေးတွေက မှူး ပခုံးသားလေးကို စုံပစ်တွန့်လိုက်မိသည်အထိ မှူး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟင် ... ကလေး”

ဟာ ...

လခပြီဗျာ။

ဒုက္ခပဲ။

အသံက ကြည့်သလို ဩသလို ညာသလိုကြီး ပြောလာခဲ့တာမို့ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိသေးသည့် မှူး ခြေဖျားလက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်ကျင်ခဲသွားရသည်အထိ မှူး တစ်ကိုယ်လုံး မိန့်မိန့်ကျင်တက်သွားရလေတော့သည်။

မျက်လွှာကလေးကိုလည်း ရင်ခုန်ကြည့်မွှေးသွားသလို အလိုလိုကလေး စင်းချလိုက်မိကာ ပါးစပ်ထဲတွေ့ ရာတွေ လျှောက်ပြောလိုက်မိတော့သည်။

“ဘာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း”

“ဒုက္ခဆိုတာ လှတယ်လားဟင်”

“အင်း ... လှတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ လှတယ်နော်၊ အခု ကိုယ်လည်း ဒုက္ခလှလှ ကြီးတွေ နေရလို့ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်လို့ ကလေးကို ဖုန်းဆက် ရင်ဖွင့်လိုက်တာ”

“ဘာဒုက္ခတွေ နေရလို့လဲ၊ ခင်ဗျားက ဝမ်းနာ ပန်းနာဒုက္ခလား”

ရေအိမ်ပြဿနာကြီးကို တွေးမိပြီး မှူး နွေးမြမြက လေးပြုံးရင်း ထိုလူကြီးကို ဖုန်းထဲကနေ ပိတ်လှောင်ပစ်လိုက်သည်။

အင်း ... လူကြီးရုပ်ကတော့ ရှယ်ပဲ။

မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းကောင်း လေးထောင့်မကျ တကျ ယောက်ျားပီပီ ချောမောလှသည့် လူကြီးမျက်နှာက လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း မှူး မြင်တာနဲ့ ရိပ်မိပါသည်။

အကဲခတ်လို့ ရခဲ့ပါသည်။

အင်း ... ဘာဖြစ်လို့များ လမ်းသွားလမ်းလာသွားရင်း ဒုက္ခရောက်လို့ ရေအိမ်ဝင်တက်ရသည့်အိမ်က သူမဆီကို တစ်ကျော့ပြန်ချင်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာကိုပဲ မှူး မရှင်းမလင်း ဇေဝေါဖြစ်ခဲ့ရတာပင်။

မှူး ဘာစကားမှ ဆက်မဆိုမိသလို သူ့ဘက်ကလည်း အသံကြီး တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ကလေး”

အွန်း ...

ဒီလူကြီး ဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

အသံကြီးက အဆွေးလှိုင်းတွေ ရိုက်ခတ်သွားလိုက်တာ။

အင်း ... ဘယ်လိုများ အဆွေးသောကတွေ သူ့နှလုံးသားထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့အောင်းနေပါလိမ့်။

ဘာပြောချင်သလဲ ကိုလူချောကြီး။

ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်ကို ဧည့်ထောက်ခံနားထောင်နေပါတယ်ဗျာ။

ခင်ဗျားအဲသံကြီး ကြားရတာကိုက ကျွန်မရင်ထဲမှာ တကယ် သနားမိတာပါဗျာ။

တကယ်ပါ ...

မညာပါဘူး။

ကျွန်မနှလုံးသားက ယောက်ျားပျို မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမှ နူးညံ့စိတ်ထားမွေးလို့ မရခဲ့ပါဘူး။

“ကလေး ... ကိုယ်ရေအိမ်တက်တုန်းက ပုံလေးတွေ အခုထိ သတိရသေးတယ်လား”

“ဪ ... ဒါကတော့ အာလာပသလ္လာပပေါ့ရှင်”

“ကိုယ် အခု Suffer ဖြစ်နေတယ်”

“ဟင် ... ဘာကြီးလဲဗျာ၊ ဘာကိုခံစားနေတာလဲ”

မှူး ဘာကြောင့်များ ထိုလူကြီးကို ဖုန်းမချမိသေးဘဲ နောက်ဆံငင်ပြီး စကားကြောအမျှင်မပြတ်နိုင် ဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။

သေချာတာကတော့ ...

မှူး နလုံးသားထဲမှာ ဒီလူချောကြီးကို ယစ်မူးသာယာ ကြည်နူးရင်ဖိုခဲရတာကိုတော့ ဝန်ခံချင်ပါသည်။

“ဒုက္ခကိုလေ”

“အင် ... ခင်ဗျားဟာကလည်း ချာလည်လည် ကိုမောင်ချစ် မူးပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် အခု ခံစားနေရတာတွေကို ကလေး မသိမမြင်နိုင်တော့၊ ဟာ ... ကိုယ် ကလေးကို ငယ်ငယ် လေးတည်းက ရင်းနှီးပြီးသား သူတစ်ယောက်လို ရင်ဖွင့် လိုက်မိပြီ၊ မခံစားနိုင်လို့”

“အဲဒါ ခင်ဗျား ရူးတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် ရူးနေတာ။ ကလေးနဲ့တွေ့ပြီးတဲ့နေ့ ကတည်းက ရူးသွားခဲ့တာ”

“စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကို သွားဗျာ”

“ဟင့်အင်း ... အဲဒီကိုတော့ မသွားချင်ဘူး၊ ရွှေမှူးမံ ဆိုတဲ့ ခြင်းခတ်တော်တဲ့ ချာတိတ်မလေးဆီပဲ သွားချင်တယ်”

အို ...

မှူး ဘာကြောင့်များ သူ့အပြောတွေကို သာယာ ကြည်နူး ရင်ခုန်သွားတယ်မသိ။

ရှက်သွေးပိုစွာ မျက်လွှာကလေး စင်းချပြီး ပြုံးလိုက် မိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရှက်သည်းသွားရလေသည်။

ဟွန်း ... ရှက်လိုက်တာ။

တစ်ဖက်က Tourist ဧည့်သည် Story ပေးခဲ့တာ တွေကို နားထောင်ကောင်းကောင်းနှင့် နားထောင်နေသည့် မှူးလည်း အရူးပဲ။

တိုးရစ်လိုပဲ မှူးရူးနေပြီ။

ကိုလူချောကြီးရယ်။

ရှင် ကျွန်မကို အိပ်မက်တွေ ပေးနေခဲ့တာလားဟင်။

“ဘယ့်နယ်လဲ ချာတိတ်၊ ကိုယ့်ကို ဘာနဲ့ဧည့်ခံမလဲ ပြော”

“ဟာ ... မှူး ဖုန်းချတော့မယ်”

“မချနဲ့ဦးကွာ၊ မင်း ဖုန်းချသွားရင် ကိုယ် အသည်းချင်း ဝေးသွားသလို ခံစားရတယ်”

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲကွာ”

“ဒုက္ခက လှလားဟင်”

ဟာ ... ဒီလူတော့ ကြာရင်ရူးသွားမှာ သေချာပြီ။

အင်း ...

ဖုန်းချပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။

“ဒီမှာ ကျွန်မကို နောက်တစ်ခါ ဖုန်းမဆက်တော့ပါနဲ့ရှင်၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဖုန်းချပြီနော်”

သူနှင့် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် စကားပြောခဲ့ရပြီမို့
မှူး ဖုန်းကလေးကို မချချင် ချချင်နှင့် ချလိုက်ရတော့သည်။

အင်း ...

စိတ်ချင်းညှို့ ရီလှချည်လား။

ကိုလူချောကြီးရယ် ...။

မှူး တစ်ဖက်ကနေ ဖုန်းချလိုက်တာလေးကို ဘယ်လို
နှလုံးသားမျိုးနှင့် ခံစားပြီး သူလည်း ဖုန်းပိတ်လိုက်ရမည်မသိ။

အင်း ...

ခက်ပြီကွယ်။

ရှင် ဘာဖြစ်လို့များ ကျွန်မကို တဒင်္ဂလေးတွေ့ပြီး

ညှို့ယူဖြားယောင်းချင်တာလဲဟင်။

ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး။

စဉ်းစားလို့မရသည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ဖြတ်ပစ်

ပြီး မှူးကို မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်မျှော်နေသည့် ဘွားဆီသို့ ပြန်
လာခဲ့ရလေသည်။

ဘွားကိုလည်း ...

မှူး ဟုတ်ရိုးဟုတ်ဆီ ...

ညာပြောရဦးမည်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ မြေး၊ ကျောင်းကိစ္စ အဆင်ပြေလား။”

“ဟုတ် ... အားလုံး အဆင်ပြေတယ် ဘွား၊ မှူးကအမှတ်

ကောင်းတော့ ပိုပြီးအဆင်ပြေတာပေါ့ ဘွားရဲ့။”

“အေး ... အေး ... အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပဲကွယ်”

ဘွားက ဒီလောက်နဲ့ပဲ စကားအဆုံးသတ်တာမို့

မှူး စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ဘွားကိုလည်း အပြုံးချိုချိုကလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး

မှူး အိပ်ခန်းထဲကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး လှမ်းဝင်လာခဲ့တော့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ...

ကိုလူချောကြီးကိုပဲ တမ်းတနေခဲ့မိသည်။

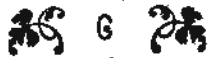
“ကလေး”

လို့ ခေါ်လိုက်သည့် တနှင့်တနဲ့ အသံဆွေးကြီးက

မှူးနှလုံးသားထဲက ဘယ်တော့မှ ထွက်သွားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး

ဆိုတာကိုတော့ မှူး ရှက်ရှက်နှင့် ဝန်ခံလိုက်ရပါတော့သည်။

တောကလုံမေ ပျိုကညာချောကလေးဆီ ဖုန်းဆက်
အလွမ်းဖြေပြီးခဲ့တာ တစ်လလောက် ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။

အင်း ...

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ...

မရှင်း။

အရင်လို ဘယ်လိုမှ စိတ်သစ် လူသစ် ခံစားချက်၊
သစ်တွေ ခံစားကျေနပ်လို့ မရခဲ့သလို ရိုက်ကွင်းမှာလည်း အလုပ်
ထဲမှာ အာရုံမနစ်နိုင်လို့ လှစ်ဟာခဲ့ရသည်။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မင်းသားကတောင် သူ့စိတ်တွေ
နောက်ကျီရှုပ်ထွေးနေခဲ့ရတာကြီးကို အပျော်လွန်ပြီး အလုပ်အာရုံ
ထဲမှာ မနှစ်ထားသလို ကလိသေး ရိသေးသည်။

အဲဒီနေ့က သူ့ မိဒီယိုတစ်ကဒ်ကို အချိန်အတော်
ကြာကြာ ရိုက်လိုက်ရတော့ ...

အချိန်ကုန်သွားသည့် မင်းသားက မအိမလည်သံ

ကြီးဖြင့် ...

“အစ်ကို တစ်ယောက်တော့ နှစ်ကုန်ခါနီးလာလေလေ
အသည်းဖို ရင်ဖို ဖြစ်လာလေ ဖြစ်ပြီနော့”

ဟင်း ...

ဒီစကားကြီးကို မင်းသား ပြောလာပုံထောက်တော့
သူနှင့် ဆွဲ ဒီနှစ်ကုန်ရင် လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာကြီးကို အတိအကျ
သိထားလို့ ပြောလာခဲ့တာပင်ဖြစ်သည်။

ဒီစကားကြီးကို ဆွဲပဲ ပြောလိုက်တာလား။

ဒါမှမဟုတ် ...

ဟိုင်းမာစတာကြီးပဲ ပြောလိုက်တာလား။

အင်း ... ဒီပုံအတိုင်းဆို သူနှင့် ဆွဲ ဒီနှစ်ကုန်ရင်
လက်ထပ်ရမဲ့ကိစ္စကို စာနယ်ဇင်းတွေထဲ သတင်းပျံ့ပြုပေါ့။

အခုမှ မဟာဒုက္ခ။

ဒေသီရ မိဘတွေတောင် ဒေသီရက အခုထိဖွင့်မ
ပြောဖြစ်သေး။ အခု ပြင်ပ အသိုင်းအဝိုင်းနားထဲကို ပေါက်သွား
ပြီဆိုတော့ ...

ဟား ...

ရူးသွားတာပဲ ကောင်းပါတယ် ကလေးရယ်။

ဒေသီရ ခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံး ထူပိန်းကာ ရင်ထဲမှာ
ငိုကြွေးလိုက်မိပါသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ မချစ်ခဲ့မိပါဘဲ လက်ထပ်ရမဲ့ အဖြစ်ကြီးက အတွေးကြီးနဲ့တင် ရူးချင်သွားရသည်။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ...

ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ဒေသီရ တစ်ယောက်တည်း ရင်ထဲကနေ အကြိတ်အနယ် ငြင်းဆိုချက်ကြီး ထုတ်ခဲ့မိပေမဲ့ တကယ်တမ်း လက်တွေ့ရင်ဆိုင်ရသည့်ဘဝမှာတော့ “တုံးအောက်ကဖားကြီး” ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

အဲဒီနေ့က ရိုက်ကွင်းမှာ သူနှင့်ဆွီ တစ်ယောက် တစ်ပြန် စကားများဖြစ်ခဲ့ကြသေးသည်။

“ဆွီ ကိုယ်တို့ ဒီနှစ်ကုန် လက်ထပ်ကြမဲ့သတင်းကို မင်းသားသစ်ကလေးတောင် သိနေပြီ၊ အဲဒါ ဘယ်သူပြောတာလဲ ဆွီလား။”

“ဟွန်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်္ဂလာသတင်းပဲ သိတော့ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟာ ... အာ ... မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ လိုသေးတာပဲ၊ နှစ်ကုန်ဖို့ လေးလအတိုင်းအတာလောက် လိုသေးတော့ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဒီသတင်းတွေ မပေါက်စေချင်ဘူး၊ ကိုယ်တောင် ကိုယ့်မိဘတွေကို အခုထိဖွင့်မပြောသေးဘူး။”

“ကိုကို ဖွင့်မပြောသေးပေမဲ့ ဆွီတော့ ကိုကိုမိဘတွေကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီ၊ ကိုကိုမိဘတွေက သားတော်မောင် ကိုယ်စား ဂုဏ်ယူကျေနပ်လိုက်ကြတာ ကိုကိုရယ်”

“ဟင်။”

ဒေသီရ တစ်ယောက် ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဆေးဆိုးပန်းရိုက် မျက်နှာနုနုလေးကို မကြည်မဖြူ နှိုက်ကြည့်ရင်း ရင်မောသည့် သက်ပြင်းမောကြီးကို ကျိတ်ချလိုက်ရပါတော့သည်။

အင်း ... ဆွီလေးကလည်း အကင်းပါးစွာဖြင့် သူမျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားပုံကြီးကို အရသာခံပြီး ခပ်မှေးမှေးလေး ခိုက်ကြည့်ရင်း မြို့မြို့လေးပြုံးကာ သူ့ရင်ခွင်ကြီးထဲမှာ ခေါင်းကလေး မှေးတင်လိုက်လေသည်။

ရင်မခုန်ပါဘူးကွာ။

မင်းဘာသာ ငါ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းဝင်ရုံမကလို့ ငါ့ဆေးစေ့အောက်ပဲ ခေါင်းတိုးဝင်ဝင် ငါ့ ရင်မခုန်ဘူး ဆွီ။

“ဘာလဲ ... ကိုကိုက ဆွီပြောလိုက်လို့ မကျေနပ်ဘူးတဲ့လား”

အသံစွာစွာလေးနှင့် ရန်တွေ့လာသည့် ချစ်သူလေး အသံကို ကြားရပြန်တော့လည်း ဒေသီရမှာ ငိုရခက်ခက် ရယ်ရခက်ခက်ကြီးဖြင့် ချစ်သူလေးကို ချောမောနှစ်သိမ့်လိုက်ရပြန်တော့သည်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတွဲလာခဲ့သည့် ငယ်
သံယောဇဉ်ဖြင့် တွယ်တာခဲ့သည့် ချစ်ညီမလေးကို အစ်ကိုကြီးက
ချော့မော့နှစ်သိမ့်မိသည့် လေသံနွေးနွေးကြီးဖြင့် ဆွဲ ကျောပြင်က
လေးကို ခပ်ဖွဖွလေး ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်လိုက်ရပါတော့သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း ဒါရိုက်တာဒေသီရကြီးတစ်
ယောက် ရှုံးခဲ့ရပြန်ပြီပေါ့။

“ကိုကို မကျေနပ်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ညီမ၊
ကိုကိုက ညီမသိက္ခာကိုင့်တာ၊ လက်မထပ်ရသေးဘူး နာ
မည်ကြီးက ထွက်နေတော့ ညီမက မိန်းကလေး၊ ဒီလောက
သားတွေက နဂိုတည်းက မှန်ပြောင်းနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာကို ရှာကြည့်နေတာ၊ မဟုတ်မဟတ်တွေ နာမည်
ထွက်မှာစိုးလို့ ကိုကိုက ပြောတာ”

“ဟွန်း ... ဘာဖြစ်လဲ၊ လက်ထပ်ရမဲ့ ချစ်သူတွေပဲ၊ သူတို့
ကိုကိုကို စိတ်ဝင်စားလို့ ပြောတာပဲ၊ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ပြီး
တော့ ဆွဲဆိုတာကလည်း နာမည်ကြီးမင်းသမီး မဟုတ်ပေမဲ့
Producer သမီး၊ ဒါရိုက်တာဒေသီရရဲ့ ချစ်သူဆိုတာ အား
လုံးအသိပဲ၊ သူတို့စိတ်ဝင်စားတာ သူတို့ပြောတာ ပြောချင်
ရင် ပြောစမ်းပါစေ၊ ဆွဲက ဂုဏ်တောင်ယူသေး”

ဟာ ... ပြောခဲ့မိကာမှ ...
မဟာဒုက္ခကြီးပတ်ပြီ။

အင်း ... ဆွဲကတော့ ဘာနာမည် ဘယ်လိုထွက်
ထွက် သူ့ကို အသေရရ အရှင်ရရ ဖြစ်နေရပြီဖြစ်သည်။

ဒေသီရ တစ်ယောက်မှာဖြင့်သာ တောက မဒီကညာ
စကားလုံးသွက်ကလေးတွေပြောပြ ဘောက်ဆတ်ဆတ် ခွကျလှ
တဲ့ အသံကလေးနှင့် ဖျော့ဖျော့လေး လှစ်ခနဲ ချွေတာပြုံးကလေး
ပြုံးပြခဲ့သည့် ရိုးသားဖြူစင်သူကလေးကိုပဲ သူ့နုလုံးသားဟောင်း
ကြီးက လိုလိုလားလား တောင့်တခဲ့မိတာ။

ရှေ့ဖြစ်လာမဲ့ကို စိန်ခေါ်ချင်နေတာလား ဒေသီရ
ရယ်လို့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းလိုက်မိပါတော့
သည်။

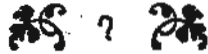
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

ဒေသီရကတော့ စိတ်ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကြီးကို ကောင်း
ကောင်းကြီး အသုံးချလိုက်မိရလေပြီဖြစ်သည်။

ကလေးရယ် ...

ကိုယ် မင်းကို ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်ခဲ့လို့ ကိုယ့်တစ်
ဘဝလုံးက ပြဿနာတစ်သောင်းခြောက်ထောင်နဲ့ မင်းဆီကို
ကိုယ်အရောက်လာခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပြီကွာ။

“မိုးရေ အိမ်ရှေ့မှာဧည့်သည်”

“ဟင်”

ဧည့်သည်ဆိုသည့် အသံကြားတာနဲ့တင် မိုး ရင်တစ် ခုလုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်သွားရလေပြီ။

မျက်လုံးနက်ကြောင်ကြောင်လေးဖြင့် ဆွမ်းကျွေးသွား ခါနီးဆဲဆဲ ဘွားကို စူးစမ်းအကဲခတ်သည့် မျက်ဝန်းကလေးဖြင့် မသိမသာကလေးကြည့်ပြီး ဧည့်သည်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ...

“အို”

ထင်သည့်အတိုင်းပါလား။

Mark II ကားနက်ကလေးပေါ်မှ စတိုင်အပြည့်ဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ကြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။ မိုးကို Story ပေးခဲ့သည့် လူသားကို မိုး အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် အပေါ်ကနေ ကတုန်ကယင်ကြီး လှစ်ခနဲ ခိုးပြီးချောင်းကြည့်နေ သည့် အချိန်မှာပဲ ...

“မိုးရေ ... သမီး၊ ဧည့်သည် လာတယ်”

မြေးဖြစ်သူ အလှပဂေးမလေး မိုးဆီကို လာသည့် ဧည့်သည်က ကားနဲ့ဘာနဲ့ဆိုတော့ ဘွားအသံကြီးက သိပ်ပြီးအဖု အထစ်မပါဘဲ ကြည်မွေ့နေတာ။ မိုး လျှာကလေးထုတ်ပြီး ရင် ခုန်သလိုကလေး ဇက်ကလေး ပုလိုက်မိသေးသည်။

“အဟင်း ... ဟင်း”

ဆယ်ကျော်သက်ပီပီ ရှက်ပြုံးတွေကလည်း အရယ် အဖြစ် ဝင်စွက်သွားခဲ့ရသေးသည်။

ဆိုး ...

ဒီလူချောကြီး လိုက်လာပြီ ဆိုရင်ဖြင့် ...

အား ...

သူ ဘာကိုအလိုရှိလို့ ဒီကို တစ်ကျော့ပြန်ခဲ့ရတာပါ လိမ့်။

ခက်လိုက်တာ။

ဘယ်လိုတွေးရမှန်းတောင် မသိ။

မိုး တစ်ယောက်တည်း ဒီလူချောကြီး ကိုယ်နဲ့ပတ် သက်ပြီး ရောက်လာရသည့်အဖြစ်ကြီးကို ရှက်သွေးပို ရင်ခုန်ကြည့် ခြေစွာဖြင့် အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ခြေတစ်လှမ်းစာတောင် တိုးမသွားရဲခဲ့ ဘဲ ခြေဖဝါးသားလေးတွေတောင် တဆတ်ဆတ် တုယင်လာခဲ့ သည်။

ရင်တွေခုန်တာကတော့ ပေါက်ထွက်မတတ်ပါဘဲ။

နလုံးသားနေရာတည့်တည့်ဆီမှ တဆူဆူ တငြိမ်ငြိမ် လှုပ်ခတ်နေတာကြီးကို မှူး တကယ်ရှက်ပါသည်။

“အိမ်ပေါ်မှာ ဘွားမြေးက၊ အင်း ... သားက ဘယ်ကလဲ ကွယ်၊ ဘွား တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးလို့ မေးတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ကပါ၊ မှူးနဲ့သိတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူးဘွား၊ ဘွားနာ မှူးရဲ့ဘွားလားဟင်”

“အေး ... အေး၊ ဘွားလည်း ဟိုဘက်လမ်းက ဆွမ်းကျွေး ကလေး သွားစရာရှိလို့ နောက်နှစ်နာရီလောက်မှ ပြန်လာ မယ်၊ မြေးမလေးနဲ့ပဲ အရင်စကားပြောနှင့်ကြပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား၊ မှူး ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတယ် ... ရှိတယ် အိမ်ပေါ်မှာ၊ မှူးရေ ... ဧည့်သည်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်လိုက်ဦးလေ”

အခုထိ အိမ်ရှေ့ကို ပြုတစ်တောင် ထွက်လာဖော် မရသေးသည့် မှူးကဖြင့် သူ ရောက်လာတာကို ခိုးကြည့်ပေါက် ကလေးကနေ တွေ့နှင့်ပြီးပြီမို့ ရင်တုန်ပန်းတုန် အူတုန်အသည်း တုန် ကြောက်လန့်နေခဲ့ပြီလားမသိ။

“ဟုတ် ... ဘွား၊ လာပါပြီ”

ဆိုသည့် အသံကလေးက အတွေးကလေးတောင် မဆုံးသေး။

အသံကြည်ကြည်ကလေးနှင့် လှေကားပေါ်ကနေ တခုနဲ့ဒုန်း ဆင်းလာသည့် ခြေသံကလေးကို သူ မော့အကြည့်...

ရင်ထဲက အမောတွေ လျှောခနဲ ပြေကျသွားရပါ တော့သည်။ ဒေသိရရဲ့ အချစ်မျက်ဝန်းညိုကြီးတွေက မှူးရဲ့နုနု ဖတ်ဖတ် မျက်နှာလှလှကလေးဆီ နွေးခနဲ လှမ်းအကြည့် နှုတ် ခမ်းချိုချိုတစ်စုံကလည်း လှစ်ခနဲ ပြုံးမိရက်သား ဖြစ်သွားရသည်။

“မှူး ... နေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်၊ မှူးဆီကို အလည်လာတာလား ဟင်”

“အေး ... လမ်းကြိုလို့ ဝင်ခဲ့တာ”

ဘွားက ဆွမ်းကျွေးသွားရမဲ့ဆဲဆဲကြီးမို့ မှူးနဲ့ဧည့် သည် ကိုလူချောကြီးကို အကဲခတ်စူးစမ်းရင်း မှူးမျက်နှာရိပ်မျက် နှာကဲကို အကဲခတ်နေတာမို့ မှူးမနေတတ်သလိုကလေး ခေါင်း လေးငုံချပစ်လိုက်မိကာ ...

“ဘွား ... သူက မှူးရဲ့အသိမိတ်ဆွေပါ၊ Gentleman တစ် ယောက်ပါ ဘွား၊ ဘွား ဆွမ်းကျွေးသွားမှာ မဟုတ်လား၊ ပြန်လာတော့မှ စကားပြောကြတာပေါ့၊ ခင်ဗျားလည်းချက် ချင်းကြီး မပြန်သေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟာ ... မပြန်သေးပါဘူး၊ ဘွား ဆွမ်းကျွေးက ပြန်လာ တဲ့အထိ ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်နော် ဘွား”

“ဪ ... အေး ... အေး၊ ဒါဆိုလည်း ဘွား သွားလိုက် ဦးမယ်၊ မြေးရယ် ... ဧည့်သည်ကို ကော်ဖီလေး ဘာလေး တိုက်လိုက်ပါဦး”

အခုမှပဲ အဘွားဖြစ်သူက စိတ်ချလက်ချ မျက်လုံးကြီးတွေဖြင့် သူ့ကို တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး သူနှင့် မှူးကို ကျောခိုင်းသွားပါတော့သည်။

အင်း ...

တောကအဘွားကြီးဆိုပြီး ရှိုးစမိုးမကျဘူးလို့ မထင်လိုက်နဲ့။

တကယ့်ကို အမိုက်စား။

ပိုက်ဆံအိတ် ရွှေအိုရောင်ကြီးကို ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး လက်မပြားလောက်ရှိသည့် ဆွဲကြိုးကြီးကို ပုလဲသီးကွမ်းသီးလောက်လည်မှာဆွဲလျက် ခပ်အင့်အင့်ကြီး ဆွမ်းကျွေးအလှူသွားပုံကြီးကို ဒေသီရ ဒါရိုက်တာပီပီ သဘောတော်ကျ ပြုံးလိုက်ရင်း မှူးမျက်နှာလေးကိုလည်း ချစ်စနိုးဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး စကားဆက်လိုက်မိပါတော့သည်။

“ဘွားက အရမ်းစတိုင်ပြည့်တယ်နော် ကလေး”

“အင်း ... အဟင်း”

မှူးကလည်း သူ ပြောလိုက်တာလေးကို အလွန်သဘောကျသွားပုံလေးဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးစေပြီး ရယ်လိုက်လေသည်။

အဲဒီလိုရယ်နေတဲ့ မှူးရဲ့အမူပါပါ ဟန်လေးကို သူအသည်းခိုက်မတတ် မြတ်နိုးသွားရကာ စိတ်တွေမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မှူးရဲ့နဖူးပြင်ကလေးကို လက်ညှိုးကလေးနှင့် တို့ဆော့ကလူကျီစယ်ရင်း ချစ်ပြုံးကြီး လှစ်ခနဲ ပြုံးပြလိုက်မိသွားတော့သည်။

“အဟွန်း ... ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ အဲဒါတွေကြောင့်ကိုယ် တစ်ကျော့ပြန်ခဲ့ရတာ”

“ဟာ ... ခင်ဗျား ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မက ဘွားရှေ့မှာမို့ ကျွန်မမိတ်ဆွေလို့ ဟန်ဆောင်လိုက်တာ”

“ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတာ ကြာကြာဟန်ဆောင်လို့ မရပါဘူး ကလေးရယ်၊ မင်းရင်ထဲက တကယ့်မေတ္တာစေတနာပါလို့ ကိုယ့်ကို တရင်းတနီး လက်ခံစကားပြောနိုင်တာပေါ့”

“ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက ရန်ကုန်သား စကားတတ်တယ်၊ ကတ်တယ်၊ ပြိုင်မပြောဘူး”

“အံ့မယ် ... တောသူမက ပိုတောင်တတ်သေး”

“ခင်ဗျားနော် ... ကျွန်မကို တောသူမလို့ မခေါ်ပါနဲ့”

“ဟောဗျာ ... စိတ်ဆိုးတယ်ပေါ့၊ ဒါဆို တောသူမမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“အဟိ ... ဟုတ်တယ်”

“အရူး ... ကလေး”

ဒေသီရ မှူး မျက်နှာလေးကို နွေးနွေးလေး စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်စပစ်လိုက်တော့ မှူး မျက်နှာကလေး တည်သွားကာ မျက်လုံးအကြည့်လေးကို လှစ်ခနဲလှဲပြီး ခြံထဲကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်သေးသည်။

“အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ပေါင်းလို့ ရူးတာ”

“ဟွန် ... ဘာ”

အတန်ကြာမှ သူနှင့် မှုံး ဆက်တီထိုင်ခဲ့တွေမှာ ထိုင်မိတော့မှ မှုံး ပြောလာတော့ သူတောင် ကြောင်အမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

ကလေးရယ် ... မင်းဟာ တကယ်ရိုးသား ဖြူစင် သူကလေးပါလားကွာ။

မင်းကိုတော့ ကိုယ် မြင်မြင်ချင်း ကရုဏာသက်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့ရာသက်ပန် “တော်ဝင်မင်းသမီး”အဖြစ် ကိုယ်ချီးမြှင့် မြှောက်စားတော့မယ်ဆိုတာ မင်းလေးသိရင် ဝမ်းသာကျေနပ်မှာ လားဟင်။

ကိုယ့်ကို လက်ကမ်းကြိုဆို (နွေးနွေးလေး ပြုံးပြမှာ လား)ဟင်။

“ဘာကြီးလဲ မသိဘူး၊ အခုထိ အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး ခင်ဗျား နာမည်လည်း မသိရသေးဘူး”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုယ်တို့က တရင်းတနီးဖြစ်နေ တာတောင် နာမည်တောင် မသိရသေးဘူး၊ ကလေးနာမည် ကိုတော့ ကိုယ်က အစောကြီးကတည်းက သိပြီးသားပါ ကွာ”

“အဲဒါ ခင်ဗျား ကျွန်မနာမည် ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ ပြောပါ ဦး”

“ဟင်း ဟင်း ... ပုလင်းကွဲနဲ့ အတင်းဖြိုပြီး နတ်မျက်စိ လုပ်လိုက်တာ”

“စကားကို အကောင်းပြောနော်၊ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်က ဘယ်လို ရသွားတာလဲ”

“အဟွန်း ... နတ်မျက်စိ”

“ဟေ့လူကြီး”

“ဖတ်” ခနဲနေအောင် သူ့ပခုံးကြီးကို လှမ်းပုတ်လိုက် သည့် မှုံး လက်ကလေးကို သူ အရမ်းရင်ခုန်နွေးဖျော့ဖြင့် ခပ် တင်းတင်းကြီး ပိတ်ဆုပ်ထားရင်းက မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးလိုက်မိတော့ သည်။

ပြီးတော့ ...

သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ကလေးကို ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းလေးရန်းရင်း အိမ်အောက်ဘက်ဆီ လှမ်းကြည့်နေတာ လေးကို အသည်းခိုက်မတတ် ချစ်မြတ်နိုးသွားရကာ သူမလေး မျက်ဝန်းအိမ်ကလေးကို ချစ်ပြုံးနွေးနွေးတွေနှင့် ဖွဖွကြီး စိုက်ကြည့် ရင်ခုန် မွေ့ပျော်ခံစားလိုက်တော့သည်။

တကယ်ပါ ကလေးရယ်။

ကိုယ့်တစ်သက်မှာ မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ပထမဦးဆုံး

“တော်ဝင်အချစ်ဦး” ကလေးပါကွာ။

“အို ... ဟေ့လူကြီး၊ လက်ကိုလွှတ်လေ၊ ဘာလို့ကိုင်ထား တာလဲ”

ရင်ခုန်သံနွေးနွေးလေးတွေကို ကျေနပ်မိနဲ့မှူးစွာ ခံစားနေသည့် အချိန်မှာပဲ တုန်ယင်ဖျာတတ အသံအေးစက်စက်လေးက သူ့အသိကို နွေးထွေးလှိုက်ဖို တုန်ယင်လှုပ်အေးသွားရတော့သည်။

“ဟေ့အေး ... ခဏလေး”

“ဟာ ... ရဲလိုက်တာ၊ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးလာပြီနော်၊ ကျွန်မ အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်မှာနော်”

အခုလို အသံတုန်တုန်လေးနဲ့ ဆိုလာသည့် တောသူမလေးကို သူ ရင်ခုန်အသည်းယားခဲ့မိပေမဲ့လည်း အခုမှရောက်သည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ ရဲ့တင်းမှုကြီးကိုဖြင့် ဟုတ်သားပဲလို့ မှတ်ထင်ရင်း ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မှူးရဲ့လက်အိအိကလေးကို မဖြေ့ချင် ဖြေချင် ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

ဟား ... ကြာရင် ...

တောသူမ ပါးများပိတ်အတီးခံမရလားပဲ။

“အင်း ... လွတ်ပြီ၊ ကိုယ့်ကို ကော်ဖီတိုက်၊ ရန်ကုန်က လာကတည်းက တွေ့ချင်စောနဲ့ တစ်လမ်းလုံး ဘာမှမသောက်မစား ဒုက္ခခံလာတာ၊ အဟွန်း ... ဒီကိုရောက်တော့ တောသူမက ကြိုဆိုပုံမသင်း၊ ဟိုက် ... ကိုယ့်ရင်ကို ဖတ်ဖတ်မောတာပဲကွာ”

“တောသူမလို့ မခေါ်နဲ့ဆို၊ ခင်ဗျားကို ကော်ဖီလုံးဝတိုက်ဘူး”

“မတိုက်လည်း မသောက်ဘူး၊ မျက်နှာလေးမြင်ရင် ကျေနပ်ပြီ”

တကယ် ရင်ထဲက ပြောလိုက်သည့် စကားလေးက အဖိုးတန်လွန်းလှသည်။

မှူးကို လှုပ်ခနဲ ချစ်ပြုံးကလေး ပြုံးပြလိုက်သည့် သူ့ရဲ့ချစ်ပြုံးတွေကို မှူးက ခေါင်းကလေးငဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ပြုံး ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ကလေး မျက်လွှာကလေး ချသွားခဲ့တာဟာ တကယ်ကဗျာပါပဲ။

မှူးရယ် ...

ကလေးရယ် ...

မင်း ကိုယ့်အရှေ့မှာ အဲဒီလို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေး ဘွားပြန်လာတဲ့အထိ နေပေးရင် ကိုယ် လာရကျိုးနပ်သွားပါပြီကွာ။

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နှစ်လနီးနီးကြီး ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် မက်ခဲ့ရသည့် အိပ်မက်နန်းတော်ကြီး အကောင်အထည်ပေါ်သွားခဲ့ရတာ ကိုယ် တကယ် ကျေနပ်ရင်ခုန်မိပါတယ်။

ကလေး ...

ကိုယ့်အနာဂတ်ကို ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘူး။

မင်းကို ချစ်ခွင့်ရရင် ကိုယ် အရာရာ ရင်ဆိုင်ရတယ်

သိလား။

“ဘွား ကျွန်တော်လည်း ရောက်တာကြာပြီ၊ မှူးဆီကို လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော် သွားစရာလေးရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

ဘွား ဆွမ်းကျွေးက ပြန်ရောက်ပြီး နာရီဝက်လောက် သူနှင့်စကားပြောပြီးသွားမှ ဒေသီရ ဘွားကိုနှုတ်ဆက်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

အင်း ... ဧည့်ခန်းမှာ သူ့ကို မှူးကတော့ ဧည့်သည်နှင့် ထုတ်ပုံများ သင်းပါ။

ဘွား ရောက်လာပြီးကတည်းက သူ့ကို ဘာစကား တစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ပန်းခြံထဲကို ဆင်းသွားခဲ့တာ။ သူ့မှာ မှူးရဲ့ကလေးဆန်လွန်းသည့် (ဪ ... ကလေးဆန်ဆို ကလေးအရွယ်ပဲ ရှိသေးတာပဲ)ဆိုတာကြီးကို ခွင့်လွှတ်သည်ခံပြီး ကြီးဖြင့် သူ ပြုံးကြည့်ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

“အေးကွယ် ... အေး၊ သားလည်း နောက် လမ်းကြိုရင် ဘွားတို့အိမ်ကို ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ပါတယ်၊ တရင်းတနီး စားအိမ်သောက်အိမ်လည်း ရတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွား၊ ဒီမှာ ခင်ဗျ၊ ဘွား အတွက် ပန်းသီး၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်က လက်ဆောင်ယူ လာတာပါ”

“အေးကွယ် ... အေး၊ ကျေးဇူးပါပဲကွယ်၊ မြေးက ဘယ် ရောက်သွားပြီလဲ၊ မြေးရေ ... မြေး၊ ဪ ... ဒုက္ခ၊ ဒီမှာ ဒီက ကောင်လေးကို လက်ဆောင် ငါးရဲ့ခြောက်ကလေး ပေး၊ အင်း ... ကြာပါတယ်၊ ဘွားပဲ ယူပေးတော့မယ်၊ ခဏစောင့်နေရ သား၊ ဪ ... သားနာမည်က ဘယ်သူ၊ ဘွား မေ့သွားလို့”

“ဒေသီရပါခင်ဗျ”

“အေး ... အေး၊ အခုခေတ် လူငယ်တွေ နာမည်ကဆန်း လည်းဆန်းတော့ မမှတ်မိဘူးကွယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဘွားက ဝဝဖိုင်ဖိုင် ကိုယ်လုံးကြီး ဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲကနေ ထထွက်သွားလေတော့သည်။

သူ့အတွက် တောလက်ဆောင်ကလေး ပြန်ပေးမည် ဟေ့။

အဟွန်း ...

ဟိုမချောလေးကတော့ သူ့ကို ကော်ဖီတစ်ခွက် တောင် တိုက်ဖော်မရ။

အင်း ... သူကလည်း မသောက်ရလည်း အကြောင်း မထား။

သူမလေး မျက်နှာလေးကို တစ်စိစိစိစိ စိုက်ကြည့်နေ ရရင် ရင်ထဲက တမ်းတလွမ်းတွေ ကျေပါပြီ။

အင်း ... နောက်တစ်လထိတော့ ...

သူ အောင်အည်းသည်းခံရဦးမည်။

“မြေးက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲကွယ်၊ ဧည့်သည်ကို အား နာစရာ၊ လူလေး ... ရော၊ ဒါ ဘွားတို့ရဲ့ တောလက်ဆောင် လေး ငါးရဲ့ခြောက် ယူသွားပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပဲနော် ဘွား၊ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ် ကိစ္စ အရေးကြီးလို့ ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

“အေး ... အေး”

ဒေသီရ ဘွားကိုဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီး ကားသော့တွဲ လေးနှင့် ဘွားလက်ဆောင်လေးကိုယူပြီး အောက်ကိုဆင်းလာခဲ့ တော့သည်။

ဒီဧည့်သည်ကတော့ မဖိတ်အဲလာတဲ့ ဧည့်သည်ဆို တော့ ပြန်တော့လည်း အထီးကျန်ဆန်သည်ပဲပေါ့။

အဟွန်း ... ကလေးရယ်၊ မင်းကလည်း ငယ်သေး ပေမဲ့ အိုက်တင်ပေးတတ်သား။

အဲဒီ အိုက်တင်လေးကိုက ကိုယ်က အသည်းယား တာ။

ဘွားက သူ့ကို လှေကားထိပ်အထိ စောင့်ကြည့်နေ ခဲ့ပေမဲ့ မှူးတို့ကတော့ ခြံထဲက ပန်းခြံကြီးထဲမှာ ယောင်လည်လည် လေး သူယောင်မယ်ပြသလိုလေး သူ့ကိုမသိမသာ အကဲစတ်စူး စမ်းနေပုံလေးကို သူ အသည်းတယားယားဖြင့် ခြေလှမ်းကို သွက်သထက်သွက်အောင် လှမ်းလျှောက်လာခဲ့မိတော့သည်။

ဂါဝန်အဖြူလွလွကလေးနှင့် စတက်ဆံပင်ကလေး ကို ကလစ်ညှိကလေးဖြင့် ကပိုကရီစည်းရင်း ပံလက်တီနမ်နား ဆွဲရှည်ကြီး ဆွဲထားသည့် မှူးလို ခေတ်ဆန်ဆန် မိန်းမချောလေး ကို ဘယ်သူက တောသူမလေးလို့ ထင်မှာလဲ။

အင်း ... ဒေသီရတောင် ထင်ကြည့်လို့မရ။

ဒါပေမဲ့ အချောအလှပဂေးလေးကဖြင့် ...

တောသူမလေး စစ်စစ်ရယ်ပါ။

“ကလေး”

သူ အနားရောက်လာတာတောင် မသိသလို သိသလို တလေး လှစ်နေသည့် မှူးမျက်နှာ နုနုမွန်မွန်လေးကို သူ ချစ်မျက် ဝန်းညှိကြီးဖြင့် ဖွဖွကြီး စိုက်ကြည့်ပြီးပျော် ကျေနပ်ရင်း ရင်ထဲမှာ “ဝါး” ခနဲ ခံစားပစ်လိုက်သည်။

ကလေးရယ် ... မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လိုမှ အဆုံးမှူး

ခံနိုင်တော့ဘူး။

မင်းကို ...

ကိုယ် အရမ်း Crazy ဖြစ်သွားပြီကွာ။

“ကိုယ် ပြန်တော့မယ်”

မှူးနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်ရပ်လိုက်တော့ သူက နှစ်လက်မ လောက်ပဲ မြင့်တာမို့ သူ ပခုံးကြီးတွန့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။

ရှည်လည်း ရှည်နိုင်တဲ့အရပ်။

အင်း ...

သူ့ကိုတက်မီရင်ဖြင့် ဒုက္ခ။

“ပြန်သင့်နေတာ ကြာပြီပဲ”

ခေါင်းကလေးမော့ပြီး သူ့ကို ရန်လိုသလိုကလေး စိုက်ကြည့်လာသည် မှူးမျက်နှာလေးကို သူ ရင်ခုန်စွာ နွေးနွေးလေး စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ဒေသီရရဲ့အချစ်မျက်ဝန်း အိအိတွေကိုဖြင့် ဆယ် ကျော်သက်အလှပဂေးလေး တာရှည်အံ့တု ပြိုင်စံမကြည့်ဝံ့ရှာတော့ ဘဲ ရှက်သွေးပိုသွားသည့် မျက်နှာရဲ့ရလေးဖြင့် မျက်လွှာလေးသိမ်း သွားကာ ရင်ခုန်သွားသည့် အသံကလေးဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ကာ ...

“ပြန်တော့လေ”

“အဲဒီလို မရိုင်းရဘူးလေ”

“ဘာရိုင်းလို့လဲ”

အခုထိ ရင်းနှီးသွားတာတောင် သူ့နာမည်ကို စိတ် ဝင်တစား မေးလာဖော်မရသည့် ကောင်မလေးကို ဒါရိုက်တာ ဒေသီရ ပညာပေးချင်သည်။

အင်း ...

သူသာ ဒေသီရ ဆိုတာ ချာတိတ်မလေး သိသွားရင် ဖြင့် အလှမာန်တင့်နေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူ့ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံမလဲဆိုတာ သူ မြင်ယောင်ကြည့်ချင်သည်။

“ကိုယ့်နာမည်ကို အခုထိ စိတ်မဝင်စားသေးဘူးလား”

“စိတ်ဝင်စားခံချင်ရင် Visiting Card ပေးပေါ့”

“အဟား ... ဟုတ်သား”

ဒေသီရ မှူးပြောပုံလေးကို အရမ်းသဘောကျသွားရ တာ လေးကြီးကို “ဟူး” ခနဲ မော့ကစားသလိုကလေးလုပ်ပြီး မှူး ချက်နှာလေးကို လှုပ်ခနဲ ပြုံးပြလိုက်မိပြန်သည်။

အင်း ... သူ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂါရပ် နှင့်လည်း မညီညွတ်။

ကလေးနဲ့ပေါင်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကလေးဆန် နေရသည့်အဖြစ်ကို တွေးရင်းဖြင့် နည်းနည်းရှက်သွားသည်။

“အဟွန်း ... ရော၊ ကိုယ့်ရဲ့ Visiting Card”

“ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ဟေ့ ... ကိုယ့်ကို ကားနားအထိလိုက်ဖို့”

“ဘာလို့ပို့ရမှာလဲ၊ မပို့နိုင်ပါဘူး”

မှူးက သူ့လိပ်စာကတ်ကလေးကို သူ့အရှေ့မှာ ဟန်လုပ်ပြီး ဖတ်တောင်မကြည့်ဘဲ လက်ဖဝါးကလေးထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ့နာမည်ကို သိလိုစောဖြင့် အရင်မေးလိုက်တာကို သူက မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည်။

အင်း ...

ဒီတစ်ခါ မှုရမဲ့အလှည့်က သူ့အလှည့်ပေါ့။

အဟား ...

ကောင်မလေးက သူ ကားအနားလိုက်ပို့ခိုင်းလိုက် တာကို တော်တော်ဒေါက်နသွားပုံဖြင့် မျက်ခုံးလေးတွန့်ရှုံ့ထားပုံ လေးကို သူ့ အသည်းယားစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ကိုယ့်နာမည်ကို သိချင်တယ်လား၊ လိပ်စာလေး ဖတ်ကြည့် လိုက်တာ ဘာအပန်းကြီးတာမှတ်လို့”

“ပါးစပ်ကပြောတာ ကြားချင်လို့”

“အမယ်လေးဗျာ ... ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ အသက်ငယ်ငယ် လေးနဲ့ အမိနဲ့တွေ့ကလည်း ပြားလိုက်တာ၊ ကဲ ... ကဲ ... ကျွန်တော်မျိုး ကိုယ့်နာမည်ကိုယ် မိတ်ဆက်ပါတယ်၊ ဌေးမှူးနဲ့ တောသူမလေးရယ်၊ ကျွန်တော်နာမည် ဒေသီရ ပါခင်ဗျာ”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာနာမည်”

မျက်ဆံနက်ကလေး ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည့်အထိ အံ့ဩသွားသည့် မှူးရဲ့မျက်နှာလေးကို သူက ချစ်စနိုးနှင့် မျက်စိ တစ်ချက်ပစ်ပြလိုက်သည်။

အခုမှ အသည်းတုန် အူတုန် ဖြစ်သွားပြီလား မချော။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကလေးရဲ့”

“ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးသလိုပဲ”

အမယ်လေးဗျာ ...

သွားပါပြီ။

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ Top 10 ဒါရိုက်တာနာမည်ကိုများ ကြားဖူးသလိုလိုပဲ ခိုပါကလား။

ဒါရိုက်တာဒေသီရ “ဂိန်” ခနဲတောင် အော်ပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းသည်။

“အဟွန်း ... ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဟေ့လူကြီး ... ဒီမှာ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ အသေအချာ ပြော”

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲကွာ၊ လူကိုပုလိပ်စစ် စစ်ပြီ”

ဒေသီရ တစ်ယောက် မှူး မခံချင်အောင် တမင် ကလိပြီး ပခုံးကြီးနှစ်ဖက်တွန့်ကာ မှူးကို နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ သည်။

“သွားတော့မယ် မှူး၊ နောက်ကြိုရင် ကိုယ်လာဖြစ်ဦးမှာပါ”

မှူး မျက်နှာချောချောလေးတို့ အိတ်တိတ် တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး ဒေသီရ မှူးအရှေ့ကနေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

အင်း ...

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်မူရတဲ့အလှည့်ပေါ့။

အဟား ... ထင်တဲ့အတိုင်းပါပင်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။

သူ့အနောက်ကို တဖုတ်ဖုတ် ပြေးလိုက်လာသည့်

အသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

ဒေသီရ ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကိုယ် မိန့်မိန့်ကြီး ကျေနပ် သွားရကာ ကားတံခါးကို “ဝုန်း” ခနဲ ဆွဲဖွင့်ရင်း ဘွားပေးသည့် လက်ဆောင် ငါးရံ့ခြောက်ထုပ်ကို ဒက်ရီဘုတ်ပေါ် လှမ်းတင် လိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ ... လူကြီး၊ ခဏနေဦး”

“ဘွားတော့မယ်၊ ကလေး ကိုယ် အချိန်မရတော့ဘူး”

ဒေသီရ ...

တမင်ပင် ဆောင်လိုက်တာဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုလည်း သွား၊ နောက်တစ်ခါ အိမ်ကိုလာရင် လက် သင့်လုံးဝမခံဘူး”

“ဟာ ... ရမ်းပြီ၊ ဝါးတုတ်ရမ်းကြီး”

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ဟေ့လူကြီး၊ ခင်ဗျားက မြန်မာပြည်

“Top 10 ဒေသီရလားဟင်”

“ဟာကွာ၊ ရိုင်းလိုက်တာ၊ ငါ့ကိုများ ဒေသီရတဲ့၊ ငါက မင်းအဖေလောက် ရှိတယ်နော် ကလေး”

“မဟုတ်ဘူး၊ မေးတာကိုဖြေဗျာ”

မှူးက သိချင်လွန်းလို့ အသံကလေးတွေ တုန်ယင် နေသလို၊ သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေဖြင့် အားကိုးနွေးထွေးစွာ စိုက်ကြည့်လာပုံလေးက ခုနက မူအိုက်တင်ကလေးနဲ့များ တခြား စိ ကွာခြားလွန်းလှသည်။ ဒေသီရ ဒီအမူလေးကို ရယ်ချင်လွန်းလို့ နှုတ်ခမ်းကြီးစေ့ကြိတ် ပြီးလိုက်ရသည်။

“မေးနေတာကို၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားက မြန်မာနိုင်ငံ Top 10 ဒါရိုက်တာ ဒေသီရလားဟင်၊ ပြောစမ်းပါ၊ သိချင်လွန်းလို့”

ကလေးလေးတစ်ယောက် မုန့်စားချင်လို့ ပူဆာနေ သလို ပူဆာမေး မေးနေသည့် မှူးကို သူ လွလွလေး စိုက်ကြည့် ပြီးပြရင်း ခေါင်းကြီးကို အသာခါယမ်းလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ရင်ခုန်သံနွေးနွေးတွေကို ဣန္ဒြေဆယ်ရင်း တည်ငြိမ်အေးအေးသည့် အကြည့်ကြီးဖြင့် မှူး မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုရိုးယားဒေသီရ”

“ဂျါး ... တော်ပြီကွာ”

အမှတ်မထင် အနားနားမှ “ဝူး” ခနဲ အော်လိုက် သည့် အသံစူးစူးလေးက သူ့အသည်းနှလုံးကို “ဖိန့်” ခနဲ တုန်ကျ သွားသည်အထိ ဖြန်းဖြန်းရိသွားတော့သည်။

“အား ... ဘာဖြစ်တာလဲ ကလေး။”

“ဟေး ... ဂူး ... ကော်ပြီကွ၊ သိပြီ ... သိပြီ၊ ခင်ဗျား
ဘာကြောင့် မှူးအနောက်ကို ကောက်ကောက် ကောက်
ကောက် လိုက်လာတယ်ဆိုတာ သိပြီ၊ ခင်ဗျား လိုအပ်လို့၊
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဒါရိုက်တာကြီး။”

“ဟမ် ... ဘာ ... ကလေး။”

“ဒါရိုက်တာကြီး ကျေးဇူး။”

“ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုခေါ်တယ်”

“ဒါရိုက်တာကြီးလို့ တစ်သက်လုံး ခေါ်သွားတော့မှာ”

“အောင်မယ် ... အဖားလေး။”

“ဟွန်း ... ဒါရိုက်တာကြီးနော်”

စောစောက မူနေသည့် အိုက်တင်လေးနှင့် ဘာမှမ
ဆိုင်တော့ဘဲ သူ့အနားသို့ နွေးနွေးကလေး ရောက်လာသည့် မှူး
မျက်နှာလေးကို သူ ရင်ဖိုနွေးမြစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း အိမ်အပေါ်
ထပ်ဆီ တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဘွားကိုလည်း မတွေ့ရ
တော့သဖြင့် သူ့ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေ ဘယ်လိုမှ မျိုချလို့မရတော့
ဘဲ ကောင်မလေးရဲ့ပါးပြင်အိအိကလေးကို ပျတ်ခနဲ ခပ်တင်းတင်း
ကြီး ဆွဲဖုတ်လိုက်မိသည်အထိ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ခံစားလိုက်
ရပါတော့သည်။

အား ...

ချစ်တယ် ...

ကလေးရယ် ...

“ဟင် ... ဒါရိုက်တာကြီး ဘာ ... ဘာလုပ်”

“မင်းသမီးဖြစ်ချင်ရင် ရဲမှရတယ်၊ ရှက်ရင် မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဆိုလဲ ဒါရိုက်တာကြီး”

“ဆိုတယ်၊ နောက်ပိုသိလာလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... ကိုယ်သွား
ပြီ ကလေး၊ မင်းလေး အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေကွာ”

“ဒါရိုက်တာကြီး ကျွန်မ ဖုန်းဆက်မယ်နော်”

“အေး ... ကိုယ်လည်း ကလေးကို ဆက်မယ်”

“ဟင့်အင်း ... မဆက်နဲ့၊ လုံးဝမဆက်ရဘူး၊ ကျွန်မသိကွာ
ကျတယ်”

“ပြီးရော့ဗျာ၊ တစ်ပတ်အတွင်း ကိုယ့်ကိုဖုန်းဆက် ကလေး”

“ဟုတ်”

“ကလေး အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေကွာ”

“ဟုတ်”

“ဘိုင့်ဘိုင် ကလေး”

“ဟုတ် ... ဘိုင့်ဘိုင် ဒါရိုက်တာကြီး”

ဟား ...။

ဒီအပြောလေးတွေ ဒီကြည့်နူးမူလေးတွေ သူ အချိန်
ဘယ်လောက်ကြာကြာ စံစားပြီး ရင်ထဲမှာ နွေးမြတုန်ယင်နေမည်
မသိ။

တကယ်တော့ ကလေးရယ်။

ကိုယ် မင်းလေးရှေ့မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွက်သွက်
လက်လက်ကြီး ရွှင်မြူးသာယာခွဲမိပေမဲ့ ...

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ တကယ်တမ်း လွမ်းနေရပါတယ်
ကွာ။

ဒီအလွမ်းတွေကို ကိုယ် ကလေးဆီကို သယ်လာခဲ့
တာ။

ကလေးလည်း ကံဆိုးစာယ်။

ကိုယ်လည်း ကံဆိုးတယ်။

ရှေ့ရင်ဆိုင်ရမဲ့ ပြဿနာကို ကိုယ်ရော ကလေးရော
အလူးလူးအလိမ့်လိမ့် ခံစားကြရလိမ့်မယ်။

ကိုယ်ကတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်ကွာ။

ကလေးနှလုံးသာ နုနုလေးကိုသာ ကိုယ်မထိရက်
တာ။

ဒေသိရရဲ့ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ ကြည်နူး
သည့် အသံကြည်ကြည်ကလေး၊ အပြုံးနွေးလေးတွေနှင့်အတူ
အဆွေးပြုံးကလေးတွေလည်း ပါဝင်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ရှေ့ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

ဒေသိရကတော့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်မှာပါပဲ။

ရင်ထဲက အပျော်ခံစားမှုလေးတွေကို ဒေသိရ ကြာ
ကြာခံစားခွင့် မရှိခဲ့သလို ထင်ထားသည့် အတိုင်းအတာထက်
ကျော်လွန်ပြီး ပိုပြီးပူဆွေးခဲ့ရသည်။

မှူးဆီက အပျော်ငွေ့တွေက မိဘတွေဆီ ပြန်ရောက်
လာသည့် အချိန်ခဏအတွင်းလေးမှာပဲ သူ မွန်းကျပ်သည့်အခက်
အခဲတွေနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

“ဒေသိ ဖေဖေတို့တော့ ဆွိန့်လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို စီစဉ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဖေဖေပွဲကို ဆွိက အကြီးအကျယ် ဖေ
ဖေမယ်တဲ့၊ မနေ့က ဖေဖေတို့နဲ့ တိုင်ပင်လာတယ်”

ဟား ...

ဆိုဖာရှည်ကြီးကိုမှီပြီး ဒေသိရ ရင်ပူစွာ သက်မမော
ကြီး ချလိုက်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ ...

ဖေဖေ မသိအောင် ရင်ထဲက အပူတွေကို ဖုံးဖိလိုက် ရသေးသည်။

ရင်ထဲက မချိုပြိုး နွမ်းနွမ်းကြီးဖြင့် ဖေဖေမျက်နှာ ကြီးကို လှုပ်ခနဲ မော့ကြည့်ရင်း သူ ရင်မော့စွာ ရင်ထဲမှာပဲ သက် ပြင်လုံးကြီး ကျိတ်ချလိုက်သည်။

“ဟင်း ... နှစ်ကုန်ဖို့က လေးလန်းနီး လိုသေးတာပဲ၊ ဘာ လို့ အလောတကြီး စေ့စပ်ဖို့ စီစဉ်ရဦးမှာလဲ၊ နီးတော့မှ စေ့စပ်တာ ကောင်းတယ်၊ အလုပ်ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့ဗျာ၊ ဆွိုကို ကျွန်တော်ပြောမယ်”

ဒီစကားပဲ ဖေဖေကိုပြောပြီး သူ ဟန်မဆောင်နိုင် တော့ဘဲ ဆိုဖာရှည်ကြီးကနေ ချက်ချင်းကြီးပင် ထထွက်လာခဲ့ တော့သည်။

“ဖေကတော့ ...

သူ့ကို ဘယ်လိုထင်မည်မသိ။

ဘယ်လိုပဲထင်ထင် သူကတော့ ဘာမှကရမစိုက်နိုင် တော့ဘဲ အခန်းထဲကို မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာ ဝင်လာခဲ့မိသည်။

တကယ် ငါ့ရင်ထဲမှာ ရင်ပူပါတယ် ကလေးရယ်။

မင်းနဲ့ငါ့ရဲ့ အခြေအနေက ဘာမှဖြစ်မလာသေးခင် မှာပဲ ကိုယ့်နှလုံးသားက စက်စက်ကြေကွဲနေရပြီ။

ဆွို ...

မင်းကြောင့်တော့ ငါ ဒုက္ခရောက်ရပြီ။

ငါ့နှလုံးသားတွေ ကြွေကုန်ပြီ။

“ဟား ... မင်း တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ မိန်းကလေး။”

ဒေသီရ ခုတင်ကြီးပေါ် တုံးလုံးကြီး ပစ်လဲချလိုက် ရင်း ဆွိုကို ဘာပြောရမလဲ ဆိုတာကိုပဲ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားခဲ့ မိသည်။

အင်း ...

ဆွိုကို သူ ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းရမည်။

ပရိယာယ်ပေးရမည်။

ရပါ့မလား ...

အင်း ... သုံးလလောက်ပဲလိုသည့် အချိန်တစ်ခုကို ဒေသီရ ဘယ်လိုစွန့်စားခန်းမျိုး လုပ်ရမလဲ။

စဉ်းစားစမ်း ... စဉ်းစားစမ်းပါ ဒေသီရ။

ဒါရိုက်တာပီပီ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ကလေး လွှာသုံးဖို့ ကြံစည်ရမည်ဖြစ်သည်။

အင်း ... ဆွိုကိုပဲ ဖုန်းဆက်ဆွေးနွေးလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်လေ။

ဒေသီရ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခဲစားနေရမဲ့ အတူတူ ဆွိုကိုပဲ ချော့ချော့မော့မော့ နှစ်သိမ့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

သူ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဖုန်းကလေးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကိုင်ရင်း ရင်ထဲမှာ မော့ဖျော့ သက်မမော့ကြီးချ လိုက်မိပြန်သည်။

“ဟင်း ... ငါ့နယ်၊ ဒီဝင်ကြေးကြီးက ဘယ်တော့မှ လွတ်မြောက်ခွင့်ရမှာလဲ ကလေးရယ်၊ ငါ ... ငါ့ရှားပြီကွာ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ မင်းနဲ့တွေ့ခဲ့တုန်းက အပျော်ရည်တွေ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး၊ မရှိတော့ဘူး”

ရင်ထဲမှာ တိတ်တိတ်ကလေး ဆိုသည်ရင်း ဆွီဆီကို ရင်ပူစွာပင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါသည်။

တစ်ဖက်က ဆွီ ဖုန်းလိုင်းလေးက တန်းဝင်သွား

ပြီး ...

“ကိုကိုလား”

ဆိုလာသည့် အသံအီအီလေးကို ဒေသီရ မုန်းလွန်းစွာ ခေါင်းကြီးကို တူးတူးခါးခါး ခါယမ်းလိုက်ရင်းက ကြည်လင်ကျေနပ်မှုမရှိသည့် အသံအီအီကြီးဖြင့် “အင်း” ချလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုကို၊ ကိုကိုအသံကလည်း အီလိုက်တာ”

အရာရာ သူမဆန္ဒကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ချင်သည့် ဆွီကို သူ တကယ်စိတ်ပျက်မိသည်။

နဂိုကတည်းက ငယ်သံယောဇဉ်နဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ခဲ့မိသည့် သံယောဇဉ်ကလေးသာ မရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် ...

ဒေသီရ ဒီလက်ရှိချစ်သူလေးကို လက်လွှတ်စပယ်ကြီးကို စွန့်ပစ်ကျောခိုင်းပြီးပြီ။

အခုတော့ ... အင်း ...

ထောက်ထားရမဲ့ မျက်နှာတွေ ...

ကျေးဇူးတရားတွေ ...

အင်း ... ဒီကျေးဇူးတရားတွေက ...

သူ့နှလုံးသားကို “သွေးစိမ်းရှင်ရှင်” ဖြာကျခဲ့ရသည်။

ရှူးရသည်။

မူးရသည်။

ဦးနှောက်ပြားရသည်။

နှလုံးသား နင်းပြားဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“မအီပါဘူး၊ ဆွီ မနေ့က ကိုယ့်မိဘတွေနဲ့ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ရမဲ့ကိစ္စကို တိုင်ပင်တယ်ဆို”

“အင်းလေ ... တိုင်ပင်တယ်”

ဆွီအသံလေးက ဘာအပူအပင်မရှိ၊ အရာရာကို အောင်မြင်ထည်ဝါကာ အနိုင်ရသည့် အသံကလေးလို လွင်နေတာ သူ ဘယ်လိုမှ ကြိတ်မှိတ်သည်းခံလို့ မရတော့။

“ဟာ ... ဆွီကလည်းကွာ၊ လက်ထပ်မဲ့ကိစ္စက လိုသေးတာပဲ”

“လိုတော့မလား၊ သုံးလလောက်ပဲ လိုတာပဲ၊ နောက်လထဲမှာပဲ Sedona မှာ ဒီတီယူရမယ်၊ ဆွီက ဧစတပ်ပွဲကိုလည်း အကြီးအကျယ်လုပ်မယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကတော့ ပြောစရာတောင်မလိုအောင် မိုးထိပေါ့ ကိုကို”

“ဟား ... ဆွို၊ လျှောက်ရမ်းပြောမနေနဲ့၊ ကိုယ် ဘယ်လောက် အထိ အလုပ်ရှုပ်တာလဲ ဆိုတာ ဆွိုအသိ၊ စေ့စပ်ပွဲကို အကြီးအကျယ် ကိုယ်မလုပ်ချင်ဘူး”

“ကိုကိုက ဘယ်လုပ်ချင်မလဲ၊ ပိုက်ဆံမှမရှိတာ၊ ဂုဏ်ဘယ် ယူတတ်မလဲ”

“ဟာ ... ဆွို၊ မင်း ... မင်း ငါ့ကို မနှိမ်နဲ့နော်”

“ဘာနှိမ်လို့လဲ၊ ဟုတ်တာပြောနေတာပဲ ထားစမ်းပါ၊ ကိုကိုနဲ့ စကားအခြေအတင်မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဟား ... မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ဆွို ကိုကို သည်းခံမှန်းသိလို့ ဖိမတက်နဲ့နော်”

ဒေသီရ ရင်ထဲက ဒေါသတွေကို ဘယ်လိုမှ မျိုချ လို့မရတော့သည့်အဆုံး ဆွိုကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပိတ်အော် ပစ်လိုက်သည်။

ဟင်း ... တစ်ဖက်က ဆွိုမက ... ဘယ်လောက် နှာခေါင်းရှုံ့မဲ့ရှုံ့ နေလိုက်မလဲ ...။

ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ကောင် ဘာဂုဏ်မှမရှိတဲ့ကောင်၊ ငါတို့ ကြောင့် အရောင်ပြောင်တဲ့ကောင်ဆိုပြီး သူတို့လက်ခုပ်ထဲကရေလို ကျင့်သုံးနေတာ။

သူကလည်း လူသားပဲ။
ခံချင်စရာမရှိ။
သည်းခံစရာမရှိ။

“ကိုကို မူးနေတာလား”

“ဆွို မင်း စကားမရည်စမ်းနဲ့၊ ငါ အရက်သမားမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်း ဟင်း ... သိပါတယ်၊ ဂုဏ်အရမ်းကြီးတဲ့ ဒါရိုက် တာဒေသီရကြီးအကြောင်းကို ဆွို အသိဆုံးပေါ့၊ အရက် မသောက်ဘူး၊ ဆေးလိပ်မသောက်ဘူး၊ လောင်းကစားမလုပ် ဘူး၊ မိန်းမအရုပ်အရှင်းကင်းတယ်၊ အောင်မြင်တဲ့ ဒါရိုက် တာအဖြစ် စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်၊ အဲဒီဂုဏ် အဲဒီဒြပ်တွေ ကြောင့် ဆွိုက အရမ်းချစ်ခဲ့ရတာ”

“အင်း ... ချစ်တာလည်းချစ်ပေါ့ကွာ၊ ကိုကို ခေါင်းပြား အောင်တော့ မချုပ်ချယ်ချင်ပါနဲ့”

“ဘယ်မှာ ဆွို ကိုကိုကို ချုပ်ချယ်လို့လဲ”

အင်း ...

ဒါရိုက်တာဒေသီရ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း ဆွိုရဲ့ချုပ်ချယ် ကန့်သတ်မှုအောက်မှာ ကျိုးကျိုးခွံခွံ ပေးဆပ်လိုက်ပြန်ပြီ။

ကိုယ့်အသံကို ကိုယ် ပြန်နားထောင်ကြည့်လိုက် တော့ ဆွို ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် ခေါင်းငုံ့ခံလိုက်ရသည့် အသံကြီးဖြစ်သွားတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တကယ်ရှက်မိပါသည်။

ရှုံးပြီ။
ရှုံးပြီကွာ ဒေသီရရယ် ...။
မင်း ဒီသားအဖအပေါ် အရှုံးကြီးရှုံးနေခဲ့ရပြီ။

“ကိုကို”

ဖုန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့နှုတ်ခမ်းသား
ခပ်ခြောက်ခြောက်တွေကို လျှာသိမ်းအနားသတ်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သူမလေးကိုလည်း မလွန်ဆန်နိုင်စွာ ပြန်ထူးလိုက်ရ
သေးသည်။

“ဆို ပျော်တယ်သိလား”

“ဪ ...

သူမလေးဘက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဟုတ်ပေ
သားပဲ။

သုံးနှစ်လုံးလုံးကြီး ချစ်သူတော်ထားခဲ့ရသည့် ချစ်သူ
တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရတော့မယ်ဆိုတော့လည်း ...

တကယ်ချစ်ခဲ့ရသည့် ချစ်သူလေးက ကျေနပ်ကြည်
နူးတာပေါ့။

ဆွီရယ် ... ကိုယ် မင်းကိုလည်း သနားမိပါတယ်။

ဟား ... ဘာလုပ်ရမလဲ။

ကိုယ့်ဘဝမှာ ကလေးလိုအပြစ်ကင်းစင်တဲ့မိန်းက

လေးလည်း ရှိနေခဲ့ပြီ။

ကိုယ် ဘာတွေဆုံးဖြတ်ရတော့မလဲကွယ်။

ကလေး ကိုယ့်အဖြစ်ကို လာကြည့်စမ်းပါဦးကွာ။

ကိုယ့်ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး ပြားနေအောင် အလိုမိမိ

နေရပြီ။

“ကိုကို”

ခပ်ချွဲချွဲလေးခေါ်လိုက်သည့် ဆွီလေးအသံကို ကြား
ရပြန်တော့လည်း လက်ရှိချစ်သူလေးကို သနားကြင်နာသွားရသည်။

“ညီမ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ရှေ့လထဲမှာ Sedona မှာ ဒိတ်ယူလိုက်တော့မယ်နော်၊
စေ့စပ်မယ့်ကိစ္စကို”

“ဆိုကလည်းကွာ ကလေး ကလေးလို နေစမ်းပါ။ ဒီကိစ္စ
မင်း စိမ့်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုနဲ့အန်ကယ် စိမ့်ရမှာ၊ မင်း

ဆရာ မလုပ်စမ်းနဲ့”

“ကိုကိုနော် ဆွီက စီးပွားရေးကို ဒက်ဒီဦးဆောင်နေလို့
မလုပ်တာ၊ ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် စီးပွားရေးလုပ်ပြမှာ

ကြည့်နေ ... ဆွီကို အထင်မသေးစမ်းပါနဲ့”

“အထင်မသေးပါဘူး၊ အထင်မသေးပါဘူး။ အထင်ကြီးရ
လွန်းလို့ ခက်နေရတာ”

“ဒါဆို ကိုကို ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“စေ့စပ်ပွဲအကြီးအကျယ်မလုပ်ဖို့ ကိုကို အန်ကယ်နဲ့ တိုင်
ပင်ရမယ်”

“တိုင်ပင်ပေါ့၊ ဆွီ စကားအတိုင်းပဲ ...”

“ဟား ... ဆွီ တော်ပြီကွာ၊ မင်းနဲ့ စကားမပြောဘူး”

“မပြောနေပေါ့၊ လေကုန်သက်သာတယ်”

ကြည့် ...

ဘယ်လောက် အနိုင်ယူဗိုလ်ကျလိုက်တဲ့ဟာမလေး

လဲ။

သူ့ကို အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီး ဖုန်းကို အရင်ဆုံးပိတ်လိုက်
သည့်ဆွဲကို သူ့အနားမှာသာရှိရင် နားထင်စပ်ကလေးကို လက်သီး
နဲ့ ဖွဖွထိုးပစ်လိုက်မိပြီဖြစ်သည်။

ဆွဲရယ် ... မင်းလည်းပဲ ကိုယ့်ကိုချစ်ရတာ ရင်မော

သလို ...

ကိုယ်လည်းပဲ မင်းကိုမချစ်ခဲ့မိတာ ရင်တကယ်မော

ပါတယ်ကွာ။

“ဒါရိုက်တာကြီး”

“ဟင် ... ကလေး၊ ကိုယ့်နောက်လိုက်လာတယ်”

အံ့ဩလွန်းလို့ ဒေသီရ ကိုယ့်မျက်စိတောင်ကိုယ်
မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားရသည်။

ရွှေဝါရောင်ဖျော့ဖျော့ ပိုးသားဂါဝန်ကလေးနှင့်အပြေး
တစ်ပိုင်းရောက်လာသည့် သူ့ရဲ့ချစ်သည်းကျော်ကလေးကို သူ
လွမ်းဆွတ်တမ်းတစိတ်ဖြင့် ဆွတ်ကျင်ကျင်ကြီး ပြေးပွေ့ဖက်ရင်း
မှူးကိုယ်လုံးလေးကို မွေ့ယမ်းပွေ့ချီကာ လေထဲမှာ လူးလွန်ကစား
လိုက်လေသည်။

“အား ... မူးတယ် ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့ အရမ်းမမွေ့နဲ့”

“ဟွန်း ... ပျော်လွန်လွန်းလို့ပါ ကလေးရယ်၊ မင်းတံကယ်
တော်တယ်”

“မိုး ဒါရိုက်တာကြီးကို သတိရနေတာ၊ ဒါရိုက်တာကြီးက
သာ မှူးကို Story ပေးသွားခဲ့တာ”

မူတူတူ မင်တင်တင်ကလေး အိုက်တင်ပေးလာသည် မှူးမျက်နှာချောချောလေးကို သူ ရင်ခုန်နွေးဖျော့စိုက်ကြည့်ရှင်း ရင်ထဲကခံစားချက်တွေ ဘယ်လိုမှ မျိုသိပ်လို့မရအောင် လွှတ်သွား ရလေတော့သည်။

သူ့ကို လုံးဝ မကျေနပ်သည့်စတိုင်လေးဖြင့် ... နှုတ်ခမ်းလေးကိုစေ့ပြီး မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေ စင်းချကာ ငြိမ်ငြိမ်လေးရန်တွေ့နေသည့် ချစ်ရသူလေးကို သူ ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးနဲ့မှ မျိုသိပ်ကုန်ဆယ်လို့မရတော့ဘဲ နမ်းရွိုက် ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

ချစ်တယ် ...

သိပ်ချစ်တယ်ကလေးရယ် ...

ကိုယ် မင်းရဲ့အချစ်တွေကို အရမ်းမျှော်လင့်တောင့် တတယ်ကွာ။

မှူးတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပစ်ကျသွားတဲ့အချိန် မှာ သူကလည်း မိန့်မိန့်မှူးမှူးကြီး ချစ်အနမ်းတွေ မှူးမျက်နှာနု ကလေးထက်ပေးအပ်ရင်း ရင်ထဲက ချစ်စကားတွေကို အတော မသတ် ခြေချလိုက်ပါတော့သည်။

“ကလေး ... မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်၊ မင်းကို ကိုယ် လုံးဝမခွဲနိုင်ဘူး၊ မင်းနဲ့သာ ကိုယ်ခွဲရရင် ကိုယ်သေမှာ ရှူးမှာ၊ ကလေး ကိုယ့်ကို ပစ်မသွားပါနဲ့နော်၊ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပါနော် ... နော်”

“အို ... ဒါရိုက်တာကြီး ကျွန်မကို လွှတ်ပါဦး”
“ဟေ့အေး ... မလွှတ်ဘူးကွာ၊ ကိုယ် မင်းနဲ့ခွဲရမှာ သိပ် ကြောက်တယ်၊ ခံလည်းမခံစားနိုင်ဘူး၊ ခံလည်းမခံချင်ဘူး ကွာ သိလား”

ဒေသီရ ရူးနေရပါပြီ။

ရင်ခွင်ထဲက ချစ်သူလေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ကြီး သိမ်းဖက်ရင်းကနေ ပါးစပ်က မနားတမ်း ခွဲရမှာကြောက်ရ သည့် အကြောင်းတွေကို တရစပ်ပြောနေခဲ့မိသည်။

ဟုတ်သည်လေ။

ကလေးကို တောင်းပန်ထားနိုင်မှ တန်ရုံကျမည်။

သူက လွှတ်လပ်သူတစ်ယောက်မဟုတ်။

ချစ်သူရှိခဲ့ပြီးသား မကြာခင် စေ့စပ်လက်ထပ်ရတော့ မယ့်သူတစ်ယောက်။

သူ့မှာ လက်ရှိ မနှစ်သက်ဘဲ ချစ်သူတော်ထားရ သည့် အမြင့်စား ဆွိုလေးရှိတယ်ဆိုတာကို ကလေးသာ သိရင် ...

အား ... ငါ့ရှူးမှာ။

ငါ့ရင်ထဲမှာ မခံစားနိုင်တော့ဘူး။

သေပြီ၊ ဒါရိုက်တာပဲ လုပ်ဖို့ကောင်းတော့သည်။

“အို ... ဒါရိုက်တာကြီး ... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည် ကျနေတာလဲဗျား၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ် နေတာလဲ ဟင်”

ရှင်ပီထယ်

“ငါ ... ငါ မခံစားနိုင်တော့ဘူး ကလေးရယ်”

“အို ... ဒုက္ခပဲ၊ သူက တပြန်ကြီး ဝမ်းနည်းနေရသေးတယ်”

လက်နုနုထွေးထွေးကလေးတစ်စုံက သူ့ပါးပြင်ကြီး

၁ ခပ်ဖွဖွကလေး တို့ထိလာခဲ့တာကြီးကို သူ ရင်ခုန်ယစ်မူးစွာ

ကပ်ဝန်းကြီး ခပ်တင်းတင်းမှေးမှိတ်ရင်း ရင်ထဲက ဝမ်းနည်းတံတွေး

ပဲ့ပဲ တပို့ပို့ ကျိတ်မျိုချလိုက်လေသည်။

မဟုတ်ဘူး ကလေး ...

မင်း ဘာမှမသိဘူး ...

ကိုယ်လေ ... ကိုယ် မင်းကို မတွေ့ခဲ့မိရင် သိပ်

ကောင်းမှာ ...

အခုတော့ ... အခုတော့ ...

ကိုယ် မင်းကို ရဲရဲဝဲဝဲချစ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး ကလေးရေ။

အဲဒါ မင်းက ဘာမှမသိဘူးမဟုတ်လား ...။

“ကလေး ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်း ယုံသလားဟင်”

ဒေသီရ ရင်ခွင်ထဲက ချစ်သူလေးကို အနမ်းနွေးနွေး ဂွပေးရင်း တစ်ကျော့ပြန်တောင်းဆိုလိုက်ပြန်သည်။

ရင်ခွင်ထဲက ချစ်သူလေး အရိုးခံမလေး မှုံးကတော့

ရင်ထဲက ခံစားကြေကွဲဖြစ်ပျက်တွေကို တကယ်မသိခဲ့ဘဲ ...

ရိုးရိုးစင်းစင်း မျက်ဆံနက်ကြည်လေးဖြင့် မော့ကြည့်

ခဲ့တာလေးကို သူ အသည်း ဖျားပြီးရင်း ဖျားခဲ့ရလေတော့သည်။

နုလုံးသားထဲက သွေးသစ္စာ

“ဟင် ... ကလေး ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာ ယုံတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ လက်ခံတယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ဒါရိုက်တာကြီးရယ် အဲဒီစကားလုံးကြီးကို ကျွန်မက ပြောရမှာပါ”

“ဟင့်အင်း ... မင်းမပြောနဲ့၊ မင်းပြောရမယ့်စကားမဟုတ်ဘူး၊ ပြောရမှာက ကိုယ် ... ကိုယ်ပါကလေး”

“အို”

နေရောင်ခြည်တွေ နွေးထွေးသလို ...

မင်းလေး ခွင့်ပြုနားလည်ပေးမယ် ဆိုရင် ကိုယ့်

တစ်ဘဝလုံး နေပျော်သွားပြီ။

ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းလေးနဲ့သာ ရင်ဆိုင်လက်တွဲခဲ့ရ

ရင် ဘာမှ ခါးသီးမှုဒဏ်ရုတ်ဒဏ်ချက်တွေ မရှိတော့ဘူး။

မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အချို့သာဆုံးလမင်းကလေး

ပါပဲ ကလေး။

ရင်ခွင်နွေးနွေးလေးကို ပွေ့ဖက်ရင်း ဒေသီရ ကျေ

ကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးမော်သွားရတော့သည်။

အဲဒီအချိန် ခဏအတွင်း ...

ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးခြည်တန်းထဲက အလင်းတန်း အစ်ခုက သူ့နုလုံးသားကို ပုတ်ခတ် လှုပ်နှိုးပစ်လိုက်သည်။

“အား ... ဘုရားသခင်၊ ငါ အိပ်မက်မက်နေတာပါလား၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ကလေးနဲ့ ငါဟာ ...”

ရှင်မိထယ်

ဟား ...

မှူးကလေး ...

ကိုယ် ပိုပြီးရူးပြီ။

မင်းဆုတောင်းပေးခဲ့သလို ကိုယ် အိပ်မက်လှလှလေး

ကပ်ပါတယ်ကွာ။

ဒါပေမဲ့ ကလေး ...

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မပျော်မိဘူး။

နဂါး = ဇွဲနီ

“ကိုကို ဒီနေ့ ဗီဒီယိုကားသစ်တစ်ကား စရိုက်မှာနော်”
“အင်း”

ချယ်ရာမင်မလေးကို သူ တော်တော်စိတ်ရှုပ်ရပါ
သည်။

ရိုက်ကွင်းအထိလိုက်ပြီး Producerသမီးပီပီ ဆရာ
ကြီးလုပ်လွန်းလို့ ဒေသီရ တကယ်နားခါးရသည်။

အခုတလော ဒေသီရ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ကြည်
လင်ကျေနပ်မှုမရှိ။

အတိုက်အခံစကားလုံးတွေ ဆက်တိုက်ကြားရဖန်များ
တော့ ဒေသီရ နှလုံးသားသူသည်လည်း ကြွေမပျက်စီးနေခဲ့ပါပြီ။

ဒီကြားထဲ ဟိုကောင်မလေးကလည်း သူ ပြန်လာတာ
တစ်ပတ်ကျော်ကာလအတွင်းမှာ ဖုန်းကလေးတစ်ချက်တောင်ဆက်
လာဖော်မရသဖြင့် သူ တော်တော်စိတ်ညစ်ခံစားခဲ့ရသည်။

အင်း ...

ခံစားမှုနွေးနွေးအိပ်မက်ကလေးကတော့ သူ့ ရင်ထဲမှာ ရင်တုန်ပန်းတုန် ကတုန်ကယင်ကြီး ခံစားနွေးထွေးရှိန်းမြနေဆဲ ပင်။

ဟား ...

ဒေသီရ ဆွို မျက်နှာလေးကို တိတ်တိတ်ကလေး ခိုးကြည့်ရင်း မလုံမလဲ သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်မိသည်။ သုံးနှစ်လုံးလုံး တွဲလာခဲ့သည့် ချစ်သူလေးကို သူ သစ္စာမဲ့ရာများကျသွားပြီလား။

အင်း ... သစ္စာသုံးရအောင်လည်း ...

ဒေသီရ ဆွိုကို ရင်ထဲကမေတ္တာသစ္စာတည်ပြီး ချစ်ခဲ့ တာမဟုတ်။

ဂုဏ်အရှိန်မြင့်လွန်းသူ ဟိုင်းတော့စ်ကြီးရဲ့တစ်ဦး တည်းသောသမီးကလေး၊ ငယ်သံယောဇဉ်နှင့် ညီမလေးလို ခင်ခဲ့ ရသည့် ကောင်မလေးက သူ့ကို ချစ်နေခဲ့တာသိနေခဲ့တာမို့ သူ ကလည်း ချစ်တယ် ကြိုက်တယ် ခံစားဖွဲ့နွဲ့မသီကုံးဘဲ သူမလေး နှင့် ချစ်သူဘဝရောက်ခဲ့ရတာ သုံးနှစ်တာကာလသို့ ရောက်ရှိသွား ခဲ့ရလေသည်။

အဲဒီပတ်သက်မှုကြီးက ...

အခုတော့ ...

သူ့မှာ ကြမ်းကျွဲ စကားကျွဲ ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

ဟား ... ပူလောင်ပါတယ်။

သိပ်မကြာတဲ့အချိန်တွေမှာ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲ ဆိုတာ ကိုယ် ဘာမှ မခံစားရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

“တူ ... တူ ... တူ”

“ဟင်”

အခုရက်ပိုင်းအတွင်း မြည်လာသည့် ဖုန်းသံတိုင်းကို သူ ရင်ခုန်မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရတာမို့ ...

ဖုန်းမြည်သံလေးက သူ့ကို အတော်ကလေး ဣန္ဒြေမဲ့ သွားခဲ့ရသည်။

“တူ ... တူ ... တူ”

သူ ဆွိုနှင့် ယှဉ်လျှက်ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ် လိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းလျှောက်သွားကာ ဖုန်းဖွင့်နားထောင်လိုက် ပါသည်။

ဟား ... ရင်ခုန်လိုက်တာကွာ။

မင်းလေး ကိုယ့်ဆီဖုန်းဆက်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော် လင့်ယုံကြည်ထားတာ။

“ဟယ်လို”

ထင်ထားသည့်အတိုင်း အသံလေးကိုကြားလိုက်ရ သဖြင့် သူ မူးခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ကလေး ... ကလေးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ ... ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ကိုယ် ... ကိုယ် ကလေး ဖုန်းကိုမျှော်နေတာ”

“ဒါရိုက်တာကြီး အခု ဘာလုပ်နေလဲဟင်”

“ဟေ ... ဟင် ... ဖုန်းပြောနေ ... အာ မဟုတ်ဘူး၊ ရိုက် ကွင်းထဲရောက်နေတယ်၊ ရန်ကုန်မှာပါပဲ”

“ဪ ...”

တစ်ဖက်မှ မှူးအသံလေးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျသွား သဖြင့် သူ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟယ်လို ... ကလေး ... ကလေး ဖုန်းမချနဲ့ဦးနော်”

“မချပါဘူး”

“ကလေး ကိုယ် အိပ်မက်လှလှမက်တယ်၊ မင်း ဆုတောင်း ကောင်းလို့လေ”

သူ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့လို့ အိပ်မက်ကြီးကို စမြို့ပြန်ရင်း ရင်ဖွင့်လိုက်မိပြီးမှ ရင်ထဲမှာ ကြက်သီးမြမြထသွား တော့သည်။

ဟား ...

ကလေးရယ် ...

မင်းဟာ ကိုယ့်ကို အဆွဲဆောင်ဆုံး ဆွဲဆောင်ထားနိုင်

ခဲ့သွားပြီကွာ။

“ကျွန်မလည်း ဒါရိုက်တာကြီးကို မက်တယ်”

“ဟင် ... မင်းက ဘာတွေမက်သလဲ ပြောပါဦး”

“ဒါရိုက်တာကြီးက ရိုက်ကွင်းမှာ ကျွန်မကို သဟောကံသဟ လုပ်လို့”

“ဟာကွာ ... အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ ... ဟား ဟား”

“အကောင်းပြောတာပဲ”

“ဟား ဟား ... အလည်လေးပဲ”

တစ်ဖက်က ခဗီရုရှအသံရိုးကလေးကို သူ အသည်း ဖျားသွားရကာ သူနှင့်အနီးလေးမှာ သူ့ရဲ့လက်ရှိချစ်သူ မကြာခင် စေ့စပ်ရတော့မယ့်ချစ်သူလေးကို ခေတ္တခဏမေ့ပျောက်လျက် သူ အုလိုက်သည်းလိုက်ကြီး ရယ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

ဟား ...

ပြောတတ်လိုက်တဲ့ တောသူမလေး။

အသည်းစားလေးကွာ။

“အမယ်လေး ... ကိုကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူနဲ့များ စကားပြောနေလို့ ဒီလောက်သဘောကျပျော်တော်ဝင်နေ ရတာလဲ၊ ဖုန်းပြောတာလည်းကြာလိုက်တာ၊ အဲဒါ ဘယ် သူ့ဖုန်းလဲ”

“ဟင် ... ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ရတယ်၊ ရပြီ အိုခေနော်”

“ဟင်”

ဖျတ်ခနဲဆိုသလို ...

ဒါရိုက်တာကြီး ဖုန်းပိတ်သွားတာကြီးကို မှူး နာကျင် အခဲရခက်ခက်ကြီးဖြင့် နှုတ်ခမ်းသားလေးစေ့ကိုက်ရင်း ရင်ထဲကို ဘာမှန်းမသိသည့် ခံစားမှုနက်နက်ကြီး တစ်ရှိန်ထိုးစီးဝင်သွားရ လေတော့သည်။

အို ... ကိုကိုဆိုတဲ့ အသံတစ်ခုက မှူး နှလုံးသား အိမ်ထဲမှာ ဂယက်ရိုက်ခတ်နေရပါပြီ။

ဩဇာအာဏာကြီးသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အသံ ဟာ ဒါရိုက်တာကြီးကို ဖုန်းစကားပြောနေသည့် တန်းလန်းကနေ ချက်ချင်းကြီး ဖုန်းပိတ်သွားသည်အထိ အရှိန်ကြီးခဲ့ရတာကြီးက ...

ဘယ်သူရှိဦးမလဲ ...

ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့ ...

ချစ်သူပေပဲလား ...

အို: ...

ဒါရိုက်တာကြီးရယ် ... ကျွန်မရဲ့အဖြူစစ်စစ်နှလုံး သားနုလေးကိုတော့ ကြက်ခြေခတ်မခတ်လိုက်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန် ပါတယ်ရှင်။

တစ်ဖက်မှ ဒါရိုက်တာကြီး ဖုန်းပိတ်သွားသဖြင့် မှူး တိတ်တိတ်ကလေး မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကြီးကို ဘယ် သူမှမသိအောင် မှူးက စတက်ဆံပင်အိအိကလေးတွေနှင့် အကာ အကွယ်ယူလိုက်ရပါတော့သည်။

ဒါရိုက်တာကြီးရယ် မစရသေးဘူး၊ ကျွန်မ မျက် ရည်ကျရမယ့်ဘဝကို မပေးအပ်လိုက်ပါနဲ့လို့။

ကျွန်မ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။

မှူးရင်ထဲက စကားသံလေးတွေကိုတော့ ဒါရိုက်တာ ကြီးတစ်ယောက် နားလည်ခံစားနိုင်မည် မဟုတ်ခဲ့ချေ။

နိဂုံး ၁၂ နိဂုံး

အခုတလော အလွမ်းနာကျပြီး အမှိုက်နာနေသည့်

မှူးကို ဘွားကတောင် သတိထားမိသွားလေသည်။

“မြေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ မျက်နှာ မကောင်းဘူး”

“အင်း ... ကောင်းပါတယ် ဘွားရဲ့၊ နေကပြင်းတော့ ခေါင်းကိုက်တာပဲရှိတယ်၊ အား ... နေကလည်းပြင်းလိုက် တာနော်၊ ဘွား အိမ်ပေါ်မှာတောင် နေလို့မရဘူး”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဒါတောင် တပေါင်းတန်ခူးနေကြီး မဟုတ်သေးဘူး၊ ဘွားတော့ တပေါင်းတန်ခူးကြီးရောက်မှာ သိပ်ကြောက်တာပဲ”

အင်း ...

တော်ပါသေးရဲ့။

ဘွား အာရုံက နေပြင်းတဲ့ဘက်ရောက်သွားလို့ မှူး သက်မမောလေး ချနိုင်သွားရသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်သူ့မှ သတိမထားမိအောင် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အရာရာဟန် ဆောင်နိုင်ဖို့ စိတ်ထဲက ကြိမ်းထားလိုက်မိသည်။

ရွှေမှူးမဲဆိုသည့် မိန်းမချောလေးကို ...

ဒီနယ်တစ်ကြောက မသိသူ့ခပ်ရှားရှားရယ်မို့ မှူးသည် ဒါရိုက်တာကြီး ဒေသီရနှင့် ရင်းနှီးခဲ့တာတွေကို မည်သူတစ်ဦးတစ် ယောက်ကိုမှ ဖွင့်မပြောခဲ့မိချေ။

ပြောစရာလည်း မလိုဘူး ထင်သည်။

ကိုယ် လျှောက်တဲ့လမ်းကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်ခွင့်ဖွင့်အန်ဖို့မလို။

ဒီစကားတွေကို ဘွားကိုတောင် မှူး ဖွင့်မပြောခဲ့။

ဘွားကလည်း မှူး ဝါသနာကို အားပေးအားမြှောက် ဆေးသည့် ဘွားမှမဟုတ်တာ။

နုလုံးသားချင်း ထပ်တူခံစားနားလည်မှာလည်း မဟုတ်။

မှူးတစ်ယောက်တည်း အတွေးလေးတွေနှင့် ခပ်ငြိမ် ငြိမ်ကလေးစဉ်းစားရင်း ဆက်တီထိုင်ခဲ့နောက်မှိုကြီးကို စိတ်လက် ဆေးမပါ မှိုချပစ်လိုက်တော့သည်။

“တီ ... တီ ... တီ”

မှူး မျက်ဝန်းကလေးကို တင်းတင်းလေးမှိတ်ချပြီး နိုင်ထဲက အလွမ်းလေးတွေကို လေကလေးဟားထုတ်လိုက်သည့်

အချိန်မှာ အိမ်ရှေ့ဆီမှ ကားဟွန်းသံက မှုံးရဲ့အေးခဲနေသည့် နှလုံးသားလေးကို တလှုပ်လှုပ် ရိုက်ခတ်သွားခဲ့ရပါတော့သည်။

အမှတ်မထင် ဖျတ်ခနဲ အိမ်ရှေ့ဆီသို့ မျက်လုံးဖွင့်

အကြည့် ...
“အို”

ဒါရိုက်တာကြီး လိုက်လာတယ်။

ဟား ... ဝမ်းသာလိုက်တာ။

မှုံး နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ ကွေးညွတ်ပြီးမိသွားသလို ကားပေါ်ကနေ မရမ်းစေ့ရောင် ပုဆိုးကွက်စိပ်ကလေးနှင့် ရှုပ်အဖြူ လက်ရှည်လေးကို လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင် ထားသည့် ဒါရိုက်တာကြီးကို မှုံး အံ့သြရင်ခုန်သလိုလေး ငေးကြည့် နေလိုက်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ မှုံးကတော့ အထာကြီးစွာဖြင့်ပင် ...

ထိုင်နေသည့်နေရာကတော့ တစ်စက်မှမရွေ့မိ။

“ဟဲ့ ... မြေး ... အဲဒါ ဟိုအရင်တစ်ခါလာတဲ့လူလေး မဟုတ်လား”

မှုံး အင်းမလုပ် အဲမလုပ် သွားကို မော့ကြည့်လိုက် သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ အပေါ်ထပ်လှေကားဆီသို့ တက်လာ သည့် ခြေသံတွေကို မှုံး ရင်တလှုပ်လှုပ် နားစွင့်ထားမိသည်။

အဟင်း ... ချက်ချင်းကြီး ဖုန်းပိတ်သွားပြီးမှ

ကောက်ခါငင်ခါရောက်လာရတာ ဘာကြီးလဲဟာ ဒါရိုက်တာကြီးရ။ စကားခါငင်ခါ ရောက်လာတာ ဘာကြီး

“ဘွား ကျွန်တော် အလည်တစ်ကျော့ပြန်လာတယ်၊ မှုံးရော”

စဉ်ခန်းထဲသို့ ဣန္ဒြေရရလှမ်းဝင်လာသည့် ဒေသီရ က မှုံးနှင့်ဘွားကို လှမ်းနှုတ်ဆက်ရင်း အပြုံးနွေးနွေးကြီးဖြင့် မှုံး ကို စိုက်ကြည့်ပြီးပြလိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ မှုံးလေး ဘွားအေးဘေးနားမှာ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ကလေး ထိုင်နေတာလေးကို မြင်မြင်ကြီးနှင့် သူက ဟန်တစ်လုံး ပန်းတစ်လုံး “မှုံးရော” လုပ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

အဟွန်း ... တောသူမလေးကလည်း ရိုးသယောင် အသယောင်နဲ့လည်း လည်သေးတယ်။

ပညာသားကလည်းပါပါ။

သူ့ကိုများ စိတ်ကောက်နေလိုက်တာ။

ဟား ... ရင်တကယ်ဖိန့်တယ် ကလေးရယ်။

“လူလေး ... လာ ထိုင်ကွယ်”

မှုံးရဲ့ဘွားကလည်း မှုံးနည်းတူပင် နပ်ရည်ပါးရည်ရှိ ထုသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်ရက်လောက်ကမှ မြေးမလေးဆီ တစ် ခါတစ်ရောက်ထားသေးတာကို သိထားပုံကြီးဖြင့် မျက်မှန်ကြီးပင့် သူ့ကို မတည်မငြိမ်းမျက်နှာထားကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်ခေါင်းတ ညီညီညီနှင့် ကြိုဆိုသေးလို့ ခံသာသေးသည်။

အဟွန်း ...

ဒါရိုက်တာဒေသီရ ...

လောက် ...

ဆိုတိုသားအဖဆိုမှာ သူကောင်းမြောက်စားခံရသူ

ဒီမြေးအဘွားနဲ့ကျမှ ဒေါက်ပြုတ်ရတဲ့အဖြစ်။

ရင်ထဲမှာတော့ မှုံးရဲ့မူပုံမင်ပုံလေးကို တကယ်အင်

သွားရသည်။

“ဘွား နေကောင်းတယ်နော်”

“အေး ... ကောင်းပါတယ် လူလေးရယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဘွားက သူ့အတွက် ကော်ဖီထ၊ဖျော်

မလို့ ပြင်ဆင်နေလေပြီဖြစ်သည်။

“မြေး သောက်ဖို့ ဘွား ကော်ဖီဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ ... ရပါတယ် ဘွားရယ်၊ ကျွန်တော် သောက်ခဲ့ပြီ ပါပြီ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ လူလေးရယ်၊ ရန်ကုန်ကလာခဲ့တာနဲ့ ကော်ဖီလေးတောင်မတိုက်လို့ဖြစ်မလား”

အင်း ...

ဘွား သူ့အတွက်ကော်ဖီကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်သူ

ထ၊ဖျော်ခဲ့တာကြီးကို သူ ဘာမှမပြောသာတော့ဘဲ မှုံး ချစ်

လေးကိုပဲ လွမ်းလွန်လွန်းလို့ တစ်မိမိမိ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက် သည်။

သူ အဲဒီလိုကြီး မှုံးမျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိစိုက် ကြည့်လိုက်ပေမယ့် ...

မှုံးက ဆယ်ကျော်သက်ပီပီ မတည်မငြိမ်မျက်ဝန်းရိပ် လေးမရှိဘဲ သူ့အကြည့်တွေကို နည်းနည်းမျှမျှတိုးတိုးရှုနဲ့တန်မဖြစ် ဘဲ မသိသလိုကလေး ခပ်ငေးငေးလေး ပန်းခြံကိုကျော်ကြည့်နေ တာကို သူ ပိုပြီး အသည်းဖိနဲ့သွားရသည်။

ဟား ...

ကောင်မလေး သူ့ကို ရွှေစိတ်တော်ညိုနေပြီ။

အင်း ... ဆွဲကလည်း ပြိုဟ်ပဲ။

သူ ဖုန်းပြောနေတာကို တောင့်အင်အင်ကြီးဝင်ပြော လိုက်တဲ့ ဆွဲစကားတွေကို မှုံးလေး ကောင်းစွာနားလည်မည်ထင်ပါ ရဲ့။

ဒေသီရ မှုံးမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ နွေး ထူထူကြီးခံစားလိုက်ရကာ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ...

ဖျတ်ခနဲဆိုသလို မှုံးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေရာ ကနေ မှုံးနှင့်အတူတွဲလျက် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ မှုံးက တစ်ဖက်ကို ပေါင်ကလေးကျုံ့ရွှေ့ရင်း ...

“ဟိုမှာပြန်ထိုင်ပါ”

“မထိုင်ပါဘူး”

ဒေသီရ ခပ်ထန်ထန်ကြီးပြန်ပြောရင်း မှုံး လက် ထလေးကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“အိုး ... ဘာလုပ်တာလဲ ရဲလိုက်တာ၊ ဒါရိုက်တာဒေသိရက မိန်းမချောမိန်းမလှလေးတွေကို ဒီလိုပဲလုပ်တတ်လား”

“ကလေး ... မင်းစကားမရှည်စမ်းနဲ့၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုမဆက်ဆံနဲ့ ကိုယ် လုံးဝမကြိုက်ဘူး”

“မကြိုက်သေပေါ့၊ မှုံးနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

“ကလေး”

“ဟာ ... တိုးတိုးပြောပါ၊ ကျယ်လိုက်တာ”

“မှုံး စကားတစ်လုံးမှ ထပ်မပြောတော့နဲ့”

မြင်တွေ့ချင်သူလေးကို မြင်လိုက်ရပြန်တော့လည်း

အဆင်မပြေလှသည့် စကားအဖွဲ့တွေကြောင့် သူ မှုံးကို ခပ်ထန်ထန်ကြီး ဟောက်မိသွားရသည်။

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းရသည့်အဖြစ်။

“ဟင်း”

ဒေသိရ ဟောက်လိုက်မိပြီးကာမှ မှုံးမျက်နှာလေး

တည်မှန်သွားတာလေးကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲခွမ်းသွားရသည်။

“ဘာမှန်းလဲမသိဘူးကွာ၊ ဒီက တွေ့ချင်လွန်းလို့ ချက်ချင်း

ကြီးအလုပ်မအားတဲ့ကြားက ကောက်လာရတာ၊ ရင်တကယ်

အမောမပြောဘူး”

ခေါင်းကြီးကို သူ့ဘယ်ညာခါယမ်းလိုက်ပြီး မှုံး

မျက်နှာလေးကို သူ စိတ်အလိုမကျနိုင်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဟား ... ကလေးရယ် ...

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ တကယ်မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်တော့မှာ။

ကိုယ် ကြိုသိနေတယ်။

“ဟယ် ... မြေးက ဧည့်သည်ကိုဧည့်ခံတာ နားကိုငြီးနေတာပဲကွယ်”

“အဟွန်း”

အဘွားက အားနာစကားဆိုတော့ သူ ဘွားကို ပိုပြီး လေးစားသွားရပါသည်။

ဪ ... ခေတ်မီလွန်းသည့်ဘွားပါလား။

ဘွားအေက ခေတ်မီတော့လည်း မြေးမလေးက

“အတိုင်းထက်အလွန်” ပေါ့။

ဒါကြောင့် မင်းသမီးဖြစ်ချင်တာကိုး။

မင်းသမီးဖြစ်ချင်လို့လည်း သူ့ကို ဒီလောက်အထိ ဧည့်ထောက်ခံစကားပြောနေတာ။

နင့်မို့ အိမ်ပေါ်ကနေ နှင်ဗျားထုတ်မလားပဲ။

“ဒီမှာ လူလေး ... သောက်လိုက်ပါဦး၊ မုန့်လေးလည်းစား၊

ကြက်သားမုန့် စားကောင်းတယ်၊ စား လူလေး။ ဟဲ့ ...

ဟဲ့ ... မြေးက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

ဘွား သူ့ကို ဧည့်ခံကောင်းနေတုန်း မှုံးက လှစ်ခနဲ ထရပ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲကထွက်သွားသဖြင့် ဘွားက တအံ့တဩ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တော့သည်။

“ပူတယ် ဘွား၊ မှုံး အောက်မှာပဲ ဆင်းထိုင်နေမယ်”
 “အေး ... ခက်တာပဲ၊ ဟုတ်တယ် ပူတယ် လူလေးရယ်၊
 မြေးမလေးက သွပ်အပူဒဏ်မခံနိုင်ဘူးကွယ်၊ စောစောကတင်
 ပြောနေတာ၊ တပေါင်းတန်ခူးနေဆို ဘယ်လောက်ပြင်းမလဲ
 လို့၊ လူလေးတို့ ရန်ကုန်မှာရော နေပြင်းတယ်လား”
 “ဟုတ်ကဲ့ ဒီလောက်တော့ မပြင်းလှဘူး ဘွားရဲ့”

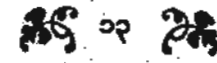
ဒေသီရ ရင်ထဲမှာ ဘွားနှင့် စကားသာပြောနေခဲ့ရ
 ပေမယ့် ...

မငြိမ်းချမ်းတော့။

ပန်းခြံထဲကို ဆင်းထိုင်နေပြီဖြစ်သည့် သူ့ကို စိတ်
 ကောက်စိတ်ဆိုးနေသည့် မှုံးဆီကိုပဲ အာရုံကရောက်နေရတော့သည်။

အင်း ...

မှုံးရယ် ... ကိုယ်တို့တွေ ရှေ့ဖြစ်ကြမယ့်ကံကို
 ကြိုမမြင်ကြိုမတွေးဘဲ ကိုယ်တို့ရဲ့ တဒဂ်စိတ်လေးနဲ့ ကိုယ်တို့
 အလွမ်းဖြေလိုက်ကြပါစို့နော်။

မှုံးက ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်နေတာလား။
 ပန်းခြံထဲက ထိုင်ခဲ့တန်းကလေးမှာ မှုံးနှင့်အတူ
 ယှဉ်တွဲထိုင်ရင်းမှ မှုံး မျက်နှာမှန်မှန်လေးကို ဒေသီရ ကြင်နာမြတ်
 နိုးစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးဖွဖွကြီးမေးလိုက်မိသည်။

သူက အလေးထားပြီး မေးလိုက်ခဲ့ပေမယ့် ...

မှုံးကတော့ဖြင့် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှမပြော။

ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားလေးနှင့် သူမတို့အိမ်
 အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ပင်မော့ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းသားလေးကို တင်းတင်း
 လေးစေထားလေသည်။

ပြောလိုက်ပါတော့ ကလေးရယ်။ မင်းရင်ထဲမှာ
 ငါ့ထဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး သံသယဖြစ်နေတာတွေကို ရှင်းရှင်းကလေးသာ
 ဖွင့်မေးလိုက်ပါတော့။

ဒါရိုက်တာကြီး ဖုန်းဘာလို့ပိတ်သွားတာလဲလို့ မေး
 ဆိုက်ပါတော့။

“ကလေး”

သူ မေးစေချင်တာတွေကို ဘာတစ်ခုမှမမေးဘဲ မျက်လွှာလေးစင်းချငြိမ်သက်နေပုံလေးကို သူ ကသည်းခိုက်မတတ် ချစ်သည်းယားသွားရကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ လုံးဝဂရုမစိုက် တော့ဘဲ မှူးလက်ကလေးကိုဆွဲကိုင်ရင်း သူ့ပါးပြင်ကြီးမှာ နွေးနွေး ကြီးဖိအပ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ ဒါရိုက်တာကြီး၊ ဒါရိုက်တာကြီး အဲဒီ လို လက်ရဲစက်ရဲနိုင်တာကြီးကို ကျွန်မ လုံးဝမကြိုက်ဘူး”

သူ ဆွဲကိုင်လိုက်သည့်လက်ကလေးကို ပြန်ရုန်းယူနေ သည့် မှူးကို သူ ခပ်တည်တည်ကြီး စိုက်ကြည့်ရင်းက ရင်ထဲက ခံစားချက်ဟေ့ လွတ်ထွက်သွားရလေတော့သည်။

ဘာစကားမှဆက်မပြောတော့ဘဲ မှူးလက်ကလေးကို အတင်းဆွဲကိုင်ထားရာကနေ ကိုယ်လုံးကလေးကို ခပ်တင်းတင်းကြီး ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်ပြီး ...

မိုက်မိုက်ကန်းကန်းကြီးကို မျက်စိစုံမှိတ်ပြောချလိုက် တော့သည်။

“ကလေး ... မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်၊ အရူးအမူးပဲကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို သူ ရင်မောလွန်းလို့ ကလေးပခုံး လေးပေါ် မျက်နှာကြီးအပ်ချပြီး သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ရှိုက်ချ လိုက်မိပါတော့သည်။

“ဟင်”

ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ဆို့ရယ်။

ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါတော့။

“ဟင်အင်း ... ဒါရိုက်တာကြီး ကျွန်မကို မချစ်နဲ့၊ ဒါရိုက် တာကြီးအချစ်ကို ကျွန်မ မယုံဘူး”

ရင်ခွင်ထဲက ချစ်သူလေးက ခေါင်းတယမ်းယမ်း ငြင်းဆိုနေတာလေးကို ဒေသီရ ခပ်ဆွေးဆွေး ခပ်ငေးငေးကြီး စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက အမောတွေက တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖိန့်ဖိန့် တုန်သွားခဲ့ရတော့သည်။

ရင်မောတယ်ကွာ။

ကလေးရယ် ...

အိပ်မက်ထဲကလောက် ကိုယ့်ကလေးရဲ့ရင်ငွေ့လေး တွေလို မနွေးထွေး မချိုမြိန်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်။

လုံးဝ မခွဲနိုင်လောက်အောင်ကို ချစ်သွားခဲ့ရပြီ။

လက်ရှိဘဝမှာ ကိုယ့်မှာ စေ့စပ်ရမယ့်ချစ်သူရှိနေ ဆဲမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ကလေးကိုပဲ ... ကလေးကိုပဲကွာ။

“ကလေး ယုံစမ်းပါ၊ ကိုယ့်ကို မင်း ယုံစမ်းပါနော်”

အို ...

မှူး မျက်ဝန်းလှလှကလေးတွေ နွေးထွေးစွာပိတ် နောင်ကျသွားရပါသည်။

ညနေ နေဝင်ရီဖြူအချိန်မှာ ...

ပန်းခြံရဲ့အကွယ်တစ်နေရာက ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ ရင်ခုန်သံလေးတွေကို လိပ်ပြာလေးနှစ်ကောင်က အားကျရင်ခုန်ပျော်မွေ့သွားသည်ထင်ပါရဲ့။

လိပ်ပြာကလေးနှစ်ကောင်က ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ရင်ခွင်တည့်တည့်ဆီသို့ ကူးစတ်လူးလွန်သွားလေသည်။

ရင်ခွင်ကြားမှာ လေတိုးသံသဲ့သဲ့ကလေးရယ် ... ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့ ချိုမြိန်နွေးထွေးသည့် အနမ်းနုနု

တွေရယ်ကို ...

မှူး မလွန်ဆန်နိုင်တော့။

အိုး ... မှူး ဒါရိုက်တာကြီးနဲ့တွေ့ကာမှ မှူးရဲ့အဖြူ

စစ်စစ်နှလုံးသားလေး ပန်းသွေးရောင်ပြောင်းသွားရသည်။

ဒါဟာ လောကသဘာဝတရားကြီးလား။

ဟင့်အင်း ... မှူးက ဒါရိုက်တာကြီးဒေသီရရဲ့ ရုပ်

အင်္ဂါချောချောကြီးထက် ဒါရိုက်တာဆိုတဲ့ဂုဏ်တစ်ခုကို ပိုပြီးချစ်မြတ်နိုး အထင်ကြီး လေးစားခဲ့ရတာ။

ခံစားချက်နွေးနွေးတွေဖြင့် ခံစားကြည်နူးနေသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းလေးတွေက

အချိန်ဘယ်လောက် ကြာသွားသည်မသိ။

ချစ်သူလေး မှူးက အထိတ်တလန့် သတိရသွားကာ

ဒါရိုက်တာကြီးရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထရင်း ...

“အို ... ဒါရိုက်တာကြီး မိုးချုပ်တော့မယ်၊ ခင်ဗျား ရန်ကုန်ပြန်နိုင်ပါ့မလား။”

“ဟေ့အေး ... မပြန်တော့ဘူး၊ ဒီက တည်းခိုခန်းမှာပဲ တစ်ညအိပ်လိုက်တော့မယ်၊ ကလေးတို့အိမ်မှာတော့ မတည်းပါဘူးကွာ”

အခုမှ ဒေသီရ ရင်ထဲက ချစ်ခွန်းသံစဉ်တွေကို နွေးထွေးစွာ ဣန္ဒြေဆယ်ရင်း ချစ်သူလေးပါးပြင်ကလေးကို ဖွဖွကလေး လက်ကလေးဖြင့် ဖိပွတ်ပေးရင်း တအိအီရယ်ချလိုက်တော့သည်။

“ကလေးက ကလေးအိမ်မှာ အိပ်မှာစိုးလို့လား။”

“အိပ်လို့ရောဖြစ်မလား ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့။”

“အင် ... ဒါဆို လက်ထပ်ပြီးရင်ရော”

“ဟာ ... ဒါရိုက်တာကြီးနော်”

ဒေသီရ စကားတွေကို အရှက်ကြီးရှက်သွားသည့် ဆယ်ကျော်သက်မဒီပျိုလေးကို သူ ဖွဖွကြီး ပြုံးကြည့်ရင်း နောင်ရင်ဆိုင်ရမယ့်ခွန်အားသစ်တွေကို အားမွေးပစ်လိုက်သည်။

ဘာဖြစ်သလဲကွာ ...

လောကမှာ ကိုယ်မချစ်မနှစ်သက်နိုင်တာကြီးကို ဂုဏ်တွေ သိက္ခာတွေ တည်တံ့ပါစေ ဆိုပြီးတော့တော့ ဖျစ်ညှစ်မယူနိုင်ပေါင်။

ကိုယ်သိပ်ချစ်တဲ့ သူကလေးကိုပဲ လက်ထပ်မှာ၊
ဒါ ဒေသီရရဲ့ ရင်တွင်းခံစားချက်ပဲ။

ဒါရိုက်တာဒေသီရရဲ့ ရင်တွင်းခံစားချက်။

“ကိုယ့်ချစ်သူလေးကိုပဲ လက်ထပ်နိုင်မည်”

ဒါပါပဲ။

“ဒါရိုက်တာကြီး”

“ဟင်”

ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့ မျက်လုံးရီရီအကြည့်တွေက မှူး
နှလုံးသားလေးကို သံသယဖြင့် မရှင်းမရှင်း ရင်နှစ်သွားရသည်။

မှူး ရင်ထဲမှာ ဒါရိုက်တာကြီးဆီ ဖုန်းဆက်တုန်းက
“ကိုကို” ဆိုသည့် အသံကလေးနှင့် ဩဇာပေးနိုင်လွန်းသူလေးကို
လည်း ပြေးသတိရသွားရသည်။

ဒီစကားကြီးမေးရမှာ မှူး နိမ့်ကျလွန်းပါတယ်လေ။

“ဘာပြောမလို့လဲ ... ဟေ့ ကလေး”

“ကျွန်မ ဒါရိုက်တာကြီးကို မယုံချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဖုန်းဆက်တုန်းက ...”

“ဟော် ... ကလေးက ဖုန်းဆက်တုန်းကကိစ္စကို ကောက်
နေတာလား၊ အဲဒါ ကိုယ့်ညီမလေ၊ ရိုက်ကွင်းမှာ သူက
အမြဲပါတယ်၊ ပါရုံပဲ ချယ်ရာမင်ပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်
ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်တာ”

ချစ်သူကို ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ခံစားမိတာမို့
သူ ရင်ထဲက အသံဖြင့် ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။

“ထားပါ၊ ဒါရိုက်တာကြီး ကျွန်မကို မလှည့်စားဘူးဆိုရင်
ကျွန်မ ကျေနပ်ပါပြီ”

“ကိုယ် ကလေးကို ဘယ်တော့မှ မလှည့်စားဘူး၊ အဲဒါ
ကိုယ့်နှလုံးသားထဲက သွေးသစ္စာပဲ၊ ကိုယ် ကလေးနှလုံး
သားထဲက သွေးသစ္စာဆိုပြီး ချစ်ပါတယ်”

“ကျွန်မလည်း ယုံကြည်ခြင်းနဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးကို သိပ်ချစ်
ပါတယ်”

“ဝါး ... ကလေး၊ ကိုယ် တစ်သက်လုံး လုံလောက်သွားပြီ”

နွေးမြသည့် စကားလုံးလေးကို အပီပြောချလိုက်
သည့် ချစ်သူလေးကို ဒေသီရ ဘယ်လိုချစ်မိသွားမှန်းမသိ ခံစား
လိုက်ရသည်။

သို့သော် ဣန္ဒြေသိက္ခာပျက်တဲ့အထိတော့ သူ မချစ်
ပါ။

ဂုဏ်အင်္ဂါချစ်ခြင်းတွေနှင့် ချစ်သူလေးပါးပြင်ကလေး
တို့ အနမ်းနွေးနွေးတွေပေးရင်း ပြန်ဖို့သတိရလိုက်သည်။

ဘွားကိုလည်း သူ သိတတ်ရမည်။

“ကလေး ကိုယ်တည်းခိုခန်း ပြန်တော့မယ်၊ ဘွားလည်း
ကလေးကို မျှော်ရောပေါ့၊ ကဲ ... ကလေး ကိုယ်သွားပြီ၊
မနက်ဖြန် ခုနစ်နာရီကျ ကိုယ် ရန်ကုန်မပြန်ခင် လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ် ... ဒါဆို ပြန်တော့နော် ဒါရိုက်တာကြီး”

“အေး ... သွားပြီ ဝတ်နိုက် ကလေး”

“ဟုတ် ... ဘိုင့်ဘိုင့် ဒါရိုက်တာကြီး”

မှူးရှင်ထဲက နွေးထွေးဆုံးအဖြိုးကလေးက ဒါရိုက်တာကြီး ရင်ဘတ်တည့်တည့်ဆီ ပစ်ဝင်သွားခဲ့တော့သည်။

အိုး ...

ဒါရိုက်တာဒေသီရ ...

မြန်မာနိုင်ငံ Top 10ဝင် ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို ဒါရိုက်တာ ဒေသီရက ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုမင်းသမီးအဖြစ် ရူးသွပ်နေသည့် တောသူလှုံ မေပျိုကလေး ရွှေမှူးမံကို ‘နလုံးသားထဲက သွေးသစ္စာဆိုပြီးချစ်ပါတယ်’တဲ့လေ။

ယုံပါတယ် ဒါရိုက်တာကြီးရယ် ... မှူးလည်းပဲ ဒါရိုက်တာကြီးကို ...

“နလုံးသားထဲက သွေးသစ္စာဆိုပြီး ချစ်ပါတယ်”

နိဂုံး ၁၄ နိဂုံး

“ဒါရိုက်တာကြီး တစ်ခါမှမချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်မရဲ့နလုံးသား အဖြူစစ်စစ်ကလေးကိုတော့ အရောင်ပြောင်းအောင်မလုပ်ချင်ပါနဲ့လို့ ကျွန်မ ကတိတစ်ခုတောင်းချင်ပါတယ်”

ရန်ကုန်ပြန်ခါနီး ချစ်သူလေးကို နောက်ဆုံးနှုတ်ခွန်းဆက်သချိန်မှာ ချစ်သူလေးရဲ့မျက်ဝန်းစိုစိုလေးတွေနှင့် အလှမ်းစကားလေးတွေက သူ့အသည်းနလုံးကြီးကို စူးခနဲပေါက်သွားရတော့သည်။

ထိလိုက်သည့်စကားလုံးလေး။

“ကလေးရယ်”

လို့ပဲ ဒေသီရ ရှင်ထဲက ဆွတ်ကျင်ကျင်ရေရွတ်လိုက်မိတော့သည်။

“ကြားတယ်လား ဒါရိုက်တာကြီး”

“ကြားပါတယ် ကလေးရယ်၊ အဲဒီကတိ တောင်းစရာမလို လောက်အောင် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မင်းကို အလေးအနက်ထား ပါတယ်”

“အဲဒါနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ တကယ်တမ်းလက်တွေ့ကျ ဒါရိုက်တာ ကြီးရင်ဆိုရမှာ ဒါရိုက်တာကြီး အသိုင်းအဝိုင်း၊ မှူးအသိုင်း အဝိုင်းက ဒါရိုက်တာကြီးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ရိုးသားတယ်၊ ငွေကြေးပြည့်စုံတယ်၊ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး၊ မကဲ့ရဲ့တတ် ဘူး၊ တစ်ခု မှူးအဖြစ်ချင်ဆုံးက မှူး မင်းသမီးအရမ်းဖြစ် ချင်တယ်၊ မှူးက ဒါရိုက်တာကြီးချစ်သူပီပီ မင်းသမီးကောင်း တစ်လက်တော့ ဖြစ်လာနိုင်မှာပေါ့နော် ဒါရိုက်တာကြီး”

ရိုးသားပွင့်လင်းသူ တောသူကညာချောကလေးရဲ့ စရိုက်အတွင်းမနောလေးကို ဒေသီရ မြတ်နိုးလွန်းလို့ ကျိတ်ပြီး လွလွကြီးပြုံးလိုက်မိသည်။

အင်း ... သူ ဖြစ်ချင်တာလေးကို တစ်ခါတည်း မှာ တမ်းခြေ တတ်လွန်းပါရဲ့။ တတ်လည်းတတ်တဲ့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်မ။

ဒေသီရ ချစ်သူ ဆယ်ကျော်သက်ကလေး စကားရေး ရာကျွမ်းကျင်ပါးနပ်လွန်းသူလေးကို စချင်နောက်ချင်သွားရပါသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ပါ။

“ဒါဆို ကလေးက မင်းသမီးဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေကြောင့် ကိုယ့်ကို ချစ်သူတော်လိုက်တာလားဟင်”

“ဒါရိုက်တာကြီး မှူးကို အဲဒီလိုမစွပ်စွဲနဲ့”

ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည့် ချစ်သူလေးပခုံးလေးကို သူ တစ်ချက်တင်းတင်းကြီး ဖျစ်လိုက်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

“အဟတ် ... ချစ်လို့စတာပါ ကလေးရ”

“မစနဲ့ ဒါ စ၊ စရာစကားလုံးမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက တော သူရိုးရိုးသားသားနဲ့ အမြင့်ကိုတက်မှာ၊ ဒါရိုက်တာကြီးတို့ လို လူရေလည်ကျယ်ပြန့်တဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက ဆင်းသက်လာ တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ထွက်တဲ့စကားလုံးတိုင်းက ရိုးသား တယ်၊ ဟန်ဆောင်မှုမပါဘူး”

“အေးပါ ဘယ်သူကရော ဟန်ဆောင်တယ်ပြောလို့လဲကွာ၊ ဒါလေးကလည်း စလို့စမှန်းမသိ တကယ်”

ဒေသီရတစ်ယောက် ချစ်စကြင်စချစ်ဦးသူလေးရဲ့ အငေါ့တူးတူးစကားလေးကို ချိုမြိန်စွာခံစားရင်း ရင်မှာ အကျေနပ် ဆုံးပီတိတွေဖြင့် မျက်နှာကြီးမှာ ချိုမြဲနွေးထွေးနေသည်။

ရင်ထဲက အပူသောက်တွေက ချစ်သူမျက်နှာလေး ကို နွေးနွေးလေးစိုက်ကြည့်နေရရင်း သူ ကျေနပ်သည်။

အဲဒီလောက်အထိ ကိုယ် မင်းကိုချစ်တာ ကလေးရ။

“ကျွန်မက ဘွားနဲ့ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်လေ၊ ကျွန်မမိဘတွေက ကျွန်မလေးနှစ် သမီး လူမှန်းမသိတဲ့အရွယ်ကတည်းက စင်ကာပူမှာ အလုပ် သွားလုပ်ကြရင်းနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်ထပ်ပြုပြီး စင်ကာပူမှာပဲ အပြီးနေလိုက်ကြတယ်”

“ဪ”

ကလေးရယ် ... မင်းနှလုံးသားနှုတ်ကလေးမှာ မွေးကတည်းက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ပါလားကွာ။

အခု တစ်ပြန် ကိုယ့်ဘဝထဲ ခိုဝင်ရမယ်ဆိုရင်လည်း

မင်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဖူးရဦးမယ်။

ကလေး မင်း အားတင်းထားစမ်းပါကွာ။

ရီဖျော့ဖျော့မျက်လုံးလေးတွေနှင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး သူမရဲ့ဘဝလေးကို ဖွင့်ပြောလာသည့် ချစ်သူလေးကို နားလည်စွာ ခေါင်းကလေးကို ဖွဖွလေးအုပ်ကိုင်ရင်း သူ ချောမော့နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“အေးပါကွာ၊ ကလေးရင်တွင်းခံစားချက်ကလေးကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဘွားကရော ကလေး မင်းသမီးဖြစ်ချင်တာကို လက်ခံသလားဟင်”

“ဟင့်အင်း ... လက်မခံဘူး”

ငိုမိမဲလေးဖြစ်သွားသည့် မှူးမျက်နှာကလေးကို သူ မလှင့်မရဲကြီးစိုက်ကြည့်ရင်း ပါးအိုနီနီလေးကို တစ်ချက်တင်းတင်း ဆွဲဖျစ်လိုက်မိသည်။

“အဲဒီအတွက် ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ကလေး၊ ကလေးဘွားကို ကိုယ် ရအောင်ပြောပေးမယ်၊ ကလေးသာ အရည်အချင်းအပြည့်ဆုံး Actress ဖြစ်အောင်ကြိုးစားရမယ်၊ အချိန်ကိုစောင့်ရမယ်၊ မလော့ရဘူး၊ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်နိုင်

ရမယ်၊ ရုပ်ချောတာတစ်ခုတည်းနဲ့ မလုံလောက်လို့ ကိုယ် ဒီစကားတွေကို ပြောခဲ့ရတာပါ”

“အချိန်ကို စောင့်ရမယ်ဆိုတော့ အချိန်က ဘယ်လောက် အထိတောင်ကြာမှာမို့လို့လဲ”

“အနုပညာအလုပ်ဆိုတာ စနန်းနဲ့ကံနဲ့ စပ်လုပ်တာ ကလေး၊ ကလေး အောင်မြင်ချိန်ရောက်ရင် အောင်မြင်မှာပေါ့၊

ဒါကြီးကိုပဲ အကန့်အသတ်နဲ့ထားပြီး တအားမရှူးသွပ်ဖို့ ကိုယ်ကပြောတာပါ။ ကလေးနှလုံးသားနှုတ်ကလေး ထိမှာစိုးလို့၊ ကိုယ်က တကယ်ပြောမယ်ဆိုရင် ကလေးကို ပြည်သူ့

အချစ်တော်မင်းသမီး မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်းပဲ ချစ်ချင်တာ”

“ဒါရိုက်တာကြီးနော် အဲဒီလိုတော့မရဘူးဘဲ၊ မှူးဘဝကို လှုတ်တာနဲ့အတူတူပဲ”

“ဟာ ... လာပြန်ပြီဒီစကားကြီး၊ စတာ စလို့စမှန်းမသိကွာ၊ ဘယ်လိုဟာလေးမှန်းမသိဘူး”

သူ ပြောလိုက်တာတွေကို အထအနကောက်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ဆောင်ပေါက်ကာ စိတ်ကောက်နေသည့်

ချစ်သူကလေးကို ဒေသီရ ကြည့်ရင်း ချစ်အသည်းယားလွန်းလို့ ကိုယ်လုံးသွယ်လျလျလေးကို အနောက်ကနေ ဇွေခနဲပွေ့ဖက်ရင်း

ကနေ သူမလေး ကျေနပ်လောက်သည့်စကားလုံးတွေနှင့် နှစ်သိမ့်လိုက်ရပါတော့သည်။

“မိုး ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ မိုးဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒမှန်သမျှ ကိုယ် အားလုံးဖြည့်ဆည်းပေးမယ်၊ ကိုယ် အခုရိုက်နေတဲ့ ဗီဒီယို ကားထဲမှာ မိုးဝင်ပါဖို့ ကိုယ် စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဟင် ... တကယ်”

“အင်း”

“ဘယ်နေရာလဲဟင်၊ ဇာတ်ဆောင်လားဟင်”

“စဉ်းစားတုန်း၊ ကိုယ် အခု ရန်ကုန်ပြန်သွားပြီး ရန်ကုန် မှာ တစ်ပတ်လောက်ရိုက်ပြီးရင် ရွာကိုပြန်လစ်ချခဲ့မယ်၊ ဒီတစ်ချိတော့ တောကညာလေးကို မင်းသမီးတင်ပွဲဆိုတော့ အဖွဲ့တော်သားတွေမပါမဖြစ်ပါရပြီပေါ့၊ အဲဒီကျွ ကလေးက ကိုယ့်အဖွဲ့တော်သားတွေကို ထမင်းကျွေးပေါ့”

“ဟွန် ... ဒါရိုက်တာကြီး အခုစားလည်းရသားပဲ၊ ကိုယ့် ဘာသာ ဟိုဥာယ်မှာစားပြီးတော့”

“အဟွန်း ... ကဲ ကဲ ... စကားလည်းကောင်းလိုက်တာ၊ ရှစ်နာရီတောင်နီးပြီ၊ ကိုယ်ပြန်မယ် ကလေး၊ ကိုယ် တစ် ပတ်အတွင်း ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဒီကြားထဲ ကလေးဖုန်းဆက်ချင် လည်းဆက်”

“သိပ်တော့မဆက်ချင်ပါဘူး၊ ဘင်္ဂလားနုမ ဟိုကောင်မလေး ကို မုန်းလို့”

“ဟား ဟား ... ကလေး ငရဲကြီးမယ်ကွ၊ အဲဒါ ကိုယ့် ညီမဝမ်းကွဲလေး”

ကဲ ... မှတ်ကရောဗျာ။

ဒါရိုက်တာ ဒေသီရတို့ကတော့ နောက်လထဲမှာ စေ့စပ်ရတော့မယ့်ဆဲဆဲချစ်သူလေးကို နောက်အသစ် ချစ်ဦးသူ ကလေးမသိလေအောင် ပြောင်ပြောင်ကြီးပင် လိမ်လည်မှသားပြု လိုက်မိပါပြီ။

ဪ ... ဒါကြောင့် မှုံးက သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းကို ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ကောင်းပါသည်တဲ့။

ပြောဆိုလာလေရဲ့။

တကယ်လည်း ...

သူ ဟန်ဆောင်မှသားသုံးလိုက်မိသွားပြီဖြစ်သည်။

ညာခဲမိပြီးကာမှ လိပ်ပြာက မလုံသေး။

ဒေသီရ ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ဘယ်လို သနားကြင်နာသွားမုန်းမသိသည့် ခံစားချက်ထူးထူးကြီး ဖြင့် သူ့ကို ကတိမခံခိုင်းပါဘဲနှင့် ကတိပြုလောကွတ်လုပ်လိုက် လေတော့သည်။

ကိုယ့် အပြန်လမ်းမှာ ချစ်သူလေး၊ နွေးနွေးလေး ကျေနပ်ကြည့်နူးစေချင်တဲ့ဆန္ဒသက်သက် စေတနာပါကလေးရယ်။

“ကလေး ကိုယ် အခုပြန်ပြီး တစ်ပတ်အတိအကျ ကိုယ် ရွာကို ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့သားတွေနဲ့ လာခဲ့မယ်၊ ကလေး ရင်ခုန်စွာနဲ့စောင့်နေပေတော့၊ ကတိပေးတယ်၊ တစ်ပတ် အတိအကျ ကလေး”

“ကတိပေးရင် မပျက်ရဘူးနော် ဒါရိုက်တာကြီး၊ ကျွန်မ စိတ်ချယုံကြည်စွာနဲ့ မျှော်လင့်နေမယ်နော်”

အား ...

ပြောတတ်လိုက်တဲ့ အသည်းကျော်လေး။

ဒေသိရမှာ လူကြီးပီပီ ဘာစကားလုံးမှ ပြန်ပြောစရာ ရှိတော့ဘဲ လွှဲလွှဲကြီးပြီးရင်း ချစ်သူလေးကို လက်ပြန်တံဆက်ရင်း ...

သူ့ရဲ့ Mark II ကားကလေးပေါ် သွက်သွက်ကလေး

ဘက်ကာ ကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

အင်း ... တစ်ပတ်အတွင်းတော့ ကိုယ် မင်းကို

ဒုမ်းလိုက်ဦးမယ် ကလေးရယ်။

၁၅

တစ်ပတ်အတွင်း ချစ်သူလေးဆီ အရောက်လာချင် စောဖြင့် ဒါရိုက်တာ ဒေသိရမှာ ရိုက်လက်စအခန်းတွေကို မနား တမ်း တွန်းထိုးရိုက်ကူးပစ်လိုက်တော့သည်။

ရင်ထဲမှာ ကလေးမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ကာ သူ့ရဲ့တော်ဝင်မင်းသမီးကလေးအဖြစ် ကြည့်နူးရင်း ရင်ခုန်ကျေနပ် ခဲ့ရသည်။

သိပ်လှပလွန်းသည့် မင်းသမီးလေးကို တင်မြောက် နွင့်ရသည့် ဒါရိုက်တာ ဒေသိရကြီး ဒီလောကထဲမှာ ဒီထက်မှာမည် ကြီး ကျော်ကြားသွားခဲ့လို သူ့ရဲ့မင်းသမီးလေးသည်လည်း တစ်ရှိန် ထိုးနာမည်ရ အောင်မြင်စေရမည်ဖြစ်သည်။

ကလေး ကိုယ် မင်းကို မြေတောင်မြှောက်ပေးတော့ မယ်။

မင်း အစွမ်းကုန်သာ ကြိုးစားတော့။

ဒေသီရ ဒီအတွေးကြီးတွေနှင့် ကျေနပ်နေခဲ့မိပေမယ့်
မှူးကို သူနှင့်အနီးဆုံးဖြစ်အောင် ရန်ကုန်ကို ခေါ်ရမယ့်ကိစ္စကြီး
ကိုဖြင့် နည်းနည်းကြောက်လန့်ခဲ့ရသည်။

တိတ်တိတ်ကလေး သူ့ဘဝထဲသွင်းခေါ်ရမယ့်အဖြစ်
ကိုလည်း ကလေးသိက္ခာပိုင်းကိုငဲ့ပြီး အားနာရသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ ...

ဒေသီရမှာ လက်ရှိချစ်သူ မသိရရေးအတွက် သူ့ရဲ့
အချစ်ဦးလေးကို ရန်ကုန်ကိုပဲ တိတ်တိတ်ကလေးခေါ်ဆောင်ခဲ့ရ
လေတော့မည်ဖြစ်သည်။

အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကလေးရယ်။

အင်း ... သိပ်မကြာသည့်အချိန်မှာ သူ ဇာတ်လမ်း
ဖြတ်ရတော့မည်။

ဆွိုကိုစွန့်လွှတ်ဖို့ မိဘအသိုင်းအဝိုင်း၊ ဆွို ဒက်ဒီ၊
ဆွို အားလုံးကို သူ ရဲရဲဝဲဝဲ ရင်ဆိုင်ရမယ့်အချိန်ကို သူ အကြောက်
ဆုံးခံစားချက်တွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

အကြောက်ဆုံးရင်ဆိုင်ရမယ့်အချိန်တစ်ခုကို ကလေး
ဆီမသွားခင်တစ်ရက်အလိုမှာပဲ မထင်မှတ်ဘဲ သူ ရင်ဆိုင်လိုက်
ရပါတော့သည်။

ဆွိုတို့အိမ်ကို အန်ကယ်ဖိတ်ထားလို့ သူ့ရောက်သွား
သည့်အချိန်မှာတော့ ဧည့်ခန်းမှာ အန်ကယ်ကို မတွေ့ရဘဲ ဆွို
တစ်ယောက်တည်းပဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ...

“အန်ကယ်က စကားပြောမလို့ဆို ဆွို၊ ဘယ်မှာလဲ
အန်ကယ်”

“အပြင်ခဏထွက်သွားတယ်၊ ဆွိုနဲ့စကားပြောဦးတဲ့၊ ပြီး
တော့မှ ဒက်ဒီ လာလိမ့်မယ်”

ပလက်တီနမ်နားဆွဲရှည်ကလေး ယိမ်းခနဲခါသွား
အောင် သူနှင့်အနီးဆုံးဆိုဖာကြီးမှာ ပစ်ထိုင်ရင်း သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို
သိုင်းဖက်လိုက်သည့် ဆွိုကို သူ မောလျလျဝေစွာ ငေးငေးကြီးစိုက်
ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဆွိုရယ် ...

ကိုကိုတော့ မင်းကို သနားလွန်းလို့ မင်း ကိုကိုကို
မချစ်ပါနဲ့လား။

ကိုကိုအချစ်တွေက မနွေးထွေးခဲ့တာကို မင်း နား
လည်ပါတော့လား။

“ဘာတွေ ဆွေးနွေးဦးမှာလဲကွာ၊ တကယ်ပဲ ဒီမှာ အလုပ်
တွေရွပ်နေရတဲ့ကြားထဲ ဆွိုကတပူပူ”

“အောင်မယ် ... အလုပ်ရွပ်တာပဲ အဆန်းလုပ်လို့၊ ကိုကို
နားမည်ကြီးဒါရိုက်တာမဖြစ်ခင်ကတည်းက ကိုကို ဆွိုတို့နဲ့
အမြဲတမ်းဒွန်တွဲပြီး ဒယ်ဒီခိုင်းတဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်ခဲ့တာနော်၊
ဆွို စကားပြောချိန်လေးကိုတော့ နားထောင်ချိန်လေးပေး
ဦးမှာပေါ့၊ ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့၊ နားမည်ကြီးသွားပြီဆိုတော့
ဘဝင်မဟပ်စမ်းပါနဲ့။”

ဒါရိုက်တာကြီးလို့ခေါ်လိုက်သည့် ဆွီအသံလေးက သူ့နားရွက်ကြီးကို ကားခနဲစွင့်ကျသွားရသည်။

ခက်လိုက်တာ။

လက်ရှိ ဆွီနှင့် စကားပြောနေခဲ့ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မှူးဆီကိုပဲ နှလုံးသားက သက်ရောက်နေသည်။

“ဆွီကလည်းကွာ မဆိုင်တာတွေ ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့။”

“ဆိုင်တယ်၊ ကိုကို နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ရဲ့ ပညာအရှိန်နဲ့သာ ဘဝင်မြင့်နေတာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျ တစ်စက် မှမမြင့်ချင်ဘူး။”

“ဟာ ... ဘာဆိုင်လို့လဲ ဆွီ၊ မရမ်းနဲ့ကွာ၊ ကိုယ် ဘယ် မှာစိတ်ဓာတ်နိမ့်ကျဖူးလို့လဲ”

“ကျတာပေါ့၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေတဲ့ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် တစ်နှစ် သိန်းရာချီပြီး ပိုက်ဆံဝင်နေပေမယ့် ကိုကိုကြည့်ရတာ ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းနဲ့ ဆွီက အကြီးအကျယ် စေ့စပ်ပွဲလုပ်ချင်တာတောင် ကိုကို အင်တင်တင် ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါ ကိုကို ဂုဏ်ရှိရှိ-မရပ်တည်ချင်လို့ပေါ့၊ ဘာလဲ ကိုကိုက ပိုက်ဆံကုန်မှာကြောက်လို့လား၊ ငွေရေးကြေးရေးက ဒါ ကိုကိုအပိုင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ဆွီတို့အပိုင်း၊ ကိုကိုမှာ အခုလောလောဆယ် ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုတာလည်း ဆွီ သိတယ်၊ ကိုကိုကို ဆွီ နှိမ်ပြီးပြောတဲ့စကားတစ်ခွန်းမှ မပါဘူး။”

“အဲဒါက ဆွီကလည်း ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က သူ့ဌေးမိန်းမတစ်ယောက်ကို တင့်တောင်းတင့်တယ် လက်ထပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ဆွီနဲ့ ရင်ဘောင်မတန်းနိုင်တောင် သူများတကာလို တင်တောင်းနိုင်မှာ၊ ခု ကိုကိုလက်ထဲမှာ စုမိခဲ့တဲ့ငွေကလည်း ကားပယ်တယ်၊ လိုအပ်တာသုံးတယ်”

“ဟာ ... ငွေရေးကြေးရေးစကားမပြောစမ်းပါနဲ့ ခေါင်းမူးတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ဆွီ၊ ကိုကို ဖြစ်စေချင်တာက။”

“ဘာလဲ နောင်ဆယ်နှစ် ရှင် ဟိုင်းဘော့စ်ဖြစ်တော့မှ လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုတဲ့ စကားကြီးလား”

“ဆွီကကွာ နားကိုမလည်နိုင်ဘူး”

ဒေသီရ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့အောင် ရင်ထဲမှာ ခြောက်ကပ်သွားရသည်။

စကားတစ်လုံးမှမရှိတော့။

သူတို့ဖြစ်စေချင်တာ လုပ်စေချင်တာလုပ်ကြတော့၊ နောင်ဖြစ်လာမယ့်ဇာတ်က ကိုယ့်ကပ်ပဲ။

တရားသဘောဖြင့် သူ စိတ်ထားကြည်ကြည်ထား လိုက်ရင်း ရင်မောသည့်သက်မမောတွေလည်း တိတ်တုခိုးမချမိဘော့ဘဲ ...

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းကလေးတိုးဝင်ပြီး သူ့ရဲ့နွေးထွေးသည့်အနံ့တွေကို ငုံ့လင့်စောင့်ဆိုင်းနေရှာသူ ချစ်သူ့အိမ်လေးကို သူ ညီမလေးတစ်ယောက်ကိုနမ်းသည့် ဖြူစင်သည့်အနံ့နုနုကလေးတစ်ခုပေးအပ်ရင်း သူမလေးကျေနပ်အောင် ချော့မော့နှစ်သိမ့်လိုက်ရပါတော့သည်။

“ကိုကိုက ဆွိုကို လက်ထပ်ခါနီးမှ အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ နည်းနည်းစိမ်းလာတယ်”

“ဆွိုက ဂျီကျတာကို”

“ဂျီမကျလို့ ကိုကိုလုပ်တာ ပုံစံကျလို့လား”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ”

ဒေသီရ ရင်ခွင်ထဲက ချစ်သူလေးကို ပခုံးခပ်ဖွဖွဖက်ရင်း လုပ်ခနဲ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာသည့် အန်ကယ်ကို လှမ်းပြုံးပြလိုက်ရင်း ဆွို ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်ထားသည့်လက်ကြီးကို ဖြေချလွှတ်လိုက်တော့သည်။

သို့သော် ဆွိုကတော့ဖြင့် သူ့ခါးကြီးကို သိုင်းဖက်ထားသည့် လက်ကလေးတွေကို နည်းနည်းလေးတောင် မြေမချခဲ့ဘဲ သူ့ဒက်ဒီရှေမှာ အရှက်အကြောက်ကင်းကင်း ဖက်ထားသေးသည်။

အင်း ...

အန်ကယ်ကတော့ ...

သူ့သမီးဆတ်စလူးမလေးကို နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူ့က ရှက်သည်။

ရှက်ပြုံးကြီးဖြင့် အန်ကယ်ကို လှစ်ခနဲပြုံးပြလိုက်တော့ အန်ကယ်ကလည်း နားလည်ပြုံးကြီးဖြင့် သူ့ကို ပြုံးပြရင်း သူ့သမီးမိန်းမဆိုးလေးကို ဟောက်သလို ခြောက်သလိုလုပ်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့ ... သမီး အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်း၊ ဒီမှာ စကားပြောမလို့”

“ဟွန်း ... ဘာဖြစ်လဲ၊ စကားပြောတာပဲ ပြောပေါ့”

အင်း ... ခက်ပြီ။

အန်ကယ်ကို ကြာကြာစကားပြောခွင့်မရအောင် ဉာဏ်ဆင်နေသည့် ဆွိုလုပ်ရပ်ကို သူ ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာကြီးရဲရဲနီနေရပြီဖြစ်သည်။

“အေး ... အေး မင်းတို့စေ့စပ်ပွဲကိစ္စကို အန်ကယ်အားလုံး စီစဉ်ထားပြီးပြီ၊ စာနယ်ဇင်းသမားတွေကိုလည်း ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပြီးပြီ၊ အခုတစ်ပတ် သောကြာနေ့ကို Sedona မှာ စေ့စပ်၊ စေ့စပ်ပြီး သုံးတိတိအကြာမှာမှ လက်ထပ်ကြပေါ့ကွာ၊ လက်ထပ်ဒီတိုက်လည်း အန်ကယ်ယူပြီးပြီ ဒေသီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရင်ထဲက အပူမီးတွေကို ကြိတ်မှိတ်မျိုချရင်း “ဟုတ်ကဲ့” ဆိုသည့်အသံကြီးကို တုန်ယင်မသွားအောင် ထိန်းပြောလိုက်ရတော့သည်။

သွားပြီ။

ဘဝကြီး ဘာမှ လွတ်မြောက်ခွင့် မရှိတော့။

အပိုင်အနိုင် တုပ်နှောင်ထားခဲ့သည့် ကြီးတွေက

လည်း ကြီးမားလှပါတကား။

ဩဇာအရှိန်ကြီးလွန်းသည့် အန်ကယ့်စကားတွေကို

သူ့ ဘယ်လိုမှ ငြင်းပယ်လို့မရတော့။

သုံးလအတွင်း လက်ထပ်ရမည်ဆိုပဲ။

အား ... ကလေး ငါ ရူးပြီ။

ငါ ရူးသွားပြီကွာ။

ဒေသီရ ရင်ထဲမှာ အသည်းကြေပျက်မတတ် ငိုကြွေးနေခဲ့ပေမယ့် အပြင်မှာ အန်ကယ့်စကားတွေကို ခေါင်းတညိတ်တညိတ် တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာခဲ့ရတော့သည်။

“ဒေသီရော အန်ကယ့်ကို ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“အန်ကယ် အကောင်းဆုံးစီစဉ်တာကိုပဲ ဝမ်းသာကျေနပ်ပါတယ် အန်ကယ်”

“အေး ... အေး ... ဒါဆို သမီးနဲ့ စကားပြောတိုင်ပင်ကြည့်။ အန်ကယ် အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသည့် အန်ကယ် ကျောပြင်ကြီးကို ဒေသီရ ငေးငေးကြီးလိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမျက်ရည်များ စိုစွတ်လာခဲ့တော့သည်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဘဝကြီးရယ်။

သူတို့ကြီးဆွဲရာအတိုင်းပဲ ကနဲရတာပါလား။

ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သုံးလဆိုတော့။

အင်း ...

ကလေး မင်းနဲ့ ကိုယ် ပေါင်းဆုံ ဆုံစည်းနိုင်ဖို့အရေး

ကို မင်း ကံစမ်းပဲသာနှိုက်ပေတော့ကွာ။

ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ဘာမှ မကျိန်းသေတော့ဘူး။

ကိုယ်နဲ့ကလေး ဖူးစာရေးနတ်ကိုပဲ ကံစမ်းမိနှိုက်ခိုင်း

ကြပါစို့ကွာ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

တစ်သက်လုံး ကြောက်လာရသူပီပီ ဆို့ ခပ်ညုညုလေး ခေါ်တာလေးကိုလည်း လွမ်းနေသည့်ကြားက ထူးလိုက်ရသေးသည်။

ဆို့လေးတစ်ယောက်ကတော့ သူ့ရင်ထဲက အပူသော ကတွေကို ဘာမှမသိဘဲ လိုချင်တာရသွားသည့် သင့်ဘဝမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အမြူးဆုံး ခံစားချက်ကလေးတွေဖြင့် သူ့ ပါးပြင်နုနုကြီးကို နှုတ်ခမ်းလှလှကလေးဖြင့် နမ်းရှိုက်လာသည့် တဒင်္ဂအတွင်း သူ့အသက်ရှူသံရပ်မတတ် ခံစားရင်း အသက်ကြီး အောင့်ထားလိုက်မိကာ ဆို့ရဲ့အနမ်းနွေးနွေးတွေကို ခုံးပေသားရေ နားကြီးငြိမ်ပြီး ခံယူမိန့်မှူးလိုက်ရပါတော့သည်။

“ကိုကို ဆွီလေး ကိုကိုကို လက်ထပ်ရတော့မှာ သိပ်ပျော်တာပဲ။ ဆွီ ကိုကိုကို အရမ်းချစ်တယ်သိလား။”

“အင်း”

မျက်စိစုံလုံးမှိတ်ပြီး သူ အင်းချလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဆွီရဲ့အနမ်းတွေကို ကြောက်မောကြီး

ဖြစ်နေရသည်။

“ကိုကို နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာဖြစ်ကတည်းက ကိုကိုကို စိတ်မချဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ ကိုကိုကို ဆွီ အရမ်းသဝန့်တိုခဲ့ရတာ၊ ကိုကိုက ဘာမှ ခံစားတတ်ဘူး၊ သုံးနှစ်လုံးလုံး ကိုကိုကို စောင့်ချစ်ရတာ တစ်နေ့မှ ကိုကိုကို စိတ်မချခဲ့ဘူး။”

“အဲဒါ ဆွီ ကလေးဆန်တာပေါ့”

“ကလေးဆန်တယ်ပဲပြောပြော ဆွီကတော့ ကိုကိုကို လုံးဝကို စိတ်မချဘူး၊ စေ့စပ်ပြီးလို့ လက်မထပ်ခင်လည်း ကိုကိုကိုနော် ရွပ်ရွပ်ယှက်ယှက်ကင်းအောင်နေ၊ မင်းသမီးလေးတွေနဲ့ လုံးဝ နာမည်မကြားရစေနဲ့၊ ဆွီ မကြိုက်ဘူး”

“ကိုယ်က ဒီလိုလူစားလားကွာ”

“ဒီလိုလူစားမဟုတ်လို့ မှာနေရတာပေါ့၊ အခုခေတ်ကောင်မတွေက မင်းသမီးဖြစ်ဖို့ဆိုရင် ဆင်ကန်းတောတိုးပဲ၊ ဒါရိုက်တာကို ဝင်လုံးတော့တာ၊ အဲဒါမျိုးကို ကိုကို တိုးမှာစိုးတာ”

“ဟင်”

ဆင်ကန်းတောတိုး ဒါရိုက်တာကို ဝင်လုံးတာ

ဆိုပဲ။

ဟာ ... ကလေးကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဆွီရယ်။ ကိုယ်ကသာ ကလေးကို ဆင်ကန်းတောတိုး ဝင်

လုံးခဲ့တာပါ။

“ကိုကိုကို ဆွီ သိပ်ချစ်သလို ကိုကိုကရော ဆွီကို ချစ်ရဲ့လား”

အတွေးလေးတွေနှင့် ငေးမော ငြိမ်သက်သွားသည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းလေးတိုးဝင်မေးလိုက်သည့် စေ့စပ်တော့မယ့် ဆဲဆဲ ချစ်သူလေးကို သူ ရင်ထဲက ချစ်ကြင်နာမှုမပါဘဲ ဆွီ ခေါင်းကလေးကို ခပ်ဖွဖွပွေ့ဖက်ရင်း ...

“အင်း ... ချစ်ပါတယ်”

“ဟာ ... ကိုကိုကလည်း အသံကြီးက မလေးနက်လိုက်တာ၊ ပေါ့ရွတ်ရွတ်ကြီး၊ ပြန်ပြော လေးလေးနက်နက် တစ်လုံးချင်း ဆွီကို ကိုကို သိပ်ချစ်ပါတယ်လို့ ပြော”

ခက်ရပါပြီ။

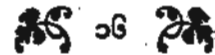
ဩဇာပေးနိုင်လွန်းသူလေးကို သူ အခုချိန်မှာတော့ နိတ်တိုင်းကျပြောလိုက်ရပါတော့သည်။

အချိန်တွေရယ် မြန်မြန်ကုန်ပါတော့ဗျာ။

“အင်း ... အင်း ... ဆွီကို ကိုကို သိပ်ချစ်ပါတယ်”

ပြောလိုက်ရသည့် ရင်ထဲကစကားက ဒေသိရအတွက်
 အရှုံးကြီးကြီး ဖြစ်သွားရလေပြီ။
 ဒေသိရ တစ်ယောက် ဆို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘဝနှင့်
 ချိပြီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီလား ...။

“ကတိပေးရင် မပျက်ဘူးနော် ဒါရိုက်တာကြီး၊ ကျွန်မ
 စိတ်ချယုံကြည်စွာနဲ့ မျှော်လင့်နေမယ်နော်”

ဆိုတဲ့ ကလေးရဲ့စကားသံလေးက သူ့နားစည်ထဲမှာ
 တစ်လည်လည်ရိုက်ခတ်ပျော်ဝင်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းရင်ဆိုင်နေ
 ရသည့် လက်တွေ့ဘဝကြီးက သူ့ရင်ထဲကခံစားချက်ကို ဘယ်လိုမှ
 လွတ်မြောက်ခွင့်မရခဲ့။

ကလေးရယ် ... ကိုယ် မင်းကို ချိန်းတဲ့ရက်မရောက်
 လာနိုင်တော့ဘူး။

ပြီးတော့ ကိုယ် မင်းမသိသေးတဲ့ ကိုယ်ငယ်ငယ်
 ထည်းက သံယောဇဉ်နဲ့အတူ ကြီးပြင်းလာတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူ
 (ဒီးနောက်နဲ့ရွေးထားတဲ့ချစ်သူ) ဆွဲကို ဒီနေ့ပဲ စေ့စပ်လိုက်ရပြီ။

ကိုယ် မပျော်ဘူး။

ကိုယ် လုံးဝ မပျော်ဘူး။

အနာဂတ်ကို ကိုယ် ဘယ်လိုစွန့်စားရမလဲဆိုတာကို ပဲ ကိုယ့်နှလုံးသားက အမြဲအမိန့်ပေးနေခဲ့တယ်။

Sedonaမှာ အကြီးအကျယ်စေ့စပ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ်တို့ရဲ့ စေ့စပ်မင်္ဂလာသတင်းကြီး ကလေး မဖတ်မိပါစေနဲ့လို့လည်း ကိုယ် ဆုမတောင်းချင်ဘူး။

ဖတ်မိပါစေလို့လည်း ဆုမတောင်းရက်ဘူး။
ဖြစ်လာသမျှ ကံစီမံရာ ကိုယ် ဆက်လျှောက်မယ်။
ကိုယ့်အနားမှာ မင်းရှိနေရင် ကိုယ် အရာရာကျေနပ် တယ်။

ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာ သူ့အနားမှာ သူ သိပ်ချစ်ခဲ့ရ သည့် ချစ်သူလေး မှုံးမရှိခဲ့ဘဲ သူ့ကို ချစ်နိုင်လွန်းသူလေး ဆွိုက သူ့လက်ကြီးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီးတွဲပြီး အပျော်ရွှင်ဆုံး အကျေနပ် ဆုံး ခံစားပြီးပျော်နေခဲ့တာလေးကို သူ မအီမလည်ကြီး စိုက်ကြည့် ရင်း ရင်ထဲမှာ မောလျှာကျင်သွားရသည်။

“ဆွိုရယ် ... ကိုကို မင်းကို မချစ်နိုင်ခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါ ကွာ”

လို့လည်း ရင်ထဲက ဖွဖွကလေး တောင်းပန်ခဲ့မိသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“အခုကစပြီး ကိုကိုနဲ့ဆွို တရားဝင်ဇနီးမောင်နှံလောင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီနော်၊ ကိုကိုကို ဆွို ပိုင်သွားပြီ”

အင်း ... ပိုင်ပါကွာ။

ငါတော့ မင်းကို ဘာမှ မပြောလိုတော့ပါဘူး။

အဲဒီအချိန်ခဏလေးအတွင်းမှာပဲ မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ဘဝထဲကို ဒီထက်ခြောက်သွေ့စရာကြီးတွေ ဖြစ်လာရသည့် ခံစားမှုတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု မဖိတ်ခေါ်ရဘဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့ တော့သည်။

ကံစီမံရာဆိုတာ ဒါပါပဲလား မသိ။

“တူ ... တူ ... တူ”

“ဟင်”

ခါးကြားထဲက Hand Phone မြည်သံက သူ့နှလုံး သားကို ဒိန်းခနဲမြည်ဟည်းတုန်လှုပ်သွားခဲ့ရသည်။

ဖျတ်ခနဲ ဆွိုကို အလန့်တကြားမော့ကြည့်လိုက်မိပြီး သူ ဆိုဖာရှည်ကြီးမှာ ဆွိုနှင့် ယှဉ်ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထအရပ် ...

“ဘာလို့ ထထွက်တာလဲ၊ ဆွိုဘေးမှာပဲ ပြောလေ ဘယ်သူ ဖုန်းခို ကိုကို ရှောင်ရတာလဲ၊ ဒီတစ်ခါနဲ့ဆို နှစ်ခါရှိပြီနော် ကိုကို”

ဆွိုက သူ့လက်မောင်းကြီးကို ဖမ်းဆွဲထားသဖြင့်

ဆုတ်ပေးရသည်။

ဆွိုကိုလည်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရှုပ်ထွေးစွာ မျက်မှောင်

ခြောက်ကြည့်လိုက်မိတော့သည်။

“အလုပ်ကိစ္စပါ ဆွဲရယ်၊ ကိုကိုလက်ကိုလွှတ်စမ်းပါကွာ”

“မလွှတ်ဘူး၊ ဒီမှာပဲထိုင်ပြော၊ မပြောရင် ပေး ဆွဲကို”

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဆွဲ”

ဒေသီရ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရှုပ်ထွေးပြီး သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားစဉ် အငိုက်မိသွားရလေသည်။

ဆွဲက သူ့လက်ထဲက တတူတူမြည်နေသည့် ဖုန်းကလေးကိုဆွဲကိုင်ပြီး သွက်သွက်ကလေး ဖွင့်နားထောင်လိုက်လေသည်။

“ဟယ်လို”

ဆွဲက အသံပြုရင်း ကိုကိုမျက်နှာကြီးကို မခိုးမခန့် ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

“ဒုက္ခပါကွာ ဆွဲ”

“ဒါရိုက်တာကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

ဆွဲ ဆတ်ဆတ်ခါသွားရသလို ခပ်ညုညုအသံပိုင်ရှင်လေးကိုလည်း တူးတူးခါးခါး အလိုမရှိသံကြီးနှင့် ပြန်မေးလိုက်မိတော့သည်။

ကြည့်စမ်း ...

ကိုကိုဟာ ရိုးသယောင်အသယောင်နဲ့ ကျိတ်ဖုန်းများ ခုတ်နေပြီလား။

ဆွဲ လက်ထဲက ဖုန်းကလေးကို အသည်းအသန် ပြန်လိုချင်လွန်းသည့် ကိုကိုမျက်နှာကြီးကို ဆွဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ညည်းက ဘယ်သူလဲ၊ အသံက ဖုန်းထဲမှာတောင် အီလိုက်တာ”

“ဟင် ... ရှင်ကရော ဘယ်သူလဲ၊ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ”

“အောင်မယ် ... ညည်းကများ ဘာကောင်မလဲ”

“အာ ... ညီမ ဒုက္ခပဲ၊ ပေး ... ပေး ဖုန်း ... ဖုန်းပေးစမ်း”

ဖျတ်ခနဲ ကိုကိုက ဆွဲ လက်ထဲကဖုန်းကလေးကို ဆွဲယူပြီး တံစဲဖက်ကမိန်းကလေးကို ရိုရိုကျိုးကျိုးတောင်းပန်လိုက်သေးသဖြင့် ဆွဲ ကိုကိုကို ကုတ်ဆွဲပင်ချင်လောက်အောင် အသည်းယားသွားရလေသည်။

“ဟယ်လို ... တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ညီမလေး စကားပြော မပြေပြစ်တာကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်မှ အလုပ်ကိစ္စ ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ဗျာ နော်”

ပြောလည်းပြော ချက်ချင်းကြီး ဖုန်းပိတ်သွားသည့် ကိုကိုကို ဆွဲ ဒေါသမိုးမွန်သွားရကာ ကိုကိုရင်ဘတ်ကြီးကို တအားဆွဲကိုင် ခါယမ်းပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“အဲဒါ ဘယ်ကောင်မလဲ ကိုကို”

“ဟာ ... မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းတွေ မသုံးစမ်းပါနဲ့ ဆွိုရယ်”
 “သုံးတယ် ... သုံးတယ်၊ သူကများ ကိုကိုကို ဒါရိုက်တာ
 ကြီးခေါ်ရအောင် တော်တော်ရင်းနှီးပြီလား၊ ဟင် ... ကိုကို
 ရဲ့ ပြောပါဦး အဲဒါ ဘယ်သူလဲ၊ ဆွိုကို အမှန်အတိုင်းပြော၊
 ဆွိုကို အမှန်အတိုင်းမပြောရင် ဆွိုက အားလုံးပြဿနာ
 တက်သွားအောင်လုပ်ပစ်မှာ၊ ဟင်း ... ကောင်မ အသံက
 အီလိုက်တာ၊ အမယ်လေး ... နားထဲမှာ တူးခါးနေတာပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲ ဆွိုရာ”

“ဘာဒုက္ခလဲ ပြော၊ မဖြေရှင်း လိမ်ဖို့ ပတ်ဖို့ စကားလုံးရွေး
 မနေနဲ့”

“ဆွိုဟာက မဟုတ်သေးဘူးကွာ”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ ကိုကိုကောင်မက ဆွိုကိုတောင် မိုက်
 ရိုင်းလိုက်တာ ပြောလာရဲရအောင် သူက ဘာကောင်မလဲ၊
 ပြော ... အခုပြော”

ဆွို ရင်ထဲက သဝန်တို့သည့်အလုံးကြီး ပြေးအောင်
 ဝင်ရောက်သွားရပါတော့သည်။

သုံးနှစ်လုံးလုံး အရိပ်တကြည့်ကြည့်ချစ်လာခဲ့ရသည့်
 ချစ်ရသူကို ဒီတစ်နေ့ လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် တရားဝင်
 စေတနာကြောင်းလမ်းလိုက်ရပြီမို့ အကျေနပ်ဆုံးပျော်ရွှင်ကြည့်နူးနေ
 သည့် ဆွို နှလုံးသားထဲကို ဒါရိုက်တာကြီးဆိုသည့် အသုံးတစ်ခု
 ဖြင့် နှောင့်ယှက်လာခဲ့သည့် ကောင်မကို အမှန်ချေပစ်ချင်မိသလို

မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကြီး ကိုကိုကိုလည်း ဆွို ဒေါသဖြင့်
 မည်းသည်းရိုက်ပုတ်ကုတ်ခြစ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ပြော ... အခု ပြော၊ အဲဒီကောင်မ ဘယ်သူလဲ”

ဆွိုက ကိုကိုရင်ဘတ်ကြီးကို တအုန်းအုန်း ရိုက်ပုတ်
 လိုက်လေသည်။

“ဟား ... တကယ့်ပြဿနာပဲကွာ၊ အဲဒါ ကိုကို အခုရိုက်
 နေတဲ့ ဝတ္ထုကိုရေးတဲ့ စာရေးဆရာမကွ”

“ဪ ... စာရေးဆရာမက ဒါရိုက်တာဒေသီရုကို
 ကပ်ပြီပေါ့”

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲကွာ၊ ရာဇဝင်ရှိသလားကွ၊ စာရေးဆရာမ
 ဒါရိုက်တာကို ကပ်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်တာလျှောက်ဖွဲ့နေ
 ကွာ၊ မင်း သူများဂုဏ်ကို ပဲ့အောင်တော့မဖွဲ့စမ်းပါနဲ့ ဆွို
 ရယ်၊ အလုပ်သဘော အလုပ်သဘောလို ဆက်ဆံနေရ
 တာ”

“အမယ်လေး ... အလုပ်သဘော အလုပ်သဘောနဲ့”

“ဆွို ... မင်း ထပ်မပြောတော့နဲ့နော်”

“ထပ်ပြောတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကိုကိုက ကိုကိုကောင်မ
 ထိတော့နာသလား”

“မင်း အမြင်ကျဉ်းပြီး စပါးလုံးစေ့လောက်ရှိတဲ့ မျက်စိနဲ့
 မဟုတ်တာကြီးကို လျှောက်သမုတ်ချင်တာကိုးကွ၊ တော်ပြီ
 ကွာ၊ မင်းကို မဖြေရှင်းဘူး လေကုန်တယ်”

“သွား ... သွား ဆွဲနဲ့ စကားပြောရတာ လေကုန်တယ်၊
အဲဒီကောင်မကို အခစားဝင်ရတာ လေမကုန်ဘူး ဖုန်းဆက်
ပြီး ထပ်တောင်းပန်လိုက်ဦး”

ဆို အရှေ့ကနေ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည့် ကိုကို့-
ကျောပြင်ကြီးကို ဆွဲ အခဲမကျေသလိုစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက
စကားလုံးတစ်ခုကို မကျေပွဲနဲ့နေခဲ့မိရလေပြီဖြစ်သည်။

ဘာတဲ့ ...

“ကျွန်တော့်ညီမ စကားပြောမပြေပြစ်တာတွေကို တောင်းပန်
ပါတယ်” တဲ့။

အဟင်း ဟင်း ... ကိုကို ... ကိုကို။

နောက်သုံးလကြာရင် လက်ထပ်ရတော့မယ့်ဆဲဆဲ
ချစ်သူကိုတောင် တစ်ဖက်ကကောင်မ သိအောင် ညီမလို့လိမ်
ပြောရတာ အံ့ဩပါသေးရဲ့။

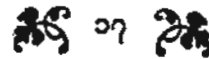
ပြီးတော့ ရိုက်ကွင်းမှာ အရင်တစ်ခါ ဒီကောင်မနဲ့ပဲ
ချိုရွှင်နေအောင် စကားတွေပြောနေခဲ့တာ ဆွဲနဲ့ ပက်ပင်းကြီးတိုး
ပြီးခဲ့ပြီ။

အို ...

ဘုရားသခင် ...

ကိုကို ...

ကိုကို ဆိုကို သစ္စာမဖောက်ပါစေနဲ့ရှင်။

“ကလေး ... ကိုယ် အခု ပြန်ပြီး တစ်ပတ်အတိအကျ
ကိုယ် ရွာကိုရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့သားတွေနဲ့လာခဲ့မယ်၊ ကလေး
ရင်ခန့်စွာနဲ့စောင့်နေပေတော့၊ ကတိပေးတယ် တစ်ပတ်အတိ
နော် ကလေး”

အဟင်း ... ပုံပြောကောင်းလိုက်တာ။

ဒါရိုက်တာကြီးရယ် ... လို့ပဲ မှူးရင်ထဲက လွမ်းလွမ်း

ထလေး ညည်းလိုက်မိပါတော့သည်။

အခုဆိုရင် ချိန်းခဲသည့် တစ်ပတ်ဆိုတဲ့ ကာလကို
ချောက်ထပ်နှစ်ပတ်ကြီးတောင် စွန်းသွားခဲ့ပါပြီ။

ဒါရိုက်တာကြီးကတော့ ပေါ်တော်မူမလာတော့ချေ။

မှူးရဲ့ နှလုံးသားနုနုလေးကို အိပ်မက်တွေပေးသွားခဲ့

သည့် ဒါရိုက်တာကြီးကို မှူး သတ်ရလွမ်းလွန်းလို့ ဘွား မရိပ်မိ
အောင် အခန်းထဲမှာ တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်ငိုခဲ့ရတာ နှလုံး
သားတွေလည်း နာကျင်လွန်းခဲ့ရပါပြီ။

အို ...

မှူးဟာ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး သိပ်ဘဝင်မြင့်ချင်သည့် မိန်းကလေးများလား။

ကိုယ်နဲ့ လုံးဝမအပ်စပ်သည့် အသိုင်းအဝိုင်းက နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ကို မှူးဆီ တစ်နေ့လာနိုး လာနိုးနဲ့ မျှော်ကိုးနေခဲ့ရတာ မှူး ရှူးသွပ်ရာကျနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဟုတ်တယ်။

မှူး ရှူးနေပြီ ဒါရိုက်တာကြီးရယ်။

ဒီကြားထဲ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က မှူး ဒါရိုက်တာကြီးဆီ ဖုန်းဆက်တုန်းက မှူးကို ကက်ကက်လန်အောင် ဖုန်းထဲကနေ ရန်တွေ့ခဲ့သည့် ကောင်မကရော ဒါရိုက်တာကြီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ။

ဒါရိုက်တာကြီးကတော့ ...

ညီမပါတဲ့။

အဟင်း ... အဲဒီနေ့က မှူးကို ရိုရိုကျိုးကျိုးတောင်း ပန်လာတဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးမှာ ရိုးသားမှုမရှိ။

မှူးသိသည်။

မှူးမှန်းသိရက်နဲ့ တမင် ကျွန်တော်သုံးပြီး Fein လုပ်တာ မှူး သိတာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှူးတစ်ယောက် ဒါရိုက်တာကြီးဆီ ဒီရက်အတွင်းမှာ အထူးမျှော်နေခဲ့မိပါတော့သည်။

ပြီးတော့ မှူးရိုက်ရမယ့် ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကလေးတွေကိုလည်း စိတ်ကူးလေးတွေနှင့် ရွေးချယ်ထားလိုက်သည်။

မှူးက ခပ်စွာစွာ ခပ်မိုက်မိုက် ဇာတ်ကောင်ပေါ့။

မှူးတစ်ယောက်တည်း အတွေးနယ်ချဲ့ပြီး ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းရှည်လေးမှာ သူနှင့်အတူ ချစ်သူနှစ်ဦးကြည့်နူးခဲ့ရသည့် ပုံရိပ်ကလေးကို မြင်ယောင်ရင်း မှူး ရင်ခုန်သံလေးတွေ နွေးသထက် နွေးလာခဲ့တော့သည်။

စိတ်ရဲ့ ခံစားချက်ကလေးတွေဟာ ဆန်းကြယ်လွန်းလှပါတကား။

အတွေးကလေးနှင့် ဒါရိုက်တာကြီးကို လွမ်းတနေခိုက် မထင်မှတ်ဘဲ ခြံထဲကို ဝေါခနဲထိုးဝင်လာသည့်ကားသံကြောင့် မှူး ကတုန်ကယင်ကြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်မိကာ မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းတွေနှင့် ပန်းခြံထဲကထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင်။

အိမ်ရှေ့ကို ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့ Mark II ကားလေး ထိုးဆိုက်လိုက်ပြီးတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒါရိုက်တာကြီးတစ်ယောက် တည်း ကားပေါ်က ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာပြီး မှူးကို ပျော့တော့တော့ကြီးပြုံးပြလားခဲ့တာမို့ မှူး ဒါရိုက်တာကြီးကို ပြန်လည်ပြီး နွေးနွေးလေး ပြုံးပြလိုက်ရပါသည်။

“ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့သားတွေပါမယ်ဆို ဒါရိုက်တာကြီး”

“အေး ... အဲဒါလာတာပဲ၊ လာ အပေါ်တက်ဖို့၊ အိမ်ပေါ် ကျမှ စကားပြောကြတာပေါ့၊ ဘွားရှိလား။”

“ရှိတယ်”

ဒါရိုက်တာကြီး စကားကြီးက ဘာစကားကြီးပါလိမ့်။ မှူးကိုများ ဗီဒီရိုရိုက်ဖို့အစီအစဉ်မရှိတော့ဘူးလား။ မှူးရင်ထဲ စိုးထိတ်သွားရကာ ရင်ခုန်သံတွေတောင် ပူလောင်သွားရပါသည်။

ခပ်ပျက်ပျက်ဖြစ်သွားချင်သည့် မျက်နှာလေးဖြင့် ဒါရိုက်တာကြီး အနောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး အိမ်ပေါ်တက် လိုက်လာခဲ့မိသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့အိုက်တင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး လေးနေရပါပြီ။

သူ့ဘွားရှေ့ရောက်ရင် ဘာပြောမှာလဲ ဘာပြောလိုက် မလဲဆိုတာကိုပဲ ရင်တထိတ်ထိတ်စောင့်ဆိုင်းနေတုန်းမှာပဲ သူက ဧည့်ခန်းဆက်တီမှာထိုင်နေသည့် ဘွားကို ပြုံးချိုကြည့်လင်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဘွား နေကောင်းတယ်နော်”

“အေး လူလေး ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ လူလေးလည်း မရောက်တာကြာပြီ အခုမှပဲရောက်တော့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အခုလည်း အချိန်မရဘူး ဘွားရဲ့၊ ဘွားကို အကျိုးအကြောင်းပြောစရာလည်းရှိလို့လာခဲ့တာ”

“ဟင်”

မှူးရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်ကျင်တက်သွားရလေ သည်။

ဘုရား ... ဘုရား ... သူများ ဘွားကို မှူးကိုလက်ထပ် ဖို့အကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်မှာလား။

ဟင်အင်း ... မပြောစေရဘူး၊ ဒီကိစ္စ မဖြစ်နိုင်သေး ဘူး။

မှူး နာမည်ကြီးမင်းသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးမှ ဂုဏ် ရှိရှိ တင့်တင့်တယ်တယ် သူနှင့်လက်ထပ်ချင်သည်။

“ဟာ ... ဒါရိုက်တာကြီးက ဘာ ... ဘာပြောမှာလဲ”

မှူး ဒါရိုက်တာကြီးကို မပြောစေချင်သည့် မျက်လုံး နွေးနွေးလေးနှင့် တောင်းပန်ဟန့်တားလိုက်သည်။

ဒါကို ဒါရိုက်တာကြီးက တစ်ချက်တွေဝေသွားပြီးမှ သဘောပေါက်သွားသလို နှုတ်ခမ်းနှစ်မွှာကို ဖွဲ့ပြီးလိုက်လာ ...

“မှူးက ပြောပြီးလို့လား ဘွားကို”

“ဟင် ... ဟင်အင်း ... မပြော ... မပြော”

“ဘာလဲ လူးလေးရဲ့”

ဘွားက သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ကြည့်ပြီး စကားဝင်ထောက်လိုက်တော့ သူ ဘွားကို လာရင်းကိစ္စ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြလိုက်ပါတော့သည်။

ပြီးတော့ ဘွား နားလည်နားဝင်အောင် အမျိုးမျိုး ပြောပြီး မှူးကို ရန်ကုန်ကို သူနှင့်တစ်ပါတည်းခေါ်သွားဖို့ပါ ပြော လိုက်ရလေသည်။

ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီးဆိုတော့ ဘွားက အင်တင် တင်ကြီးဖြစ်သွားပြီး မြေးမလေးကို သူနှင့်ထည့်လိုက်ရမှာကို စိုးရိမ်စိတ်မချ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ...

နောက်ဆုံးတော့ ...

သူ သိက္ခာကို ယုံကြည်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဘွားရဲ့ စကား တစ်ခွန်းနှင့်အတူ မှူးကို သူ ရန်ကုန်ကို မင်းသမီးတင်မြှောက်နိုင် ဖို့ အပါဆွဲခေါ်နိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။

သူနှင့်အတူလိုက်ပါရတော့မည့် မှူးကို ဘွား ပြောခဲ့ သည့်ဆုံးမစကားလေးတွေက မှတ်သားလောက်ပါသည်။

“အင်း ... မြေးဘဝမှာ အရူးသွပ်ဆုံးခံယူထားတဲ့ မင်းသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ မြေးကံကတည့်တည့်တိုးပြီး ဒါရိုက်တာ တည့်တည့်တွေ့ရတော့လည်း ဘွားမြေး ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ကို မဖျက်ချင်တော့ပါဘူး။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်သွေးသား လေးတွေကို အောင်မြင်တဲ့ နိုင်ငံကျော်အဖြစ် ဘွားလည်း အလိုရှိပါတယ်။ မြေး လူလေးရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားပါ။ ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာကို အမြဲတမ်း ခေါင်းပေါ်မှာရွက်ပြီး ထိန်းသိမ်းပေး မြေး။”

မြေးကို ဆုံးမစကားခြေတော မှတ်သားလောက်သလို သူ့ကို သူမကြီးမြေးမလေးနှင့် စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်ကြောင်း ကိုလည်း ဘွားက ပါးနပ်လည်ဝယ်စွာ ပြောလာခဲ့ပါသည်။

“အင်း ... လူလေးက လူရင်းဖြစ်နေတော့ ဘွားမြေးကို လူလေးနဲ့ စိတ်ချယုံကြည်တယ်။ လူလေးသိက္ခာကို လူလေး ရဲ့တည်ကြည်တဲ့ရုပ်အနေထားကိုကြည့်တာနဲ့ ဘွား လေးစား တယ်။ အေး .. တစ်ခုတော့မှာလိုက်ချင်ပါတယ်ကွယ်။ ဘွား မြေးလေးကို လူလေးတို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အရာမဝင် မတွင်ကျယ်လို့ အနိမ့်ခံဘဝတော့ မဖြစ်စေရအောင် လူလေး ကူညီပေးစေချင်သလို အကယ်၍များ လူလေးတို့အသိုင်း အဝိုင်းနဲ့ အဆင်မပြေတာများဖြစ်ခဲ့ရင် မြေးလေးကို လူလေး ကိုယ်တိုင် ဘွားဆီကို မြေးမလေးကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပြန်ပို့ပေးပါလို့ ဘွား မှာလိုက်ချင်ပါတယ်။”

မှာတမ်းခြေတတ်လွန်းသည့် ဘွားကို သူ့ရင်ထဲမှာ လေးစားချစ်ခင်ခဲ့ရတာတွေကိုတော့ သူ ဖွင့်မပြောဖြစ်ဘူး။

ချစ်ရသူလေး နယ်မြေသစ် အသိုင်းအဝိုင်းသစ်ဆီ ခြေချခဲ့ရတာတွေအတွက် သူ ရင်မောခဲမိပေမယ့် သူ သိပ်ချစ်သည့် ချစ်သူလေးနှင့် နယ်မြေတစ်ခုတည်းမှာရှိနေခဲ့တာတွေက သူ့ဘဝကို လုံခြုံမွေးထွေးစေခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရဲ့တော်ဝင်မင်းသမီး လေးကို ဒီသုံးလတာကာလအတွင်းမှာ အချိန်မရွေး လက်ထပ်နိုင် နှီးရို့ဖို့ သူ အရာရာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

မှူးအဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒလေးတွေလည်း ဖြစ်မြောက်
သူလည်းပဲ သူ့ရင်ထဲက မဟာစွန့်စားခန်းကြီးကို မျက်စိစုံလုံးမှိတ်
ပြီး စွန့်စားခန်းထုတ်ပြီဖြစ်သည်။

ရင်ထဲမှာ ...

အချစ်ရှိရင် ...

လုံခြုံနေ့ထွေးတယ် ...

အင်အားတွေအလိုလိုပြည့်ပြီး နေ့သစ်တိုင်း နေ့သစ်
တိုင်းကို စိတ်ကူးသစ်တွေနဲ့ ပျော်ရွှင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ် ယုံကြည်
မျှော်လင့်တယ် ကလေး။ ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် မျှော်လင့်ခဲ့ရသည်
သူ့ကို ...

ချစ်သူလေးက သူနှင့်အတူမလိုက်ခင် ဘွားအကြီး
ကို ရိုရိုကျိုးကျိုးလေး ထိုင်ကန်တော့ပြီး ကြက်တူရွေးလေးလို
မပြတ်အကြိမ်ကြိမ် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောခဲ့ပေမယ့် အခုချိန်
မှာတော့ ကားပေါ်မှာ တစ်လမ်းလုံးမျက်စိကလေးစုံမှိတ်ပြီး လိုက်
လာခဲ့တာလေးကို သူ သနားကြင်နာစွာ နွေးနွေးကလေး ပါးပြင်ကြီး
ဖြင့် ဖိကပ်ရင်း ချစ်သူရင်ခွင်ကလေးကို အကျေနပ်ဆုံးခံစားမှုတွေ
နှင့် ခိုလှုံဝင်ရောက်ခဲ့တော့သည်။

တကယ်တော့ ...

အချစ်ဆိုတာ ...

ကိုယ်ကစချစ်ခဲ့ရသည့်သူတစ်ယောက်ကသာ ...

ကိုယ့်ဘဝကို အလုံလောက်ဆုံး အနွေးထွေးဆုံး
လုံခြုံကျေနပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို ဒါရိုက်တာဒေသီရတစ်ယောက်
ကောင်းစွာနားလည်ယုံကြည်လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

နယ်မြေဒေသအပြောင်းအလဲနှင့် လူ့သစ်တွေကြားမှာ
မိုး အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ...

ကိုယ်ရောက်ချင်သည့် အသိုင်းအဝိုင်းသစ်ကလေးဖို့
မိုး ကျေနပ်ကြည်နူးခဲ့မိသလို ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့ နွေးထွေးသည့်
အကြင်နာချစ်ခြင်းတွေကလည်း မိုးဘဝတစ်ခုလုံးကို လုံခြုံနွေးထွေး
စေခဲ့သည်။

တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ မိုးတစ်ယောက်တည်းနေရဲ
အောင်လည်း သတ္တိမွေးဖို့ အားပေးသည့် ဒါရိုက်တာကြီး ရင်ခွင်
ထဲမှာ မိုးက နွဲ့နွဲ့လေးဖို့ရင်း မျက်ဝန်းကလေးကို ခပ်တင်းတင်းလေး
ဖိမိတ်ရင်း ...

“ဒါရိုက်တာကြီး”

လို့ ခပ်တိုးတိုးလေးခေါ်လိုက်သည့် မိုးကိုယ်မိုး
သရုပ်ဆောင်နေသလိုတောင် အသက်ဝင်ခံစားမိရသည်။

“ဟေ ... ဘာလဲ ... ကလေး”

ဒါရိုက်တာကြီးက မိုးမျက်နှာလေးကို သူ့ ရင်ဘတ်
ကြီးဆီဆွဲလှည့်ပြီး သူ့မျက်နှာကြီးနှင့် အတင်းဖိအပ်ပစ်လိုက်သဖြင့်
ရုတ်တရက် မိုး ရင်ခုန်ထိတ်လန့်သွားရကာ အသက်ရှူရပ်မတတ်
ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

အိုး ...

တိုက်ခန်းထဲမှာ သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်းရှိနေတဲ့
အချိန်ကြီးမှာ ဒီလိုခံစားသက်ဝင်မှုတွေ မရှိသင့်။

မိုး ငြင်းရမယ်။

ငြင်းဆန်ရမယ်။

မိုးက မိန်းကလေး။

“ဒါရိုက်တာကြီး အဲဒီလို ... အဲဒီလိုကြီးမနေနဲ့၊ မိုး လုံးဝ
မကြိုက်ဘူး”

“ဟာ ... ချစ်သူတွေလေ ကလေးရဲ့”

“ဟင့်အင်း ... ချစ်သူကချစ်သူပဲ၊ မိုး မကြိုက်ဘူး၊ ပြီး
တော့ တိုက်ခန်းမှာ မိုးတစ်ယောက်တည်း”

အသံညက်ညက်ကလေးဖြင့် တောင်းပန်းတိုးလျှိုး
လာသူ အရိုးခံမလေးကို ဒေသီရ အကြင်နာတိုး ချစ်ကြင်မြတ်နိုး
ခြင်းမက ရင်ပတ်နှောင်ဖွဲ့သွားရပါတော့သည်။

ခံစားချက်နွေးနွေးတွေနှင့်အတူ ...

မကြာခင်အချိန်ကာလအတွင်းမှာပဲ လက်ထပ်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးဖြင့် အသည်းတဖိန်ဖိန်ခံစားလိုက်ရင်းက ချစ်သူကလေးငြင်းဆန်နေပုံကြီးကို ပိုပြီး ချစ်လွမ်းပို အသည်းတုန်သွားရပါတော့သည်။

“အာ ... ဒါရိုက်တာကြီး ပြောလို့မရဘူးလား၊ မှုံး ... မှုံး ငိုလိုက်မှာနော်”

“ငိုပေါ့ ချောရတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေသီရ အသည်းပိုလွန်းလှသည့် ချစ်သူလေး နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို ဖွဖွကြီး ငုံ့နမ်းလိုက်တော့သည်။

“ဒါရိုက်တာကြီး ကျွန်မ မကြိုက်ဘူးနော်”

“ဟာ ... တအားအော်တာပဲကွာ၊ ဘေးတိုက်ခန်းကလူတွေကြားကုန်ရင် အရှက်ကွဲဦးမယ်၊ ဘယ်လိုဟာလေးမှန်းလဲ မသိဘူးကွာ”

ဒေသီရတစ်ယောက် ချစ်သူလေးကို ကြင်နာနွေးထွေးမှုတွေ တဝကြီးပေးအပ်လိုက်ချင်ပေမယ့်လည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဂုဏ်သိက္ခာဆယ်နိုင်သူလေးကို အထင်ကြီးလေးစားတန်ဖိုးထားပြီး ချစ်သူလေးရဲ့ အလိုကျဖြစ်စေခဲ့ရတော့သည်။

ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်ဝန်းစိုစိုတွေနှင့် ရန်တွေ့လာသည့် ချစ်သူလေးကို ထွေးထွေးနွေးနွေးကြီး ပွေ့ဖက်ရင်းက နှုတ်ခမ်းကြီးမဲဖြိုးလိုက်မိကာ ...

“အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ မသိကွာလေးရယ်၊ တကတဲ ကိုယ့်ချစ်သူလေး ကိုယ်နမ်းတာတောင် ဝအောင် မနမ်းရဘူး”

“ဒါရိုက်တာကြီးနော် ပြောပြန်ပြီ”

“ဟာ ... အဲဒီလောက်ရှက်တတ်နေရင် မင်းသမီး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လိုမှမလုပ်ဘူး”

“အေး ... မလုပ်ရင် ကိုယ်က ပိုတောင်ကြိုက်သေး”

“ဒါရိုက်တာကြီးနော်”

“ဟေ ... ဟေ ... ဟေကွာ နားထောင်လို့ကောင်းလိုက်တာ၊ နားဝင်ချိုလိုက်တာ၊ အသံကလေးက ကြည်ပြီးဖိန်နေလိုက်တာ၊ ရင်ထဲကို ထိလွန်လွန်းလိုက်တာ”

“အဲဒါပဲ ခံတွင်းတွေ့ပြီး အလှည့်လုပ်ပြောနေတာ၊ ဒီမှာ အလုပ်သဘောပြောမလို့”

“ပြောပါဗျာ ပြောပါ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

အသက်ငယ်ငယ်ကလေးဖြင့် လူကြီးတစ်ယောက်လို ဦးနှောက်ပြေးသည့် ချစ်သူလေးကို သူ ပိုပြီးတန်ဖိုးထားမိသည်။

‘ဆွိုနဲ့များ ဘာမှမဆိုင်။’

ဆီနဲ့ရေလို ကွာခြားလွန်းလှသည်။

ဆိုက သူ့ကို သိပ်ချစ်ပြီး သဝန်တို့ဖို့ရယ်၊ အရာရာ ဘာမှ အလေးအနက်မထားဘဲ သူ တစ်ကွက်ကောင်းနိုင်ဖို့ရယ်ကိုပဲ ဦးနှောက်ထဲ ထည့်ထားသူလေးဖြစ်သည်။

သူ့ချစ်သူလေးကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။

အရာရာချင့်ချိန်ချိန် တွေးတွေးဆဆနှင့်မျှော်တွေး တတ်လွန်းသည်။ ကိုယ်နားမလည် မကျွမ်းကျင်သည့် အသိုင်း အဝိုင်းကိုလည်း ဒီလောက်ကြီးအထိ အရေးတယူကြီးမရှိသလို စကားအပိုမဆိုခဲ့။

အင်း ... အဲဒီလိုလေး မှုနိုင် မင်နိုင်တာလေးကို ကိုယ် အရမ်းချစ်မိပါရဲ့ ကလေးရယ်။

“ဒီ ... ဒီတိုက်ခန်းက ဒါရိုက်တာကြီးတိုက်ခန်းလား”

“အင်း ... ကလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင်နေဖို့ ကိုယ် ဟိုတ လောကမှ ဝယ်လိုက်တာ”

“အဲဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ မှူးမေးတာက မှူးနေတာ ဝတ်လပြည့်တာနဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးကို တိုက်ခန်းငှားခရုင်း မလို့”

“ဘာ”

“အား ... ဒါရိုက်တာကြီးနော်”

ဒေသီရ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ မှူး ခေါင်းကလေးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ်နာနာကြီး ဖိထိုးပစ်လိုက်တော့ မှူးက ငယ်သံ ပါအောင်အော်ရင်း ခြေဆောင့် စိတ်ကောက်ပါတော့သည်။

“ကျွတ် ... ထပ်ထိုးရရင်ကွာ နာဦးမယ်၊ ဒီမှာ မင်းနား လည်ထားဖို့က မင်း ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေ၊ ကိုယ် လုပ်ဆောင်ရမယ့် အလုပ်ကိစ္စကိုပဲ ခေါင်းထဲထည့်ထား။ နေစရာ စားစရာ ဖုန်းကိုင်တာ မင်း တာတစ်ခုမှ ငွေထုတ် သုံးစရာမလိုဘူး။ ဘွားချွေးနဲ့စာနဲ့ ရှာထားတာတွေကို မင်း သုံးစရာမလိုဘူး။ မင်းရှေ့ဘဝရဲ့ အနာဂတ်က ကိုယ် ပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်စီမံရာ မင်း လက်သင့်ခံ၊ မခံရင် ကိုယ်က ဘွားဆီပြန်ပို့မှာ”

အဲဒီလိုခြိမ်းခြောက်လိုက်ပြန်တော့လည်း ဘာစကား မှအတွန့်မတက်တော့ဘဲ မျက်လွှာလေးစင်းချပြီး စဉ်းစားချင့်ချိန်နေ သည့် ချစ်သူလေးကို သူ ဘယ်လိုမှ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်အောင် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရပါတော့သည်။

ဪ ...

ကိုယ်က စတင်ပြီး သဲသဲမဲမဲ ချစ်ခဲ့ရသည့် ချစ်သူ လေးမို့လို့လည်း သူ့မှာ စေ့စပ်ပြီးသား (ဦးနှောက်နှင့် ရွေးထားသည့် ချစ်သူလေး)ကို စွန့်ခွာပြီး ...

အသိုင်းအဝိုင်း ...

မိဘဆွေမျိုးတွေရဲ့ ...

လျစ်လျူပြု အငြိုအငြင်စကားကြီးတွေ လေလေတို့ ရိုက်ခမန်းပုတ်ခမန်း ပြောလာမယ့်စကားတွေကို ခါစည်းခံ့ဖို့ သူ မြင်မြင်ချင်းချစ်ခဲ့ရသည့် ချစ်သူလေးကို သူ့ရဲ့တော်ဝင်မင်းသမီး

အဖြစ် လူ့ဘဝထဲကို အပိုင်သွပ်သွင်းခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပြီးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အင်း ...

ဒီအကြောင်းတွေကို ဆိုသာ သိခွင့်ရသွားခဲ့မည်ဆိုလျှင် အဲဒီအချိန်တစ်ခုကို သူ ရင်ဆိုင်ရမှာအကြောက်ဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဒါပေမဲ့ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရပါသည်။

ကလေးကိုသာ လက်ထပ်ရမည်ဆိုလျှင် လကမ္ဘာကို

ခြေလျှင်လျှောက်ပြပါ ဆိုလျှင်လည်း သူ လျှောက်ရဲသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဒါရိုက်တာကြီးရယ်၊ မှူး ပြောတာကလေး မှူးက ဒီလို ဒီလိုကြီးတွေ ဘာတွေကြေးမှမပါဘဲ အဆင်ပြေနေတော့ ဒါရိုက်တာကြီး မိဘ ညီကိုမောင်နှမတွေက ဘာပြောမလဲ၊ အဲဒါကို မှူး ကြောက်တာ”

“ဟင်း ...”

အတွေးလေးဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည့်အချိန်မှာပဲ မှူး ရဲ့ခပ်ညှက်ညှက်အသံလေးက သူ့ကို အခုလက်ရှိဘဝထဲသို့ ဆွဲခေါ်သလိုကြီး ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ဘာတွေလဲကွာ၊ ကလေး ဂျီမထိုးနဲ့ကွာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မှူး ပြောတာက အခုရှုပ်မှနှောင်ရှင်း”

“ဘာမှ မဆိုဘူး၊ ကိုယ့်ကိစ္စကို ကိုယ့်မိဘလည်း သိစရာမလိုဘူး၊ ဒီငွေက ကိုယ့်ရဲ့ချွေးနဲ့စာပါကွာ၊ ကလေး စိတ်

သန့်သန့် လိပ်ပြာလုံလုံထားပြီး သုံးစမ်းပါ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ကလေးကလည်း သိပ်မကြာခင် လက်ထပ်ကြရမယ် ချစ်သူတွေလေ”

“ဟင်း ... သိပ်မကြာခင်”

အဲဒါလွန်းလို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည့် ချစ်သူလေးကို ဒေသီရ ရင်မောလူမော စိုက်ကြည့်ရင်း သူမလေးကို စကားဆက်ခွင့်မပေးတော့။

ရှေ့ဆက်ပြီး “မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး ဘာလို့ ချက်ချင်းကြီး လက်ထပ်ရမှာလဲ”ဆိုပြီး ငြင်းဆန်လာနိုင်မယ့် မှူးနှုတ်ခမ်းကလေးဆီ အနွေးထွေးဆုံး ခံစားချက်တွေဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးခံစားလိုကာရမည်။

ကိုယ် ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ...

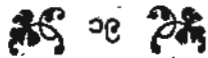
ကလေးကို လက်ထပ်ရမယ့်အချိန်တစ်ခုကိုပဲ မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့တယ် ကလေး။

ကိုယ် မင်းကိုလက်ထပ်မယ့်အချိန်ကို မင်းလည်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ရမယ်။

အဲဒါ ...

ကိုယ့်အမိနဲ့ပဲ ...။

ဒါရိုက်တာကြီးပေးလာခဲ့သည့် HandPhoneကလေးကိုလည်း မှူး ဒါရိုက်တာကြီးပြောသလိုပဲ လိပ်ပြာလုံလုံ သုံးခဲ့သည်။

ဘာဖြစ်သလဲ မှူးက ပိုက်ဆံမရှိလို့ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ယောက်ျားကို လိုက်ကပ်ချူနေတဲ့ အမြူအဆွယ်မမှ မဟုတ်တာ။

မှူးလည်း မှူးဘာသာ ကိုယ်ပိုင်ဖုန်းဝယ်သုံးနိုင်သလို တိုက်ခန်းနှင့်နေနိုင်ခဲ့တာကို သူမှ လက်မခံတာ။

ဘွား ချွေးနဲ့စာကို မသုံးရဘူးတဲ့။

အဲဒီတော့လည်း ...

မှူး သူ ဖြည့်ဆည်းပေးတာလေးတွေကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူလက်ခံခဲ့လိုက်ရတော့သည်။

“ကလေး ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်ရင် နေ့ခင်းဘက်မဆက်နဲ့၊ ညဘက်မှဆက်၊ ညဘက်မှ ကိုယ်ကအားတာ”

ဒါရိုက်တာကြီးက ဖုန်းပေးရင်းနှင့် အမှာခြေလိုက်တာကို မှူးက မျက်မှောင်လေးကြုတ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

အခုတလော ဒါရိုက်တာကြီးတစ်ယောက် ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်မသိ။

မှူးကို ရိုက်ကွင်းလည်းခေါ်ဖို့ ပါးစပ်မဟာ။

ပြီးတော့ အလုပ်ရှုပ်လိုက်တာလည်း ကိုယ်ခွဲထားရမလို့ဖြစ်နေသည့် ဒါရိုက်တာကြီးကိုကြည့်ပြီး ဟိုးအရင်လတွေက မှူးရှိတဲ့ရွာကို အရောက်လာနိုင်အောင်လာခဲ့ပြီး မှူးကို ရန်ကုန်အပါခေါ်နိုင်အောင် ဘွားကို ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းပေးခဲ့သည့် ဒါရိုက်တာကြီးကော့မှူးကို ရင်ထဲက တသသလှိုက်လှဲတမ်းတနေခဲ့မိသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးရယ် အဲဒီလောက်အထိ ကျွန်မကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာလားဟင်။

ကျွန်မဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မယုံနိုင်ခဲ့မိဘူး။

အိပ်မက်များ မက်နေတာလားလို့ကွယ်။

ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး တစ်လလောက်ကြာတဲ့အထိ မှူး ဗီဒီယိုရိုက်ရမယ့်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ပြောဆိုမလာသေးသည့် ဒါရိုက်တာကြီးကို မှူး ဒီနေ့တော့ ရင်ထဲကမရှင်းမရှင်းစကားလေးတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

“ဒါရိုက်တာကြီး မှုံး ရန်ကုန်ရောက်တာ တစ်လရှိပြီ၊ မှုံးကို ဒါရိုက်တာကြီး ရိုက်ကွင်းလည်း တစ်ခါမှမခေါ်သေးဘူး၊ မှုံးကို ဗီဒီယိုရိုက်ရမယ်ဆိုပြီး အခုထိလည်း မရိုက်နိုင်သေးဘူး၊ ဘာတွေလဲ မသိဘူး”

မှုံး စကားနာထိုးသလိုကလေး ဆိုလိုက်တော့ ဒါရိုက်တာကြီးက စိတ်ကျဉ်းကျပ်သွားသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် မှုံးကို တစ်ချက်ရီရီစိုက်ကြည့်ပြီး ဟတ်ခနဲ ရယ်လိုက်လေသည်။

“ဟတ် ... ကလေးကလည်း ကိုယ်ပြောထားသားပဲ၊ ကလေးကို အနုပညာလောကထဲဝင်ရင် အချိန်စောင့်ရတယ်လို့”

“ဘာအချိန်လဲ၊ စောင့်ရတာ တစ်လရှိပြီ၊ ဒါရိုက်တာကြီး ပြောစကား မတည်ဘူး၊ သိပ်မုန်းတယ်”

မှုံးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးခံစားလိုက်မှန်းမသိဖြစ်သွားရကာ မှုံး အင်ခနဲရှိုက်ငိုကြွေးလိုက်ပါတော့သည်။

“အာ ... ဟာ ... ဒုက္ခပဲ၊ ကလေး ... ဟေ့ တော့သူမ”

“ဘာ ... တော့သူမလဲ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်သူလေး မငိုနဲ့ကွာ၊ ဒီမှာ ကိုယ် ခေါင်းစားနေရတယ်၊ ကလေးအတွက်ကွ”

ဒေသီရ မှုံးမျက်နှာလေးကို ဆွဲယူပြီး မျက်ရည်လေးတွေကို ဖြူဖွတ်လေးတို့သုတ်ရင်း နွေးအိအိကိုယ်လုံးလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ခပ်တင်းတင်းကြီးဆွဲသွင်းပေးဖက်ပြီး ချောမောနှစ်သိမ့်လိုက်ရပါတော့သည်။

အင်း ... ချစ်သူလေး ဝမ်းနည်းမယ်ဆိုလည်း ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။

သူ တမင်သက်သက် ရှောင်လွှဲနေတာမဟုတ်။

ချစ်သူရလေးကို လက်မထပ်ခင် သူ့ရဲ့အရှုပ်တော်ပုံကြီးထဲ ထိုးမသွင်းချင်သည့် မေတ္တာသက်သက်ဖြစ်သည်။

အခုဆိုရင် ဆွိုကလည်း သူ့ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေခဲ့ပြီ။

လက်ထပ်ဖို့နှစ်လပဲလိုတော့သည့် သူ့ကို ဆွို အခုတလော သဲသဲမဲမဲ ချောင်းနေပြီဆိုတာ သူသိထားပြီးလို့ ဖွက်ထားသည့်ချစ်သူလေးကို ရိုက်ကူးရေးဘက်မှာ တရားဝင် ဖွင့်လှစ်မပြုရဲခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒါကို ချစ်သူလေးက တစ်မျိုးမြင်ပြီး အထင်တွေလွဲနေပြီဖြစ်သည်။

အင်း ... သူမလေး အထင်လွဲလည်း မတတ်နိုင်တော့။

တစ်လလောက်တော့ ကြိတ်မှိတ်သည်းခံပစ်ရမည်။

“ဒါရိုက်တာကြီး လူပါးဝတာ မှုံးကို ရန်ကုန်ခေါ်လာပြီး ချောင်ထိုးထားတယ်၊ ဒီနေ့တော့မရဘူး၊ မှုံး ရိုက်ကွင်းလိုက်မှာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ကလေးရာ၊ ကိုယ် ဒီလအတွင်း ရုပ်ရှင်ကားကြီးကို အပြီးရိုက်နေရလို့ ဘယ်လိုမှ ကလေးကို ရိုက်ကွင်း

မခေါ်နိုင်ဘူးကွာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပလိစ် ကလေး ကိုယ့်ကိုချစ်ရင် မဆိုးစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“မချစ်ဘူး၊ မချစ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို မချစ်ဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲ မှူးရား၊ ကိုယ့်ခေါင်းတွေတော့ ပြားနေပြီကွာ၊ ကိုယ့်ကို နားလည်စမ်းပါ၊ နားလည်ပေးစမ်းပါ ကလေး ရယ်”

“ဘာကို နားလည်ပေးရမှာလဲ၊ ဒါရိုက်တာကြီး ဘာဖြစ် နေတာလဲ၊ ဒါရိုက်တာကြီး ကျွန်မကို ဘာတွေပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပြောထားလို့ ကျွန်မက ဒါရိုက်တာကြီးကို နားလည် ပေးရမှာလဲ”

ဟုတ်ပါတယ် ကလေးရယ်။

ကိုယ် မင်းကို ကိုယ့်ဘဝအကြောင်းကို ဘာတစ်ခုမှ

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောထားခဲ့ပါဘူး။

ကလေးကို မခံစားစေချင်လို့။

ကလေးနဲ့ ဆွိနဲ့ ကြားမှာ ပြဿနာတွေ မိုးထိတက် မြင့်သွားမှာ ကိုယ် အရမ်းစိုးရိမ်တယ်။

ကလေးကို ကိုယ် နောက်တစ်လကြာရင် လက်ထပ်ဖို့ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ လက်ထပ်ပြီးမှ မင်းကို ကိုယ့်ရဲ့ပင်တိုင် မင်းသမီးအဖြစ် ကိုယ် တင်မြှောက်ချင်ပါတယ်ကွာ။

ပြီးတော့လေ အခု ကိုယ်ရိုက်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီက ကလေးကို မင်းသမီးအသစ်တင်မြှောက်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဆွို သိသွားရင် မိုးမီးလောင်မှာ။

အခုတောင်မှ ဆွိုက သူ့ခြေလှမ်းတွေကို အကွက် စိပ်စိပ်လိုက်ချောင်းနေခဲ့သလို ဖုန်းထဲကနေလည်း ခြိမ်းခြောက် တတ်သေးသည်။

“ကိုကို အခု ဘယ်သူနဲ့ အတူရှိနေသလဲ၊ ဆွိုကို မလိမ်နဲ့နော်”

လို့ ဟိုတစ်နေ့ကမှ အသားလွတ်ကြီး ရန်စလာသည်

ဆွိုကို သူ စိတ်ရှည်သည်းခံခဲ့ရသည်။

အလွန်ဆုံး သူမ ပူနိုင်လို့နိုင် တစ်လပေါ့။

ဒီတစ်လပြည့်ပြီးရင်တော့ သူ့အတွက်ကတော့ လွတ် မြောက်ခွင့်ရသွားပြီဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဆွိုအတွက် သူ အတော်ကလေးစိတ်မ ကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“အခုတလော ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာကြီးနဲ့ စိတ်နဲ့က မကပ်သလိုကြီး၊ ကိုကို ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ကိုကို ဆေးတွေ ဘာတွေများ သုံးနေပြီလားဟင်”

ဆိုပြီး သူ့ရင်တွင်းခံစားချက်တွေကိုမသိဘဲ သူ့ အတွက် စိုးရိမ်ပိုပေးနေသည့် ဆွိုလေးကို သနားကြင်နာပိုခဲ့မိသည်။

ဪ ... ဆွိုရယ် ကိုကို ‘အချစ်’ ဆေးကြီးမိသွားရပြီ

ကွာ။

ညီမကို ကိုကို စွန့်မပစ်ရက်ပေမယ့် စွန့်ပစ်ရတော့

မယ်။

အဲဒီအတွက် ကိုကို စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆို့ရယ်။

ကိုကိုကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ကွာ။

ဒေသီရ ရင်ထဲက အပူတွေက မျက်နှာချောချောကြီး

မှာ ဂယက်ရိုက်သွားရသလို နုံးခွေခွေကြီး ဖြစ်သွားတာကို ချစ်သူလေးက အကဲခတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းကလေးနှစ်ဖွာ ဈေးကြိတ်သွားတာလေးကို မြင်တော့မှ ...

သူ့ လက်ရှိချစ်သူလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့နှစ်သိမ့်လိုက်ရတော့သည်။

ချစ်သူလေးရဲ့ ပျော့ပျော့အိအိ ဆံပင်စင်းစင်းကလေးတွေကို ပါးစပ်ကြီးဖြင့် ဖွဖွင့်ရင်း ...

“ကလေး နောက်တစ်လလောက်ပဲ စောင့်သိလား၊ ဒီကားကြီးပြီးရင် ကိုယ် ကလေးနဲ့ ဗီဒီယိုတစ်ကားရိုက်မယ်၊ ဇာတ်ဆောင်တော့မဟုတ်သေးဘူး၊ ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင်နေရာမှာ နှစ်ခန်းပါရမယ်”

“အဲဒါဘယ်တော့လဲ၊ နေရာကောင်းကောင်း ရိုက်ရမှာမဟုတ်ဘဲနဲ့ မှူးက အချိန်ကုန်ခံပြီး ဒါရိုက်တာကြီးကို ဒီအတိုင်း ထိုင်စောင့်နေရမှာလား၊ မစောင့်ဘူး၊ မှူး ဒီလိုနေရာမျိုးလည်း ဝင်မရိုက်ဘူး၊ ဇာတ်ကောင်းပဲရိုက်မယ်၊ မှူးက Second Actress တောင် ဝင်မရိုက်ဘူး နားလည်လား၊ ဟွန်း ... အလကား လိုမ့်လုံးပတ်လုံးသုံးနေတာ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် မှူးမော်ဒယ်သင်တန်းပဲ တက်မှာပေါ့ ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့”

“ဟင်”

သူ့စေတနာကို နားမလည်နိုင်စွာ ကက်ကက်လန်ရန် တွေ့လာသူလေးကို သူ အံ့ဩလွန်းလို့ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်တော့။

“ဘာပြုကြည့်နေတာလဲ၊ ပြောစရာစကားလုံးရွေးမရတော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ကွက်တီမှန်သွားပြီမဟုတ်လား၊ အားကိုးပြီး လိုက်လာပါတယ်၊ ဘာလဲ ဒါရိုက်တာကြီးက မှူးကို ဒါရိုက်တာကြီးတစ်ယောက်တည်းပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ ချစ်ချင်တာလား”

“မှူး ... ကလေး ... မင်း ... မင်း ငါ့စေတနာကို မစော်ကားနဲ့နော်”

“အစော်ကားမခံချင်ရင် ကတိပေးထားတာတည်ပေါ့”

“ဟား ... နားမလည်လိုက်တာကွာ၊ ဒီအလုပ်က အခုလုပ်အခုရတဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး မှူးရဲ့”

“ရရ မရရ မှူးအတွက် နေရာကောင်းကောင်းရိုက်ရမယ် အခန်းမျိုးကို ဒါရိုက်တာကြီး စဉ်းစားသာထားပေတော့”

ကိုယ့်ထက်ဆယ်နှစ်တိတိငယ်သူလေးက ကိုယ့်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး အမိန့်ပေးလာတာကြီးကို သူ့ချစ်လွန်းလို့ သာ ခွင့်လွှတ်သည်ခံလိုက်ရတာဖြစ်သည်။

အား ... ရင်ထဲမှာ မွန်းလို့။

ရေနစ်နေသူ အမှိုက်တစ်စရာနေခဲ့ရပြီ။

အခုမှပဲ ဒါရိုက်တာဒေသီရ ဒေသီဒါရိုက်တာ ဖြစ်
တော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမလေးဘက်က ကြည့်ပြန်တော့
လည်း အပြည့်အဝမှန်ကန်နေခဲ့တာမို့ သူ ဘာမှမပြောသာတော့ဘဲ
မွန်းကျပ်သည်ခံစားမှုတွေကို မှူးလေး ခံစားတွေ မြင်မသွားအောင်
ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်လျက် ...

ခြောက်သွေ့နေသည့် နှုတ်ခမ်းသားကြီးကို လျှာဖြင့်
တစ်ချက်သိမ်းလိုက်ရင်း ခခါင်းကြီးပစ်ခွဲချလိုက်ကာ ကလေးစိတ်
ချမ်းသာစေရေးအတွက် ရှေ့ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခံယူပြီး သူ ကတိပေးလိုက်
ပါတော့သည်။

“အေးပါကွာ၊ ကလေးစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ဘယ်
အရာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးပါမယ်၊ တစ်ပတ်အတွင်း ကလေး
ကားစရိုက်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကားရိုက်တုန်းဖြစ်မယ့်ကံကို
တော့ ကလေးနဲ့ကိုယ် သစ္စာရှိရှိလက်တွဲပြီး မျက်စိစုံလုံး
မှိတ် ခံနိုင်ရမယ် ... ဟင် ကလေး”

“ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူးကွာ”

“အဲဒီကျတော့ သိရမှာပေါ့ ကလေးရယ်”

ဒေသီရ ဒီစကားလုံးပဲ မှူးကို ရှေ့ပြေးနိမိတ်ပေးလိုက်
တော့သည်။

“အဟင်း ဟင်း ... ရယ်ရတယ်၊ ဒါရိုက်တာကြီးက ပြော
တော့ ရွှေမန်းတင်မောင် ကတော့ ချိုမိုင်မိုင်”

အဟား ... တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ ချစ်သူတော့သူမ
လေး။

ရိုက်ကွင်းမှာ နှစ်ယောက်တည်း အနီးကပ်ရှိနေသည့်
အချိန်မှာ အခုလို ခနဲတုတ် ရွဲ့တုတ်ပြောလာလိုတော်သေးသည်။

ကိုယ့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မင်းသားမင်းသမီးတွေနှင့်
အတူနေတဲ့အချိန်သာပြောခဲ့ရင် ဟား ... ဒေသီရ အရှက်ကွဲပြီ။

အင်း ... ဒါလေးကို အဖက်လုပ်ပြီး ဖြေရှင်းနေရင်
လည်း အချိန်ကုန်မည်။

သူ့မှာ ဆွိုလစ်သည့်ရက်ကို ကမန်းကတန်း မှူးကို
ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင်နှစ်ခန်း ဝင်ရိုက်ဖို့ ရိုက်ကွင်းခေါ်လာခဲ့ရ
တာ။

ရိုက်ကွင်းရောက်တော့ ရိုက်ကွင်းမှာ အရင်ရောက်နှင့် နေသည့် နာမည်ရစ မင်းသားသစ်ကလေးနှင့် မှူးကို မိတ်ဆက်ပေး တော့ မှူး အသွက်မလေးက မင်းသားသစ်ကလေးကို အနွေးထွေး ဆုံး လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြန်နှုတ်ဆက်ခဲ့လို့ သူ့ ရင်ထဲမှာ အင်တင် တင်ကြီးဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မှူးက ကိုနေ လေး ကားတွေကို အရမ်းကြိုက်တယ်၊ ကိုနေလေးက အရမ်း စတိုင်မိတာကို”

“ဟုတ်လား ... ကျွန်တော့်ကားတွေက နယ်တွေမှာအကြိုက် များသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နေ့တိုင်းလိုလိုပါပဲ၊ ကိုနေလေး ကားတွေကို ပရိသတ်က မရိုးဘူး ကြည့်ကြတာ၊ ကိုနေလေးက အရမ်း ချောတာကိုး၊ ပြီးတော့ စတိုင်ကလည်း အပြည့်မိတာ”

“အဟား ... ကိုဒေသီ မင်းသမီးသစ်ကလေးကတော့ဗျာ ရုပ်ချောသလောက် အပြောအရမ်းကောင်းတာ၊ မှူးလည်း အရမ်းချောတယ်၊ စတိုင်မိုက်တယ်၊ မှူးလည်း နာမည်ကြီး မင်းသမီးဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျေးဇူး သိလား”

မင်းသားသစ်ကလေးနှင့် မှူး မြင်မြင်ချင်း စကား လက်ဆုံကျနေသည့်အဖြစ်ကို ဒေသီ ရင်ထဲမှာ အတော်လေးကို ကလိ ကလိ ဖြစ်ကာ အူတိုနေရပြီဖြစ်သည်။

ဘယ်နှယ် အခုမှ ရိုက်ကွင်းစရောက်တယ် ... နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်က ကျွမ်းကျင်စွာ သိထား ပြီး လည်ဝယ်သူလို ပြောတတ် ဆိုတတ် ချက်ချာလွန်းသည့် မှူး ကို သူ မင်းသားသစ်ကလေးနှင့် ချက်ချင်းကြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် သွားမှာကို အစိုးရိမ်ဆုံး ဖြစ်သွားရသည်။

အူပုပ်တယ်ပဲပြောပြော မှူးနေအောင်လှသည့် သူ့ ရဲ့ မင်းအိမ်လေး မှူးကို သူ သဝန်တိုပါသည်။

မှူးနှင့် မင်းသားသစ်ကလေး စကားပြောနေတာကို သူက မှင်သေသေနှင့် စိုက်ကြည့်နေတာကို မှူးက အခုမှ သူ့မျက် နှာကြီးကြည့်ပြီး သတိထားမိသွားပုံဖြင့် မင်းသားသစ်ကလေးကို စကားဖြတ်ကာ သူ့လက်မောင်းကြီးကို ဟီးလေးခိုတွဲသလို လုပ် လိုက်သဖြင့် သူ ကမန်းကတန်း မှူးလက်တွေကို ဆွဲဖြုတ်လိုက် ရင်းက နေလေးကိုလည်း မလုံမလဲ တစ်ချက် ရယ်ပြလိုက်မိ သည်။

အင်း ...

ဒုက္ခမှ မဟာဒုက္ခ။

ဒါလေးကို ရိုက်ကွင်းခေါ်ပြီး ပွဲထုတ်မိတာ သူမဟာ

အမှားကြီးမှားပြီ ထင်ပါသည်။

ဒေသီရဟာ လွတ်လပ်သူ ယောက်ျားတစ်ယောက်

မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အသိုင်းအဝိုင်းက သိပြီးသား။

တော်သေးရဲ့။

နေလေးက သူ့သိက္ခာကို ယုံကြည်ပြီး မှုံးနှင့်သူ့ကို ဘယ်လိုမှမထင်ဘဲ ကြည်ကြည်လေးပြီးပြီး ကျောခိုင်းသွားလို့ သူ သက်မမောကြီး ချလိုက်မိပါတော့သည်။

အမယ်လေး ... ဒီကိစ္စကြီးကို ဆွဲသာသိသွားရင် ... အတွေးတွေနဲ့တောင် ဒေသီရ ရူးချင်သွားရသည်။ နှလုံးသား “ပျားပန်းခတ်” သွားရသည်။

သူ့ရဲ့ချစ်သူလေးကို အရိုးခဲမလေးကတော့ ဘာမှ မသိ။

မူန့်ကုပ်ကုပ်ကြီးဖြင့် မျက်နှာတည် မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်လိုက်သည့်သူ့ကို နားမလည်သည့် မျက်ဝန်းဝိုင်းနက်နက် ကြီးတွေနှင့် မော့ကြည့်လာရင်း ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့”

ရိုက်ကွင်းစကော့မှာမို့ မိတ်ကပ်ပြင်ထားသည့် မှုံး မျက်နှာလေးက Top 3 မင်းသမီးစာရင်းဝင်နှင့် တက်ယှဉ်နိုင် သလို အိုက်တင်ကလည်း တကယ်ပါသဖြင့် သူ့ ရင်မောရသလို ကျေလည်းကျေနပ်သည်။

အိုက်တင်ပါလွန်းသည် မှုံးမျက်နှာချောချောလေးကို လည်း လက်ဖဝါးနုကြီးဖြင့် ချစ်မဝနိုင် ခပ်ဖွဖွ ဖိပွတ်ရင်းက သူ ခေါင်းကြီးငုံ့ချကာ တိုးတိုးကလေး ရင်ထဲက စကားတစ်ခွန်း ကို ပွင့်အံလိုက်တော့သည်။

“နေလေးနဲ့ အရောမဝင်နဲ့၊ ကိုယ် မကြိုက်ဘူး”

“ဟင် ... အရောဝင်တာ ဘာရှိလို့လဲ”

“ပြန်မမေးနဲ့၊ ငါပြောတာကို လက်ခံ”

ဒေသီရ ချစ်သူလေးကို သဝန်တိုစိတ်ဖြင့် ခပ်ဆတ် ဆတ်ကလေး ပိတ်ဟောက်လိုက်တော့ မှုံးက နှုတ်ခမ်းကလေးကို ခဲကိုက်ပြီး ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်ကုပ်သွားတော့သည်။

အလုပ်ကိစ္စနှင့်အဆူခံရတာ မဟုတ်ဘဲ မင်းသားသစ် ကလေးနှင့် အရောမဝင်ဖို့ပြောရင်းနှင့် အဆူခံလိုက်ရသဖြင့် သူမ လေး ရှက်လည်းရှက် ဝမ်းလည်းဝမ်းနည်းသွားပုံ ရလေသည်။

သူ့ကို ရိုက်ကွင်းစသည့် အချိန်အထိ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောတော့သလို သူ ပြောသလို အခန်းကဏ္ဍလေးမှာ ဘာမှ လစ်ဟာသည့်အကွက် မရှိအောင် ပီပီရီရီ သရုပ်ဆောင်သွားနိုင်သူ လေးကို သူ ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင်အဖြစ် ဝင်ပါစေခဲ့ရတာ အား လည်းနာရသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ ...

ဒီနေရာလေးကပဲ သူမလေးကို အလျင်အမြန် ရိုက် ကွက်သိမ်းရမှာမို့ သူမလေးကို လက်မထပ်ခင်စပ်ကြား ဒီလောက် ကလေးနဲ့ပဲ နှစ်သိမ့်လိုက်ရတာဖြစ်သည်။

အကောင်းဆုံးနေရာ တစ်နေရာဆိုတာ ဆွိုတို့ကုမ္ပဏီ နဲ့လည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ သူ ဒီကိစ္စကြီးကို ခေါင်းထဲထည့် မထားသေးတာဖြစ်သည်။

သူ့ရင်ထဲက သောကအပူတွေကို ချစ်သူလေးက ဘာမှမသိထားခဲ့ဘဲ သူမရုပ်ရည်ကလေးနှင့် မာန်ဝင်ကာ ဧည့်သည် သရုပ်ဆောင် လုပ်ရတာလေးကို အခဲမကျေပြီး စကားနာထိုးသေး သည်။

“ဒါရိုက်တာကြီးက ပြောတော့ ရွှေမန်းတင်မောင်၊ က၊တော့ ချိုမှိုင့်မှိုင့်”

ဆိုပြီး စကားနာထိုးလာသေးသည်။

သူမကို ဇာတ်ဆောင်နေရာမှာ ဝင်ပါခွင့်မရလို့ ရို သည့်စကား။ ဒါကို သူက နားလည်စွာဖြင့် သူမလေးစကားတွေ ကို မကြားယောင်ပြုလိုက်ရသည်။

အဲဒါ မင်းအတွက်ပါ ကလေးရယ်။

မင်းက ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း ဘာမှမသိဘဲ တပူပူ တဂျိုဂျိုလုပ်တာ ကိုယ်လည်း စိတ်မချမ်းသာဘူး။

တကယ်ဆို မင်းကို ကိုယ် ဒီလိုလုပ်ခွင့်တွေ ပေး လိုက်တာ ပြဿနာကို ဖိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်နေတာ။

ကိုယ် ဘယ်အချိန် ဆွဲနဲ့ ပြဿနာတက်မလဲဆိုတာ ကို ရင်ဆိုင်စောင့်ဆိုင်းနေရတာ မင်းက ဘာမှနားမလည်ဘူး။

မင်းဘက်က ကြည့်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်။

တောကနေ တကူးတကကြီး တက်လာပြီး ရန်ကုန် မှာ ဒါရိုက်တာဒေသီရ ချစ်သူအဖြစ် ဖြစ်ခွင့်ရပြီး ရိုက်ကွင်းကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဘူးတော့လည်း ကိုယ့်ကိုပြောမှာဆိုမှပဲ။

ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။

ကိုယ်နားမလည်နိုင်တာက ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေ မှာ

သွားပြီဆိုတာပဲ ကလေး။

မင်းကို ကိုယ် ရိုက်ကွင်းခေါ်ပြီး သရုပ်ဆောင်စေ

ခဲ့တာ ကိုယ်မှားသွားပြီကွာ။

“ကလေး အခုလို သရုပ်ဆောင်နေရတာ ပျော်သလားဟင်၊

ကိုယ်တော့ ကလေးစိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် မဖြစ်မနေ

ဖန်တီးပေးလိုက်ရတာ၊ တကယ်ဆို ဒီလုပ်ရပ်က စေ့စပ်

ပြီးသား ကိုယ့်အတွက် ပြဿနာကြီးကြီးကို လက်ယပ်ဖိတ်

ခေါ်လိုက်တာပဲ၊ ရှေ့ဖြစ်မဲ့ ကံကြမ္မာကို ကိုယ်စိန်ခေါ်လိုက်ပြီ၊

အဲဒီအတွက် ကလေးရဲ့နည်းသားနုနုလေး ထိခိုက်တော့မယ်၊

ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ကလေး ခံစားရတော့မယ်၊ ကိုယ် ကလေးကို

တောင်းပန်ပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ် ကလေးရယ်”

ဒေသီရ ချစ်သူလေးရဲ့ မျက်နှာနုနုလေးကို ငေးငေး

ကြီး စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက တိုးကျိတ်ကျိတ်ကြီး တောင်းပန်

နေလိုက်တော့သည်။

ဒါပေမဲ့ ချစ်သူလေးက သူ့ရင်ထဲက တောင်းပန်

တိုးလျှိုးသံတွေကို ဘာမှမသိဘဲ အခုလက်ရှိလုပ်ခဲ့ရသည့် သရုပ်

ဆောင်ခဲ့ရတာတွေကို အခဲမကျေဖြစ်ရင်း မျက်နှာမူ မျက်နှာမောင်

တ ဒါရိုက်တာကိုလည်း ဂရုမစိုက်သည့်စတိုင် ခင်းနေတာကြီးကို

သူက နားလည်စွာဖြင့် ပြုံးမိသေးသည်။

ဪ ... ချစ်သူလေးကလည်း ...

ရုပ်ရှည်မာန်အပြည့်ရှိနေတာပဲ။

ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ သူ့ရဲ့ချစ်သူ နာမည်ကြီး ဒါရိုက်တာဒေသိရဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှီခိုပြီး ဘယ်လိုနာမည်တစ်လုံး ရလာခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို သူမလေး မသိ။

စိတ်လည်း မဝင်စား။

သူမ စိတ်ဝင်စားတာက ဇာတ်ဆောင်တန်းတင်ပေး

ဖို့ပဲတဲ့။

ဘယ်လိုဇနပ် ဖြစ်နိုင်မလဲ။

မင်းသမီး အသစ်တစ်လက် တင်တယ်ဆိုတာ လွယ်

တာမှတ်လို့။

ငွေလုံးငွေရင်း စိုက်ထုတ်ရတာ။

ဒီလို နှစ်ခန်း သုံးခန်း ဝင်ရိုက်ရင်း Second Actress လုပ်ရင်း သူမလေး စန်းတောင်းလို့ နာမည်ကြီးသွားရင် လည်း သူမကပေါ့။

သူမကတော့ အနုပညာသဘောတရားကို ဘာတစ်ခုမှ သိမြင်ခံစားလို့ မရသေးဘဲ သူမကို သူမရုပ်ရှည်နှင့်မတန်တာ နှိုင်းတယ်ဆိုပြီး သူ့ကို စိတ်အကောက်ကြီးကောက်ခဲ့လို့ ရိုက်ကွင်း မှာ သူ ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ရသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ ...

ရိုက်ကွင်းနားလို့ ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ သူ့ကို စိတ်ကောက်နေသည့် ချစ်သူလေးကို ချောကြည့်ဖို့ သူ ကြိုးစား လိုက်သည်။

“ဒီရိုက်ကွင်းပြီးရင် ကိုယ်တို့ တိုင်းရင်းသားကျေးရွာမှာ သွားရိုက်ရမယ် သိလား၊ တိုင်းရင်းသားကျေးရွာကို ကလေး ရောက်ဖူးလား”

“ရောက်ဖူးမလားဗျ၊ အခုမှ ဒါရိုက်တာဒေသိရ ခေါ်လို့ ရန်ကုန်ကို အထင်ကြီးအားကျပြီး လိုက်လာခဲ့ရတာ ဧရာမ အသိုင်းအဝိုင်းကြီးထဲ ဝင်ဖူးတာ”

ပြောရင်းနှင့် ငေါ့တဲ့စကားက ပါလာပြီ။

သူလား အထင်ကြီး အားကျမှာ။

တတ်လိုက်တာ။ ဗလွတ် ဗလွတ်နေအောင် တတ် နေပြီး တစ်သက်လုံး လုပ်စားလာသူလို အကွက်မြင်နေတာ သူ မသိဘဲ နေမလား။

“အဟား ... ဟုတ်သား”

ဒေသိရ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ နေ့လယ် ဘာစားဖို့ စီစဉ်လိုက်သည်။

အင်း ... ရင်တမမပါပဲ ကလေးရယ်။

ဒီကနေ့ ခွံ ပွဲတော်ကောင်းပြီး သူ့ဆီဖုန်းမဆက်

ဒါစေနဲ့။

“ထမင်းစားကြစို့နော် ကလေး”

ဒေသီရ မနက်ကထည့်လာသည့် ထမင်းချိုင့် လေး ဆင့်ချိုင့်ကြီးကို စားပွဲပေါ် တင်ချလိုက်ပြီး မှူး မျက်နှာလေးကို နွေးနွေးလေး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကလေးကတော့ စိတ်မကြည်တာ ထမင်းစားဖို့ တောင် စိတ်မဝင်စား။

သူကတော့ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ထမင်းဆာနေရပြီဖြစ် သည်။

အင်း ... အဖွဲ့တော်သားတွေကတော့ သူ့ထမင်းချိုင့် သူ့ဆွဲရင်း ထမင်းစားဖို့ အသီးသီး ပြင်ဆင်နေကြသလို စားပွဲ တစ်လုံးမှာ ခပ်တည်တည် ခပ်တင်းတင်း မျက်နှာထားလေးနှင့် နမူနံနေအောင် ချောမောလွန်းသည့် မင်းသမီးသစ်ကလေးကို တိုးတိုးလေး ချောနေသည့် သူ့ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ် လျက် လက်တို့အတင်းအုပ်နေကြပြီဖြစ်သည်။

သူကတော့ သူတို့ကို ဂရုမစိုက်မိတော့ဘဲ ကလေး ကျေနပ်ဖို့ကိုပဲ ဂရုထားလိုက်မိတော့သည်။

အိမ် ၂၁

“ဆွဲ ... ကိုဒေသီကို လက်ထပ်ခါနီးဆဲဆဲဆိုပြီး လွှတ်ထား တာလား။ အခု ရိုက်ကွင်းမှာ ဒါရိုက်တာ ကြွေလောက်တဲ့ မင်းသမီးသစ်ကလေး ပါတယ်နော်။ ဒါရိုက်တာကလည်း ကြွေတယ်ထင်တယ်။ ကောင်မလေးက အသစ်ဆိုပေမဲ့ တော်တော်ချောပြီး ပွင့်တယ်”

ဇာတ်ရုံအစ်မက ကိုကိုအကြောင်းကို ဖောက်သည် ချလာတော့ ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ခံစားလိုက်ရသလို ဆွဲ ချက်ချင်းပင် ကိုကိုရှိတဲ့ရိုက်ကွင်းကို လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက် မိတော့သည်။

ရှင်ထဲမှာ မယုံချင်။

ဇာတ်ရုံအစ်မ ပြောစကားတွေကို ဟုတ်မှဟုတ်ပါ မလားဆိုသည့် အတွေးကလေးတွေက ဆွဲကို ပြေသိမ့်စရာ ရခဲ့ သေးသည်။

ပြီးတော့ ကိုကိုဟာ ဒီလိုလူစားမျိုးလည်း မဟုတ်။
လက်ထပ်ခါနီးဆဲဆဲမှ ကိုကိုနဲ့ ဆွဲကို ရန်တိုက်ပေး

ခဲ့တာများလား။

အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုက်ကွင်းရောက်ရင်တော့ ဆွဲ
ရင်ထဲက အပူတွေ ငြိမ်းချမ်းလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

အခုရက်အတွင်း ကိုကို မူမမှန်ဖြစ်နေတာကို ဆွဲ
သိသိကြီးနှင့် ဆွဲ ကိုကိုအနောက်ကို အရင်ကလို တကောက်
ကောက် မလိုက်နိုင်ခဲ့တာဟာ ကိုကိုအတွက် လွတ်သွားရပြီလား။

ဟင်အင်း ... မယုံဘူး။

ကိုကိုဟာ ဒီလိုလူစားမဟုတ်။

ဆွဲ တစ်ယောက် ကားပေါ်ကနေ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ
ဖြစ်ကာ စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင် ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

ကိုကိုသိက္ခာကို ဆွဲ ယုံကြည်သည်။

ဆွဲကို သိပ်ချစ်တာလည်း သိသည်။

လက်ထပ်ခါနီးဆဲဆဲမှ အရှိန်ပြင်းပြင်း ပေါက်ကွဲ
သဝန်တိုမိမှာစိုးလို့ ကိုကိုအနောက်ကို မလိုက်ဘဲ နေခဲ့မိတာမှ
အခုတော့ ...။

“အား ... ငါ ကိုကိုကို သဝန်တိုလွန်းလို့ မိုင်ကုန်ပေါက်ကွဲ
မိတော့မှာပဲ။ ဟုတ်လို့ကတော့ ကိုကိုကိုကပ်တဲ့ကောင်မ
ပါးကို ကျွတ်ကျွတ်ကျိုးသွားအောင် လူရှေ့သူရှေ့မှာကို
ရိုက်ပြမယ် ... ဟင်း”

အသံထွက် ကြိမ်းဝါးရှင်း ကိုကိုရှိတဲ့ တိုင်းရင်းသား
ကျေးရွာကို လိုက်လာခဲ့တော့သည်။

တိုင်းရင်းသားကျေးရွာမှာ ရိုက်ကွင်းရှိတယ်လို့အတိ
အကျ သတင်းပေးလာသည့် ဇာတ်ရဲအစ်မ စကားကို ယုံကြည်ကိုး
စားပြီး ဆွဲ ရင်ထဲက ပူလောင်ခြင်းတွေက ကိုကိုနှင့် မရင်မဆိုင်
ခင်ခဏအတွင်းမှာပဲ ကြေကွဲခဲစားပေးဆပ်နေခဲ့ရသလို ကိုကိုကို
အနီးကပ် ကပ်ချူနေသည့် ကောင်မကလည်း ချောတယ်ဆိုတော့
ဆွဲ အသည်းတွေ ကြွပ်ကြွပ်ညံနေရပြီဖြစ်သည်။

ဟင်း ... ကောင်မက ဘယ်လောက်ချောလို့ ကိုကို

က ကျရတာလဲ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ဆွဲကို ကိုကို ဘယ်တော့မှ
ကြောလို့မရ။

တစ်ဖက်မှ ဆွဲ တစ်ယောက် သူမရဲ့ကိုကိုရှိတဲ့
တိုင်းရင်းသားကျေးရွာ ရိုက်ကွင်းနေရာကို မရောက်ခင် သွေးဆူ
ပေါက်ကွဲ ခံစားနေခဲ့ရပေမဲ့ ...

ဆွဲနှင့် မကြာခင် လက်ထပ်ရမှာကို ကိုယ့်အစီအစဉ်
နှင့်ကိုယ် တစ်ဖက်သတ် မျက်ပြီးသားဖြစ်သည့် သူမအသည်းခွဲ
ချစ်ခဲ့ရသည့် ဒါရိုက်တာဒေသီရနှင့် ဒေသီရရဲ့အသည်းခွဲချစ်သူ
လေးကတော့ ...

ရိုက်ကွင်းမစခင် ရိုက်ညွှန်းတွေ မှင်ပေးလာသည့်
ချစ်သူဒါရိုက်တာစကားကို လက်မခံချင် ခံချင်နှင့် ကြိတ်မှိတ်နှုတ်
ရသလို မျက်မှောင်လေးတွန့်နဲ့ ထားခဲ့လေသည်။

“ဒီတစ်ကတဲပြီးရင် ပြီးပါပြီ။ ကလေးက ဘာမှအထွေအထူး သိပ်သင်စရာတောင် မလိုဘူး၊ လိမ္မာပါးနပ်လိုက်တာ၊ တကယ်တော်တယ်”

“ပါရမီက ပေးလာတဲ့ အသိပဲ”

“အောင်မယ် ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဧည့်သည် သရုပ်ဆောင်မို့လို့ ကိုယ်လည်း အားပြင်းပြင်းမခိုက်တာ၊ နောက်ပိုင်း ကလေး Second Actress နေရာမှာဆို ကိုယ်ကလေးကို မောင်းရတော့မှာပဲ”

“Second Actress တင်ပဲလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ၊ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်မှာ၊ ကလေး မျက်နှာလေး ဒီလောက်ချောနေတာ First ပဲဖြစ်ရမှာပေါ့၊ အဲဒီလိုဖြစ်ရအောင် ကြိုးစားရဦးမယ်၊ အရည်အချင်းရှိဖို့လိုတယ်၊ မာန်မတက်ရဘူး၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ပြီးတဲ့ အလုပ်မဟုတ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်မှာရှိသမျှမာန်ကို ချိုးနှိမ် နှိမ့်ချထားရမယ်”

“စကားများလိုက်တာ”

ဒေသီရ ပြောလက်စ စကားကြီး ကိုခနဲပိတ်ကျသွားရပါသည်။

ကြည့်ပါဦး၊ သူ့ကို ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ရယ်လို့ ရိုသေလေးစားပုံလည်းမရသည့် ချစ်သူလေး မကြည်နေပုံကြီးကို ကြည့်ပြီး အောင့်သည်အောင်သက်ကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

ဟင်း ... နားမလည်လိုက်တဲ့ ဟာမလေး။ ချစ်သူမို့လို့ ဒီလောက် အခွင့်အရေးရတာကို နားမလည်။

အလုပ်သဘောကို ရှင်းပြနေတာကို အရေးမစိုက်တာ သူ အတော်အခံရှုခက်ခက်ကြီး ဖြစ်သွားရသလို ...

မိုး မျက်နှာလေးကိုလည်း ခပ်တည်တည်ကြီး စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါ အလုပ်သဘောကို နားလည်အောင် ရှင်းပြနေတာ”

“နားလည်ပြီးသား၊ မရှင်းနဲ့ နားငြီးတယ်”

“ဟာကွာ၊ မင်းက ဆရာလား၊ ငါက ဆရာလား မိုး”
ဒေသီရ အခံရခက်လွန်းလို့ ဒီစကားလုံးကြီးနှင့် ကိုင်ပေါက်လိုက်တော့ မိုးက ဆတ်ဆတ်ခါသွားကာ သူ့ကိုမျက်လုံးစိမ်းလေးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်လာခဲ့သည်။

“ဒါရိုက်တာကြီးနော်၊ ကျွန်မ ဆက်မရိုက်ဘဲ နေပစ်လိုက်မှာ၊ ကျွန်မကို အဲဒီစကားလုံးနဲ့ ကိုင်ပေါက်စရာမလိုဘူး”

“မင်းက အလိုက်မှ မသိတတ်တာ”

ဒေသီရ ဒါပဲပြောပြီး ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့။

မနက်ကတည်းက ချစ်သူလေး ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင် နှစ်ခန်းဝင်ပါခဲ့ရတာကြီးကို မကြည့်ဖြစ်နေတာမို့ သူလည်း

သူမလေးကို နားလည်ပေးလိုက်ပြီး ချော့မော့နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရပြန်သည်။

နေ့လယ်က စိတ်ချပြီး ထမင်းဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မစားခဲ့သည့် ချစ်သူလေးကို နေ့လယ်က ဝယ်ထားသည့် ခေါက်ဆွဲကြော်လေးကို ချော့ချော့မော့မော့လေး ကျွေးလိုက်မိပါတော့သည်။

“မုံး ... ခေါက်ဆွဲကြော်လေး အဆာပြေ စားလိုက်ဦး၊ နေ့ခင်းက မုံးက ထမင်းစားတာလည်း မဟုတ်တော့ ဒါလေးတော့ စားလိုက်နော် ကလေး၊ ဒီတစ်ကတ်မရိုက်ခင်လေး စားလိုက်နော် ကလေး ... ကလေး ဆာနေမှာ ကိုယ်သိတယ်”

ဒေသီရ မနက်ကတည်းက ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင်ခန်းပဲ ရိုက်ရလို့ စိတ်အကောက်ကြီးကောက်ပြီး ဘာမှမစားမသောက်သည့် ချစ်သူလေးကို သနားလည်းသနား အကြင်နာတွေလည်းပိုပြီး ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ပန်းကန်ထဲထည့်ပြီး ချော့ချော့မော့မော့လေး ပြောလိုက်သည်။

ဒါကို ချစ်သူလေးက သဘောကျသွားသလို ပန်းလေးတွန့်ပြီး လျှာလေးထုတ်ပြလာသဖြင့် သူ အသည်းဝားသွားကာ မုံးရဲ့ပါးပြင်လေးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဆွဲလိမ်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မလုံမလဲ အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

အင်း ... တော်ပါသေးရဲ့။
ဘယ်သူမှ မမြင်လို့။

မမြင်ဆိုလည်း သူကလည်း အဖွဲ့တော်သားတွေနှင့် နည်းနည်းလှမ်းပြီး ချောင်ကျကျ သစ်ပင်အရိပ်ကလေးအောက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး မှုံးနှင့် ဆွေးနွေးခန်း ဖွင့်နေခဲ့တာကိုး။

“ကဲ ... မူမနေနဲ့၊ ခေါက်ဆွဲကြော်တော့စား၊ ဒီမှာ ဒီပန်းကန်ထဲက ခေါက်ဆွဲလေးတော့ ကုန်အောင်စားလိုက်နော် ကလေး၊ ထမင်းဆာနေတာ မဟုတ်လား”

“မဆာပါဘူး၊ ဒေါသထွက်လွန်းလို့”

“ဟာကွာ ... ကလေးကလည်း”

“နောက်တစ်ခါ မုံးက ဒီလိုပါသေးပါမ္မားဆို လုံးဝမရိုက်ဘူး”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ”

ဒေသီရ သူ့အပေါ် အနိုင်ယူ ဗိုလ်ကျဆိုးနွဲ့နေသည့် ချစ်သူလေးကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပြီးကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်းက တူကလေးကို ပိတ်ဆွဲယူလိုက်ရင်း ချစ်သူလေးကို ချစ်စနိုးကြီး မျက်စကလေး ပစ်ပြလိုက်သည်။

“ကလေး တူနဲ့စားတတ်ရဲ့လား၊ မစားတတ်ရင် ဇွန်းနဲ့ခက်ရင်း ယူပေးမယ်”

“ဝူး ... ဒါရိုက်တာကြီး ... အရူး”

“ဟမ်း ... ဘာ ... ဘာဖြစ်တယ်”

“ချဉ်ရာမယ် ဒါရိုက်တာကြီး”

“ဟာ ... ကလေး၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ဒေသီရ မှုံးစကားလေးကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည့် အချိန်မှာပဲ မှုံးက သူ့လက်ထဲက တူနှစ်ချောင်းကိုဆွဲယူပြီး ခေါက်ဆွဲကြော်တွေကို ကျင်လည်စွာ ယူစားလိုက်တာမို့ သူ သဘောပေါက်သွားရကာ မျက်နှာကြီး နီတက်သွားသည်အထိ ရယ်လိုက်စီတော့သည်။

“ဟား ဟား ... ဪ ... ဒါကိုး”

“မှတ်ထား၊ နေရာတကာ ချယ်ရာမင် မလုပ်နဲ့၊ ပျင်းတယ်”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ မင်းမသိတာ မတတ်တာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး”

“ဒါပေါ့၊ ဗဟုသုတနဲ့လူသားပဲ”

“မှတ်သားလောက်ပါပေတယ် ... မှတ်သားလောက်ပါပေတယ်”

ဒေသီရ ကလေးလေးကို ချစ်သူလုပ်ပြီး ကလေးစကားပြော ပြောနေရပါသည်။

စကားတတ်လွန်းသည့် ချစ်သူလေးကို သူကလည်း နဘောကာရံကလေးသိပြီး ခပ်ရွန်းရွန်းကလေး ဖောက်လိုက်တော့ မှုံးက ပခုံးကလေးကျုံ့ပြီး တအိအိ ရယ်ချလိုက်တာလေးကို သူ အသည်းယားလွန်းလို့ အသက်မရှူမိဘဲ သူမ ရယ်နေတာလေးကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်တော့သည်။

အား ...

လွတ်လပ်တဲ့နေရာဆို ကိုယ် မင်းကို အသည်းခိုက်မတတ် နမ်းပြီးပြီ။

အခုတော့ ...

“ဟား ... ကလေး မရယ်နဲ့ကွာ”

“ဟင် ... ရယ်တာဘာဖြစ်လဲ၊ ရယ်တာပဲ ကန့်သတ်နေတယ်၊ ဆရာ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးရယ် ...

“အဟိ ... ဟိ ... ရယ်လို့ကောင်းလိုက်တာ”

“ထပ်မရယ်တော့နဲ့နော်၊ ကိုယ် လူရှေ့သူရှေ့ ရှောင်မှာမဟုတ်ဘူး ပိတ်နမ်းပစ်မှာ”

“ဟာ ... သေပြီဒါရိုက်တာပဲ”

“ဘာ သေပြီဒါရိုက်တာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ နာရှူဆေးဘူး ကြိုက်လွန်းတဲ့ ဒါရိုက်တာ”

“လေး အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်း မင်းကို ကိုယ်ကြည့်နေတာ၊ နေဦး ... ခဏ ခဏဟာ ကလေး”

ဒေသီရ မှုံးမျက်နှာလေး ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ကြီး ခံစားလိုက်ရတာမို့ ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ တုန်ယင်နေသည့် လက်အစုံဖြင့် ကြက်သားဖတ်ကလေးကို တူနှင့်ကောက်ညှပ်ရင်း မှုံး ပါးစပ်ကလေးဆီသို့ ပေးခဲ့ကျေးလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟာ ... ဘာဟာလဲ ဒါရိုက်တာကြီးရ”

“ကလေး စကားမရှည်စမ်းနဲ့ကွာ၊ ဒီမှာ ကိုယ် ရင်ခုန်လွန်းလို့ သေတော့မယ်”

“ဟင် ... ရင်ခုန်ရလွန်းလို့ ရူးမှာပဲပဲ ကြားဖူးပါတယ်၊ သေတော့ မသေပါဘူး”

“ဟာကွာ ... ကျွတ်”

ဒေသိရ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မှူးပါးစပ်အနား တော့ထားသည့် ကြက်သားဖတ်ကလေးကို မှူးပါးစပ်ကလေးဆီ အတင်းဖိပေးလိုက်တော့မှ မှူးက အလိုက်သင့်ကလေးဟပြီး မြို့မြို့ကလေး ဝါးနေတာလေးကို သူ ချစ်မဝနိုင် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် အချိန်မှာပဲ မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့်အသံက သူ့အတွက် ကမ္ဘာပျက်သွားရတော့သည်။

“အောင်မယ်လေးလေး ... ကြည့်နေလိုက်ကြတာ၊ ကိုကို ... ရှင် ... ရှင်က ဘယ်လို ချောင်ကြိုချောင်ကြားက ကောင်မကို စင်တော်မြောက်ပြီး ပီတိအဟုန် ယူရတာလဲ၊ ပြောပါဦး ... ပြောပါဦး”

“ဟင်”

အခုမှ အကြည့်တော်ဆိုက်နေကြသည့် ကိုကိုနှင့် တောက ကောင်မက ဆွိုကို အလွန်အံ့ဩသွားသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်လာကြသလို၊ ကိုကိုမျက်လုံးတွေက အရာရာကို ဘာမှကရမစိုက်သည့် မျက်လုံးကြီးဖြင့် သူ့ကောင်မရှေ့ကနေ ကွယ်ရပ်လိုက်တာမို့ ဆွို အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားရတော့သည်။

အား ...

ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုကိုအရှေ့က တောကြိုတောင်ကြားက ကောင်မကို ပါးရိုက်ပစ်ချင်တာ။ ပါးကျွတ်ကျွတ်ကျိုးသွားအောင် ရိုက်ချင်တာ။

ပွဲက မစရသေးခင် ပြတ်သွားမှာစိုးလို့။

ဆွို ရင်ထဲက ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရမဲ့ အနိုင်စကားလုံးတွေကို ဒီကောင်မကို ပေးကျွေးပြီးမှ ဆွို ဒီကောင်မကို ပါးကျွတ်ကျွတ်ကျိုးအောင်ရိုက်မှာ။

တောက် ... ရာရာစစ။

ကောင်မက ကိုကိုနဲ့ကျွေးတာကို စားရသေး။

အခုလို လက်ထပ်ခါနီး အချိန်ရောက်ကာမှ ဆွို အပေါ် သစ္စာဖောက်ရက်သည့် ကိုကိုကိုလည်း စိမ်းနေအောင်စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်းက ဆွို ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ဘာစကားမှမပြောနိုင်ဘဲ ရင်အုံတစ်ခုလုံး “မြောက်ချီ ... မြောက်ချီ” ဖောင်းတက်လာခဲ့ရသည်။

တစ်လမ်းလုံး ဇာတ်ရံအစ်မ ပြောခဲ့တာတွေကို မယုံကြည်ဘဲ စိတ်လက်ပေါ့ပါးဟန်ဆောင်လာခဲ့သမျှ ဒီရောက်တော့ အဲဒီအစ်မကပဲ ကိုကိုရဲ့အကြောင်းကို ဖောက်သည်ချွတ်ချွတ် အခု ကိုကိုတင်မြောက်သည့် ကောင်မက ဘာမဟုတ်သည့် တောက ကောင်မဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကိုကိုဟာ ဒီကောင်မကို ဘယ်လောက် အထိ အောက်ကျနောက်ကျ ချစ်ကြောင်းနှင့် ဖုန်းကအစ တိုက်

ခန်းကအစ ဝယ်ပေးထားခဲ့တာတွေကို သိခွင့်ရလိုက်သည့် တစ်ခဏ အတွင်းမှာ ဆွဲ သတ်လစ်မတတ် အသည်းကြော့ သေဆုံးခံစား လိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို ကိုကို လျစ်လျူပြု ကျောခိုင်းနိုင်တာ ဆွဲ ရင်အနာဆုံး ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။

အိုး ...

ကြည့်စမ်းပါဦး။

ကိုကိုဟာ ဆွဲ အကြောင်း ကောင်းကောင်းနားလည် ထားလို့ သူ့ကောင်မရှေ့ကနေ ကာကွယ်ထားလိုက်တာ။

ကာကွယ်ထားစမ်းပါ ကိုကို။

ရှင်ဟာမကို ရှင်ကာကွယ်ထားတဲ့ ကြားကကို ဆွဲ လှလှပပကြီးကို ပါးရိုက်ပြမယ်၊ ကြည့်နေ။

“ဆွဲ ... နောက်မှ ကိုယ်တို့အတွင်းရေး ဖြေရှင်းကြစို့ကွာ၊ ကိုယ် ရိုက်ကွင်းထဲ ရောက်နေတယ်”

“ရိုက်ကွင်း ? ... ဘာရိုက်ကွင်းလဲ၊ ရိုက်ကွင်းမှာ ကိုကို တော်သလင်းဇာတ်ခင်းနေတာကို ဆွဲတ ဒီအတိုင်း လက် ပိုက်ကြည့်နေရမှာလား”

“ဟင်”

ဆွဲ ရင်ထဲမှာ မူးပြာသွားမတတ် ခံစားခဲ့ရသည့် ခံစားမှုတွေကို ဆွဲအသိနှင့် ထိန်းချုပ်ရင်း ကိုကိုဟာ ဆွဲနှင့်မကြာ ခင် လက်ထပ်ရမည့် ဆွဲရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းဆိုသည့် ပိုင်ဆိုင်မှု ခံစားမှုတွေက ဆွဲရင်ကို အရှိန်ငြီးငြီး တောက်လောင်စေခဲ့သည်။

ဆွဲ ပေါက်ကွဲခံစားမှုတွေက ဒီထက်ပြင်းထန်လိမ့် မယ်လို့ ခံယူထားခဲ့တာ။

အခု ဆွဲဟာ ကိုကိုရှေ့မှာ ကိုကို ကာကွယ်ရပ်တည် ပေးထားသည့် နုနုမှုန်နေအောင် ချောလွန်းသည့် ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်တွေက အလိုလို လှိုက်ဆို့တက်သွားရကာ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေမူးမိုက်သွားခဲ့သည်။

ဘုရား ... ဘုရား၊ ဒီလိုရုပ်ရည်ချောမောလွန်းတဲ့ ကောင်မရဲ့လက်ထဲသာ ကိုကိုပါသွားရင်ဆိုသည့် အတွေးတစ်ချက် က ဆွဲနှလုံးသားကို အရူးအမူး လှိုင်းပုတ်ရိုက်ခတ်သွားတော့သည်။

“ကိုကို ... ရှင် အရှေ့ကဖယ်လိုက်စမ်း၊ ဒီကောင်မရှေ့က ရှင် ကာကွယ်ရပ်တည်ပေးထားရအောင် ဒီကောင်မဆီက ရှင် ဘာတွေ အလကားရထားပြီးလို့လဲ၊ ပြောပါဦး၊ ပြော ပါဦး ကိုကိုရဲ့”

“ဟာ ... ဆွဲ၊ ရိုက်ကွင်းမှာနော်၊ မင်း မတော်တရော်စကား တွေ လျှောက်မပြောနဲ့”

“ပြောတယ် ... ပြောတယ်၊ ပြောရုံတင်မကဘူး တောဂေါ် လီမကို ပါးရိုက်ဦးမယ်၊ တောဂေါ်လီမက လူပါးဝပြီး သူ များနဲ့ လက်ထပ်ခါနီး ယောက်ျားကို ချူချင်တာ ပိုင်းချင် တာ၊ ပိုင်းလုံးမ ... တောဂေါ်လီမ”

“ဖြန်း”

“ဟာ ... ဆွိ ... မင်း ... မင်း ... ကလေး ... ဟား ကိုယ့်
ကြောင့် အစောကားခံရပြီ”

“ဘာ ... ဘာ ... ကလေး ဟုတ်လား၊ ကိုကို ရှင် ... ရှင်
ကျွန်မကို သစ္စာဖောက်တာ၊ ရှင် ... ရှင် ... မှတ်ထား ...
ဖြန့်”

“ဟာ ... ဆွိ”

“ဖြန့်” ခနဲ “ဖြန့်” ခနဲ အသံတွေ ဆက်ကယ်
ဆက်ကယ် မြည်တာကြီးကို မှုံ ကြားသိလိုက်ရပြီး မှုံးရဲ့ပါးပြင်
ကလေး ပူလောင်သွားတာကြီးကိုပဲ သိလိုက်ရသလို မှုံးတို့ဆီကို
အပြေးရောက်လာကြသည့် လူသားတွေ၊ ပြီးတော့ မှုံးကို လူတစ်
ယောက်က ဆွဲခေါ်သွားတာတွေကိုပဲ သိရှိခံစားလိုက်ရပြီး မှုံး ဘာ
ကိုမှ ခံစားလို့မရတော့သလို အသက်မဲ့ တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

အိုး ... မှုံး အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ။

အညာခံလိုက်ရပြီ။

မှုံး ဘဝတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်သွားပြီ။

မှုံးဘဝတစ်ခုလုံးကို သူတို့ ဝါးမျိုးချေဖျက်သွားခဲ့ပြီ။

“မှတ်ထား၊ ဆွိကို ဘယ်တော့မှ ကြောလို့မရဘူး၊ ကိုကို ...
ဆွိဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကိုကို သိတယ်နော်၊ ဒီကောင်မ
ကို ဆွိတို့ကုမ္ပဏီမှာ လုံးဝ လုံးဝ ရိုက်စရာမလိုဘူး၊ ရုပ်
ကလေး ချောတာကို ဘမ်းပြပြီး နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာ
ဒေသီရကို အလကားပေးထားတဲ့မိန်းမ ...

“ဒီမှာ ... ညည်း ဒါရိုက်တာဒေသီရက ဖုန်းတို့
တိုက်ခန်းတို့ ပေးထားလို့ အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး မက်မနေ
နဲ့၊ အဲဒီ ဒါရိုက်တာဒေသီရက ငါတို့တင်မြှောက်ထားလို့
နာမည်တစ်လုံး ရလာတဲ့သူ၊ ငါတို့လက်ခုပ်ထဲကရေ၊ ညည်း
လို့ တောကြိုတောင်ကြားက ကောင်မကို ခြေတော်သာတင်
သွားမှာ၊ ဘယ်တော့မှ အတည်ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့၊ ညည်း
ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိပြီး ပြန်ငဲ့ကြည့်”

အား ...

ဒီမိန်းမကို ကိုက်ဆွဲပစ်ချင်တယ်။

ဒီမိန်းမကို ပါးရိုက်ပစ်ချင်တယ်။

ဒီမိန်းမက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

ဘုရားရေ ...

ငါဟာ ဒီဘဝကြီးထဲမှာ အညံ့ဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်
ဖြစ်သွားပြီ။

ပြီးတော့ ငါ အားကိုးမျှော်မှန်းထားတဲ့ ဘဝကြီး၊

ငါ စိတ်ကူးနဲ့ရူးသွပ်ပြီး ချစ်ခဲ့ရသည့် ငါ့ရဲ့ဒါရိုက်တာကြီးက
လက်ထပ်ခါနီး ယောက်ျားတစ်ယောက်။

ငါ့ကို အယုံသွင်းပြီး ညာခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်။

သွားပြီ။

မှူး နှလုံးသားနုကလေး သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ဖြာကျ
သွားရပါပြီ။

ရူးရပါပြီ ဒါရိုက်တာကြီးရယ်။
ကျွန်မအပေါ် ကြံစည်ရက်တယ်။

“မှူး ... မှူး ... သတိထားပါဦး။ သတိထားပါဦးဗျာ”

ဆိုတဲ့ အသံရှင်ဟာ ကိုနေလေး ဆိုတာကို နောက်ဆုံး
သိလိုက်ရတော့သည်။

မှူးမျက်လုံးထဲမှာ ကြယ်တာရာတွေ မှိတ်တုတ်
မှိတ်တုတ် လင်းလက်သွားရလေပြီ။

ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချပြီး အရာရာအားလုံးကို ဝန်ခံ
လာတော့မည့် ကိုကိုကို ဆွိ မယုံနိုင်သည့် ခံစားချက်မဲ့သည့်
မျက်လုံးတွေဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်းက ဆွိရှင်ထဲက ခံစားခဲ့ရသည့်
ခံစားချက်တွေ လွတ်ထွက်ပေါက်ကွဲသွားရပါတော့သည်။

အရာရာကို ရှုံးနိမ့်ပြီလို့ ခံယူထားသည့် ကိုကိုရင်
ဘတ်ကြီးကို ဆွိ ဆွဲကိုင်ခါယမ်းရင်း ကြေကွဲဆွဲနင်သံကြီးဖြင့် ...

“ကိုကို ... ဆွိ မျက်နှာကို ဆေးချာကြည့်ပါဦး၊ ဆွိကိုကြည့်
ပါဦး၊ ကိုကို သုံးနှစ်လုံးလုံး သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူလေ၊
ကိုကိုချစ်သူလေ ကိုကိုရဲ့”

ဆွိ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကြွေကျမြေခရပါပြီ။

ကိုကိုဟာ ဆွိ စကားတွေကို နည်းနည်းမှ နားမဝင်
ဘဲ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချထားရာကနေ ဆွိကို နည်းနည်းမှ မော
ကြည့်မလာခဲ့သလို ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်

တော့မဲ့ ကိုကိုမူပိုင် စတိုင်ကြီးက ဆွဲရင်ကို စားနဲ့ခွဲချလိုက်သလို နက်နက်နဲနဲ ကြေအက်သွားရပါတော့သည်။

ကိုကို ... ဆွဲကို အဲဒီလို မနှိပ်စက်ပါနဲ့။

ဆွဲ ... ဆွဲ ... ကိုကိုရဲ့လျှစ်လျူရှု ကျောခိုင်းမှုကြီးကို ဒဏ်မခံနိုင်ဘူး။

ဆွဲ ရူးပြီ၊ ရူးရပြီ ကိုကိုရဲ့။

ဆွဲလေ အခုလို ကိုကို ဆွဲ အပေါ် သစ္စာဖောက်သွားခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ဆွဲ စိတ်ကူးလေးနဲ့တောင် ထင်မထားခဲ့ပါဘူး။

ကိုကိုနှလုံးသားကို အရံညီပျော်အောင် ဖျော်နိုင်ခဲ့သည့် ဟိုတောဂေါ်လီမကိုလည်း ဆွဲ အမုန်းဆုံး မုန်းတီးခဲ့မိသည်။

ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို သူတို့တွေ တွေ့ခဲ့ကြတာပါလိမ့်။

အား ... မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ကိုကိုဟာ ဒီလိုဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ အညှာလွယ်တဲ့ ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး။

ကိုကိုဟာ စာည်ကြည်မြင့်မြတ်တဲ့ ဆွဲ လေးစား

အားကိုးထိုက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။

တစ်ခုခုကြောင့် ကိုကို အခုလို ဆွဲအပေါ်ကို ပုံစံပြောင်းသွားခဲ့တာ။

မဟုတ်မှလွဲရော ...

ဟိုတောဂေါ်လီမ ကိုကိုကို အောက်လမ်းနဲ့တိုက်ပြီး ရယူခဲ့တာပဲ ဆိုတာကို ဆွဲနှလုံးသားက လက်ခံယုံကြည်လိုက်မိပါတော့သည်။

အခုထိ ဆွဲစကားတွေကို နားမဝင်နိုင်သလို ဆွဲ မျက်နှာကိုလည်း တစ်ချက်မှ မော့ကြည့်လာဖော်မရခဲ့သည့် ကိုကိုရင်ခွင်ထဲကို ဆွဲ ခေါင်းကလေးတိုးဝင်ပြီး မျက်ရည်တောက်တောက်ကျ အရှုံးပေးခဲ့ရသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

“ကိုကို ... အို ... ကိုကို ရူးသွားပြီလား။”

ဆွဲ ကိုကိုကိုယ်လုံးကြီးကို ခပ်တင်းတင်းကြီးဆွဲဖက်ပြီး ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ အသည်းအူပြတ်မတတ် ငိုကြွေးလိုက်မိပါတော့သည်။

ဆွဲ ငိုရှိုက်သံတွေက ဆွဲနှလုံးသားလေးကို ထိမိနာကျင်ကြောင့် လောင်မြိုက်ခဲ့ပေမဲ့ ကိုကိုအတွက်တော့ ဆည်းလည်းသံလို ထင်နေသလားမသိ။

နဂိုမူလအတိုင်း မတုန်မလှုပ် အနေအထားကြီးက မပြောင်းလဲခဲ့သည့် ကျောက်ဆစ်ရုပ် အသည်းနှလုံးပိုင်ရှင် ကိုကိုတို့ ဆွဲ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါလျှင် ...

အို ...

အတွေးတွေနဲ့တောင် ဆွဲ ရူးရပါပြီ ကိုကို။

“ကိုကို”

“.....”

“ကိုကို”

အို ... သွားပြီ။

ဆွီအတွက် မျှော်လင့်ခြင်း ကင်းမဲ့သွားရပါပြီ။

“ဆွီ ... ဆွီ နှလုံးသားတည့်တည့်ကို ဓားနှံ့သာ ထိုးသတ် လိုက်ပါတော့”

ဆွီ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောနိုင်တော့။

ရှင်ထံ အသည်းထဲက နာကျင်ခြင်းတွေက နှလုံး သားမှာ တလပိန်းကြီး မျက်ရည်တွေ အပြည့်ဖုံးလွှမ်းသွားရပြီ။

အဖြူရောင်နှလုံးသားသည် ပန်းသွေးရောင် ပြေး သွားခဲ့ပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ကိုကို၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ ကိုမှ လက်ထပ်ခွင့် မရှိခဲ့ပါဘူး။

ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်ရဲတဲ့အရာ မဟုတ် ဘူးဆိုတာ ရှင် နားလည်ထားလိုက်စမ်းပါ။

ဆွီဟာ ရှင် စွန့်ပစ်ချင်တိုင်း စွန့်ပစ်လို့ရတဲ့ သာမန် ညောင်ညမိန်းမမှ မဟုတ်တာ။

အသိုင်းအဝိုင်းဂုဏ်ကို ရှင် စောင့်ထိန်းရဦးမယ်လေ။

“ဆွီ ... ကိုကိုပြောတဲ့ စကားတွေကို စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး နားထောင်ပေးပါနော်”

အို ... ကိုကိုက ဆွီကို တောင်းပန်လာပြီပေါ့။

အဲဒါ ဘယ်သူ့အတွက်ကြောင့်လဲ၊ ဘယ်သူ့အတွက် ကြောင့်လဲ ကိုကို။

ဆွီ ရင်ထဲက ခံစားရသမျှ ကြီးအော်ပေါက်ကွဲပစ် ချင်ပါသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ဆွီ မျက်လုံးတွေကို တောင်းပန်တိုးလျှိုး ဈာဖြင့် ကြည့်လာသည့် ကိုကိုကို ပါးတွေ အကြိမ်တစ်ရာ ထပ် ရိုက်ပစ်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ချစ်လို့ကိုကို၊ ရှင်ကို ကျွန်မချစ်လို့ မရိုက် ရက်ပါဘူး။

“ပြောပါ ကိုကို၊ ဆွီ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ နှလုံးသားတည့်ပြီး နားထောင် နေပါတယ်”

အရင်တုန်းက ဆွီကို မျက်စိအောက်က အပျောက် မခံနိုင်အောင် ကြည့်ခဲ့သည့် ကိုကိုမျက်လုံးတွေက ဣန္ဒြေဖြင့် တည်တံ့နေတာကြီးကို ဆွီက ခပ်မဲ့မဲလေး စိုက်ကြည့်ရင်း ဒဏ်ရာ ရနှလုံးသားပိုင်ရှင် မဲ့ပြီးကလေး ပြီးလိုက်မိပါသည်။

မျက်ရည်တော့ မကျတော့ပါ။

ရှင်ထဲမှာ ငိုရလွန်းလို့ မျက်ရည်တံတိုင်းကြီး ပေါက် ထွက်သွားရပြီဖြစ်သည်။

“ကိုကို ဆွီကို သစ္စာဖောက်မိသွားခဲ့ပြီ၊ အဲဒီအတွက် ဆွီ ကိုကိုကို ကြိုက်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ပေးပါ၊ ကိုကို ခံယူဖို့အသင့် ပါပဲ”

ပြောရက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်။
ဟိုကောင်မအတွက်နဲ့ ဒီလောက်အထိ သတ္တိတွေ
အားကောင်းခဲ့တာ။

ကိုကို ...
ကိုကို normal မဟုတ်တော့ဘူး။
ကိုကို ဆေးမိသွားပြီ။
ဟိုကောင်မရဲ့ဆေး မိသွားပြီ။

“ကိုကို ဒီစကားတွေ မပြောပါနဲ့။ ဆွို ... ဆွို မကြားရက်
ဘူး၊ ရင်နာတယ်၊ သိပ်ရင်နာတယ်၊ ဆွိုနဲ့ ကိုကိုနဲ့ဟာ
သိပ်မကြာခင် လက်ထပ်ရမဲ့ ချစ်သူတွေလေ ကိုကိုရဲ့၊
ကိုကို ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဆိုတာ ဆွို စဉ်းစားမိပြီ”
“ဟင်”

ဆွိုကို မျက်ဝန်းတစ်ချက် လှန်ကြည့်လာသည်
ကိုကိုပါးပြင် အေးစက်စက်ကြီးကို ဆွိုက ခပ်နွေးနွေးကလေး
နမ်းရှိုက်ရင်း မျက်ရည်များဖြင့် အသက်အောင့်ကာ ပြုံးလိုက်မိပါ
သည်။

အံ့ဩသွားသလား ကိုကို။
ကျွန်မအပေါ် သစ္စာဖောက်ရက်တဲ့ ယောက်ျားကို
ကျွန်မ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်အောင် သိမ်ချစ်တယ်၊ သိမ်ချစ်ခဲ့
ရလို့ အခုလို အောက်ကျခဲ့ရတာပါ ကိုကို။

ဆွို ရင်ထဲက ခံစားချက်အနမ်းတွေကို ကိုကိုက
ခေါင်းကြီးငုံ့ခံယူရင်း နှုတ်ခမ်းကြီး စေ့ကြိတ်ထားတာကြီးကို ဆွို
အသည်းနာစွာ ပြုံးကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

ပြီးတော့ ရင်ထဲက စကားတွေကိုလည်း တစ်လုံး
ချင်း ပြောချလိုက်မိပါတော့သည်။
ကိုကို ဝန်ခံလာမဲ့စကားကို ကျွန်မ မကြားရက်ဘူး
ကိုကို။

“ကိုကို ဘာမှ ဦးနှောက်ခြောက်ခံပြီး စဉ်းစားမနေနဲ့၊
ကိုကို ဆွိုအပေါ် သစ္စာဖောက်ချင်လို့ ဖောက်တာမှ မဟုတ်
တာ၊ ကိုကိုကို ဟိုကောင်မက အောက်လမ်းနဲ့ ကိုကို သူ့
ကို အရူးအမူးဖြစ်အောင် တိုက်ထားတာ၊ အဲဒီတော့ အဲဒီ
ကောင်မကို မခွဲတော့အောင် ကိုကိုကို တတ်ကျွမ်းတဲ့
အထက်လမ်းဆရာကြီးတွေဆီ ခေါ်ပြုရမယ်၊ လက်မထပ်
ခင် ကိုကိုရောဂါကို အပီကုရမယ်၊ ကျန်တာ ကိုကို ဘာမှ
မစဉ်းစားတော့နဲ့။”

ဆွို ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကိုကိုရှေ့မှ
ကျောခိုင်းလိုက်ပါသည်။

အရာအားလုံးသော ခံစားမှုတိုင်းကို ဆွို ဖန်တီးယူ
နိုင်ရသည်လို့ပဲ ဆွို ခံယူယုံကြည်ရင်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားတော့
သည်။

အနောက်ဘက်ဆီက ကိုကိုအသံသည်လည်း တိတ်ဆိတ်သွားရလေပြီ။

ဆို ပြောတာတွေကို ကိုကို လက်ခံယုံကြည်သွားပြီပေါ့။

ဒါပေါ့ ကိုကို၊ ကိုကိုက ဆွိန့်သုံးနှစ်လုံးလုံးကြီးချစ်ခဲ့ပြီး ဆွိကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် ဆွိအချစ်ဆုံး ချစ်ခဲ့ရသည့် ချစ်သူပဲဟာ။

၂၃၆ JR ၂၃၇

ဗလာကျင်းသော ရင်ဖြင့် ဒေသိရ ကလေးရှိတဲ့ တိုက်ခန်းကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

တိုက်ခန်းတံခါးဝမှာ ပစ်မှီချပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ရင်ထဲက ကလေးအပေါ် မှားခဲ့မိသည့် နှလုံးသားခံစားချက်တွေကို အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်ရင်း တိုက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ခိုင်းလိုက်ပါတော့သည်။

“ကလေး ... ကိုယ် ကလေးဆီကို လာတယ်၊ ကိုယ် ကလေးကို မှားခဲ့တဲ့ အမှားတွေကို ဒူးထောက်တောင်းပန်ဖို့ ရောက်လာပြီ၊ ကိုယ့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးပါနော်၊ တံခါးဖွင့်ပေးပါကွာ နော် ... ကိုယ် ... ကိုယ်”

ဒေသိရ နှလုံးသားတွေ ကြွပ်ကြွပ်မွ ကြေပျက်သုဉ်းခဲ့ရပါပြီ။

ဒီထက်ဆက်ပြီး ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်တော့သလို ခင်ထဲမှာ အရူးအမူးကို ခံစားနေရပါသည်။

* သူ့ကိုယ်သူ ပေးခံစားခဲ့ရတာမဟုတ်။
သူ့ကြောင့် ကလေး ခံစားခဲ့ရတာတွေအတွက် သူ
ခံစားကြေကွဲခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကလေးရယ် ... မင်းနှလုံးသားနုနလုံး ကိုယ့်ကြောင့်
အဆမတန် ကြေအက်လောင်မြိုက်ခဲ့ရပြီ။

ကိုယ့်ကြောင့် မင်းလေး အခုလို ခံစားခဲ့ရတာ
ကိုယ်ခံစားနိုင်တော့ဘူးကွာ။ မခံစားနိုင်တော့ဘူး။

ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုခံစားချက်မျိုးတွေနဲ့ ကလေးနဲ့ကိုယ်
ခံစားပေးဆပ်ရမဲ့ အဖြစ်ကို ကြိုမတွေးချင်ခဲ့ပေမဲ့ အခုကကြမ္မာဆိုး
ကြီးက ကိုယ်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
မွေ့နှောက်ထိုးနှက်ခဲ့ပြီ။

အဲဒီအတွက် ကလေး ခံနိုင်ရည်ရှိရမယ်။

တစ်ပတ်ဆိုတဲ့ ကာလအတွင်းမှာ ကိုယ် မင်းထံ
မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လက်ထပ်ယူတော့မယ် ကလေး။

ကိုယ့်ရင်ထဲက စကားတွေကို မင်း နားလည်စမ်းသ
ကွာ။

ရင်ထဲက ပျားပန်းခတ် တုန်ယင်နေသည့် ခံစားချက်
တစ်လုံးကြီးဖြင့် တိုက်ခန်းတံခါးပေါင်ကြီးကို အထိန်းမဲ့မှီခိုရင်း
သူ မျက်ရည်များ စီးကျလာတဲ့အထိ ခံစားရူးပျဲခဲ့ရတာ ဆွဲ
မြင်ရင် ရင်ကျိုးမည်ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာ ဆွဲကို လုံးဝဂရုမစိုက်နိုင်တော့
သလို လုံးဝမသက်ဆိုင်သူလို သူ့ဦးနှောက်ထဲက အထင်အရှား
ဝယ်ပစ်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

သူ ဂရုစိုက်ရမှာ၊ အလေးထားရမှာ သူ့ချစ်သူလေး
စိတ်သောကတွေ မရောက်ဖို့၊ သူ့ကိုစိတ်မနာဖို့၊ အထင်မမှားဖို့၊
သူ တကယ်တမ်း နှလုံးသားထဲက သစ္စာဆိုပြီးချစ်ခဲ့တာ ကလေး
ဆိုတာ ကလေးသိဖို့ပဲ သူ့အတွက် အလိုအပ်ဆုံးသောအရာ ဖြစ်
သည်။

“ကလေး”

ရင်ထဲက တုန်ယင်လှိုက်မောသံကြီးဖြင့် သူ ခပ်ကျယ်
ကျယ်ကြီး ခေါ်လိုက်ပေမဲ့ တိုက်ခန်းထဲက ကလေးကတော့
နှလုံးသားအသေလေးဖြင့် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ တုံ့ပြန်လာသ
မကြားခဲ့ရတော့ပါ။

အား ...

ကလေးများ ခံစားလွန်းလို့ အိပ်ဆေးတွေ ဘာတွေ
အောက်ခံရင်ဖြင့် ...

ဟား ...

“ကလေး တံခါးဖွင့်စမ်း၊ မင်း အခန်းထဲမှာ ရှိတယ်မဟုတ်
လား”

ဒေသီရ တံခါးပေါင်ကြီးကို ပစ်မှီထားရာမှ ကိုယ်
အောက်ဆောင်မတ်ပြီး တံခါးကို တခုနဲ့ခုနဲ့ ထုပစ်လိုက်သည်။

“ဒုန်း ... ဒုန်း ... ကလေး”

ဒေသီရ အကျယ်ကြီး အော်ခေါ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ဘေးအနားက တိုက်ခန်းက လူတွေတောင် သူ့ထံ

ထွက်ကြည့်ကုန်ကြပါပြီ။

သူ့ရင်ထဲမှာ တကယ့်အရူးအမူး စိုးရိမ်နေခဲ့ရပြီဖြစ်

သည်။

“ဦးဒေသီရ အရူးအမူး ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့၊ ဘေးပတ်
ဝန်းကျင် ကြားမကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။
ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေးသာပြန်”

“ဟင်”

အခုမှပဲ သူ့ရင်ထဲက စိုးရိမ်လွန်းသည့် အလုံးကြီး
ဖြန်းခဲနဲ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

အမယ်လေး ... တော်ပါသေးရဲ့။

ဟား ... သူ့ရဲ့အသည်းဖျားလေးသာ အရှက်ကြီး
ရှက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံခဲ့ရင်ဖြင့် ...

အား ... အတွေးတစ်ချက်ကြောင့် ရူးရပြီ။

“ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ် ကလေး”

ရင်ထဲက စကားလုံးတွေ ပွင့်အံ့ထွက်သွားခဲ့တာကြောင့်

ကို သူ ခေါင်းကြီးမော့တင်း ခံစားရင်း မျက်လုံးကြီးကို နှုတ်
ချပစ်လိုက်တော့သည်။

“လူကြားကောင်း တရားမနာစမ်းပါနဲ့ ဦးဒေသီရရယ်၊
ခင်ဗျား ပြန်တော့၊ ပြန်တော့ဆိုရင် ပြန်တော့”

“မပြန်ဘူးကွာ၊ မင်း ကိုယ့်ကို အထင်မှားခဲ့တာတွေကို ဒူး
ထောက်တောင်းပန်ပြီးမှပြန်မယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ ...
ကိုယ်တို့ လက်ထပ်မဲ့ကိစ္စကို ကလေးနဲ့ ဆွေးနွေးမယ်”

“အား ... ဟား ဟား ဟား ... ဒါရိုက်တာ ဒေသီရ ...
ရူးပြီ”

မှူး မျက်ရည်တွေဖြင့် ဟားတိုက်ရယ်မောပစ်လိုက်
သည်။

အဟင်း ဟင်း ... ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

မကြာခင်လက်ထပ်ရတော့မဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
က သိပ်မကြာခင် လ၊အပိုင်းအခြားလောက်ကမှ တွေ့ထားခဲ့သည့်
မှူးကို လက်ထပ်ဖို့ ဆွေးနွေးမတဲ့။

ဟား ဟား ... ရှင့်ဟာမပြောသလို ခြေတော်တင်

ကြည့်မလား ဦးဒေသီရရဲ့။

“အေး ... ကိုယ် တောင်းဆိုတာ ကလေး ဖွင့်မပေးရင်
ကိုယ် ဒီအခန်းဝမှာပဲ တစ်ညလုံးနေမှာ”

နေစမ်း ...

တစ်ညလုံး နေရုံမကလို့ တစ်သက်လုံး ထိုင်စောင့်

သည်။

ခင်ဗျားကို လုံးဝလက်မထပ်ဘူး ဦးဒေသိရ။
မှူးရင်ထဲမှာ ဒါရိုက်တာကြီးနဲ့ လက်ထပ်မဲ့ မိန်းမရဲ့
ဂုဏ်မောက်မောက် စကားတွေက အသည်းစွဲ ကွဲထိနာကျင်ခဲ့ရ
ပြီးပါပြီ။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ။

နာရီပိုင်းအတွင်း အရူးမကြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ။

ဒါရိုက်တာဒေသိရရဲ့ဂုဏ်အရှိန်ကို လေးစားအထင်
ကြီးပြီး အားကိုးချစ်ခဲ့မိသည့် ဆယ့်ခြောက်နှစ်မရဲ့နှလုံးသားတွေ
မီးလောင်တိုက်ထဲ အသွင်းခံပြီးခဲ့ရပါပြီ။

“ဒီမှာ ... ညည်းကို ဒါရိုက်တာဒေသိရက ဖုန်းတို့ တိုက်
ခန်းတို့ ပေးထားလို့ အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး မက်မနေနဲ့၊
အဲဒီ ဒါရိုက်တာဒေသိရက ငါတို့တင်မြှောက်ထားလို့ နာမည်

~~တစ်လှားလှားလာတာ သူ့ ငါ့အားအားအားအား အား~~
တောကြိုတောင်ကြားက ကောင်မကို ခြေတော်သာ တင်
သွားမှာ ဘယ်တော့မှ အတည်ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့၊ ညည်း
ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သိပြီး ပြန်ငုံကြည့်”

ပြင်းထန်လွန်းသည့် ဒါရိုက်တာကြီး လက်ထပ်မဲ့
မိန်းမရဲ့စကားတွေက သူမရိုက်လိုက်သည့် ရိုက်ချက်တွေထက်
တောင် မှူးနှလုံးသားလေးကို အရှိန်ပြင်းပြင်း ထိမှန်သွားရလေ
တော့သည်။

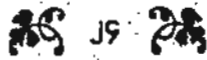
အခုလို မှူးဘဝကို အနာကျင်ဆုံး ခံစားချက်တွေ
ဒုန်းတီးပေးပို့ခဲ့သည့် ဒါရိုက်တာကြီးကိုလည်း မှူး အနာကြည်းဆုံး
ဒုန်းတီးသွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

မှူးရင်ထဲက အနာကြည်းဆုံး မုန်းတီးခဲ့ရသည့်
ခံစားချက်ပြင်းတွေက ဒါရိုက်တာကြီးကို အငြိုးအစားတွေအဖြစ်
တေးမှတ်ပစ်လိုက်မိသည်အထိ မှူး နာကျင်ရူးသွပ်သွားပါတော့
သည်။

ဒါရိုက်တာကြီးရယ် ကျွန်မရင်ထဲက အမုန်းတွေကို
ရှင် ပြန်ပြီးပေးဆပ်ရမယ်ဆိုတာ ရှင် နားလည်ထားလိုက်စမ်းပါ။

ကျွန်မကို အရူးလုပ်ထားတဲ့ ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မ
ပြန်ပြီး အရူးဖြစ်အောင် လုပ်ပြမယ်။

ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့အားနည်းချက်ကို သိထားသည့် မှူးကလည်း ရင်ထဲက မာန်မာနတွေကို ရင်းတင်ပြီး ...

တောကိုပြန်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မဆုံးဖြတ်တော့ဘဲ ကိုယ်မကျွမ်းကျင်သည့် ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲကို မျက်လုံးစုံမှိတ် ပစ်ဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။

မှူးတို့ ဖြစ်ပျက်သမျှတွေကို ဂရုတစိုက် ဖုန်းဆက် သတင်းမေးလာသည့် ကိုနေလေးရဲ့ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လိုမှုတွေကို လည်း မှူးက အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်မိပြီဖြစ်သည်။

ထဲ ... ရှင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ကျွန်မလို သိပ် ချော သိပ်လှလွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရုပ်ရှင်အသိုင်းအဝိုင်း ထဲ လက်တွဲခေါ်မိသူတွေ အများကြီးပါပဲ။

ရှင်တစ်ယောက်တည်း ရှိလိမ့်မယ် မထင်နဲ့။

မှူးက ရုပ်ရှင်ချောမောလွန်းသည့် မာန်မာနကလေး ဖြင့် ဒါရိုက်တာကြီး အသည်းဆတ်ဆတ်ခါရမဲ့ နည်းသစ်လေး ကို စွမ်းဆောင်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မကြာမီ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်တော့မို့ လူတစ်ယောက်က တောသူအရိုးအ၊အကလေးဆိုပြီး လိမ်ညာလှည့် စားကာ မှူးနှလုံးသားနုနုလေးကို ကြက်ခြေခတ်ခဲ့တာ မှူးအလူး အလိမ့် ကျရှုံးခဲ့ရပေမဲ့ ...

ရင်ထဲက မခံချင်စိတ်တွေက မှူးကို အိပ်ရာထဲပစ် လဲတဲ့အထိ မလွမ်းစေခဲ့ရဘဲ ကိုနေလေးရှိတဲ့ ရိုက်ကွင်းနေရာကို အရွှင်မြူးဆုံး ခံစားချက်ကင်းသည့် မျက်နှာလေးဖြင့် လိုက်လေ့ ထာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ရိုက်ကွင်းမှာ ကိုနေလေး ခဏနားသည့်အချိန်မှာ လည်း မှူးနှင့် အအေးအတူတူသောက်ရင်း ရင်းနှီးမှုတိုးခဲ့ရတော့ သည်။

“မှူးနဲ့ ကိုဒေသိက ချစ်သူတွေလားဟင်”

မထင်မှတ်ဘဲ အမေးခံလိုက်ရသည့် စကားက မှူး နှလုံးသားလေးကို ကြေအက်ပိန်းမှောင်သွားခဲ့ရပေမဲ့ မှူးသည် အန်ဆောင်ကောင်းစွာဖြင့်ပင် ပြုံးပြုံးကလေး ခေါင်းခါပစ်လိုက် နိုင်ခဲ့သည်။

“ဟင့်အင်း ... ဒါရိုက်တာကြီးက အစ်ကိုလို ခင်ရတာ”
ကဲ ... မှတ်ထား။

သူတို့မှ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး မုသာဝါဒီသုံးတတ်
တာမဟုတ်။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်မ တောသူအရိုးခံလေးလည်း မုသာ
ဝါဒီ သုံးတတ်ပါတယ်။

ချစ်သူစင်စစ်ကနေ အစ်ကိုလိုခင်ရတာပါလို့ ပြောင်
ပြောင်ညာပစ်ခဲ့သည့် မှူးနှလုံးသားတစ်ခုလုံး အကာအကွယ်မဲ့
ဗလာအတိ ပိန်းမှောင်တိတ်ကျသွားရလေတော့သည်။

ဒါရိုက်တာကြီးရယ် ... ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ရှင်လိမ်ခဲ
တဲ့ အလိမ်အညာတွေကို ယုံတောင်မယုံမိဘူး။

ဒါရိုက်တာကြီးကို သိပ်လေးစား အားကိုးပြီး ချစ်ခဲ့
မိတဲ့ ကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာလေ ဒါရိုက်တာကြီးကို ဘယ်တော့မှ
မေ့လို့မရတော့ပါဘူး။

ကျွန်မ ရှင့်ကို ချစ်ပါတယ်။

ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူးရှင်။

ဒီအတွေးလေးက ရင်ထဲမှာ အလွမ်းကလေးတွေနှင့်
ခံစားကြေကွဲသွားရကာ မျက်ဝန်းကလေးတွေ ရှိတိတိဖြစ်သွားရ
သည်။

ကိုနေလေးကိုလည်း ဘာစကားမှ မပြောမိတော့ထဲ
အဝေးတစ်နေရာကို ခပ်ငေးငေး စိုက်ကြည့်ရင်း ဘွားကိုလွှမ်းဆီ
သလိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။

ဘွားကတော့ ...

သူ့ကို ယုံကြည်ကိုးစားပြီးထည့်လိုက်တာ။

အခုတော့ မှူးကတော့ ...

ချစ်သူနှင့် အဝေးဆုံးတစ်နေရာကို ရောက်သွားရ
ပြီဖြစ်သည်။

လက်ထပ်ခါနီးဆဲဆဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
အထင်ကြီး လေးစားစိတ်ဖြင့် ယုံကြည်ပြီး အရူးအမူးချစ်ခဲ့မိသည့်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မုန်းတီးခဲ့မိသည်။

မှူး ကိုနေလေးကို ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ
အတွေးဆွေးလေးတွေနှင့် ငေးငိုင့်တိတ်ဆိတ် ခံစားလိုက်ရသည့်
အချိန်မှာ ...

မထင်မှတ်ဘဲ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက မြန်ဆန်သွား
ခဲ့ရလေသည်။

မှူး လက်မောင်းသားလေးကို ပြုတ်ထွက်မတတ်
ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ခြင်း ခံလိုက်ရသလို ဒေါသမျက်လုံးစိမ်းတွေနှင့်
မှူးအရှေ့ကို ရောက်လာသည့် ဒါရိုက်တာကြီးကို မှူး အံ့ဩသည့်
မျက်လုံးဝိုင်းတွေနှင့် မော့ကြည့်ရင်း သူ့လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ဖို့
ကြိုးစားလိုက်မိတော့သည်။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ဦးဒေသိရ၊ ရှင် ကျွန်မလက်ကို အခု
လွတ်၊ လွတ်စမ်း”

မှူး ကိုနေလေးရှေ့မှာ ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ သောင်း
ကျန်းပစ်လိုက်တော့သည်။

မှူး ရှက်လည်း မရှက်နိုင်တော့။

ရှင်ထဲက ကျင်နာခဲ ဒေါသတွေက ဒါရိုက်တာကြီး
ဇုန်နာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် ခဏအတွင်း အစော်ကားခံရ
တာ သူ့ကြောင့်ဆိုတာကြီးကိုပဲ ပြေးမြင်ခံစားခဲ့ရသည်။

“မုံး ... မင်း လူလည် လူတတ် သိပ်မလုပ်နဲ့၊ လာ ...
အခုလာ ငါနဲ့လိုက်ခဲ”

“မလိုက်ဘူး၊ မလိုက်ဘူး၊ ရှင်မှတတ်တယ် လည်တယ်
ထင်မနေနဲ့၊ ကျွန်မလည်းတတ်တယ်၊ လည်တယ်၊ အတတ်
အတတ်ချင်း၊ အလည် အလည်ချင်းပဲ၊ နားလည်လား၊
ဆရာလာလုပ်လို့ မရဘူး မှတ်ထား”

“ဟာ ... မုံး၊ မင်း ... မင်း ... အေးအေးဆေးဆေးလိုက်
ခဲ့စမ်း”

ပွဲက ထင်ထားတာထက် ပိုကြမ်းသွားရလေပြီ။

ဒေသီရ ရှင်ထဲက ချုပ်ထိန်းခဲ့ရသည့် ဒေါသတွေ
“ကုန်ယမ်းကုန်” ပေါက်ကွဲသွားရပါတော့သည်။

ရိုက်ကွင်းမှာသော ဘာသော နားမလည်ဘဲ မုံးကို
ကံနှစ်ဖက်ချုပ်ပြီး နေလေးရှေ့ကနေ ဒရုတ်တိုက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့
တာသည်။

ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့တော်သားတွေနှင့် နေလေးကတော့
ကို အံ့ဩလွန်းလို့ မျက်လုံးကြီးတွေ အပြူးသားဖြင့် ကျန်ခဲ့
ာသည်။

ဒေသီရကတော့ ဘာမှမမြင်တော့။

အချစ်စိတ် မွန်နေရပြီဖြစ်သည်။

ကိုယ်နဲ့ အမြဲတစေ ကားတွဲရိုက်နေသည့် နေမေး
ကိုလည်း လုံးဝဂရုမစိုက်မိတော့ဘဲ ချစ်သူလေးကို ဒရုတ်တိုက်ဆွဲ
ခေါ်လာရာမှ ကားထဲကို ဝုန်းခနဲ ပစ်သွင်းလိုက်ပြီး ကားတံခါးကို
လော့ခ်ချကာ ကားကို တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

“ဟား”

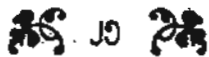
ရှင်ထဲမှာ နေလေးနှင့် သဝန်တိုလွန်းလို့ မီးခဲမျိုချ
ထားရသည့် ခံစားချက်ကြီးကို လေပူကြီးဟားထုတ်ရင်း သူ့ကို
တစ်လမ်းလုံး ပခုံးတွေကိုကပ်မတတ် ထုရိုက်အနိုင်ယူလာသည့်
ချစ်သူလေးကို သူ လျစ်လျူရှုရင်း တိုက်ခန်းရောက်အောင်ပဲ
ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းခဲ့ရတော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ချစ်သူလေး ဘာလုပ်လုပ် သူ သည်းခံ
စိတ်ကြီး မွေးလိုက်ရတော့သည်။ တကယ်တော့ သူ့ရှင်ထဲမှာ
ချစ်သူလေးကို မင်းသားသစ်ကလေး နေလေးနှင့် သဝန်တိုစိတ်
ပြင်းခဲ့ရတာ မီးလောင်ပြာကျနေတာကို ချစ်သူလေးက မသိ။

“မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကိုယ် မင်းကို ဒီနေ့ပဲ လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်
တော့မယ် ကလေး”

သူ့ရှင်ထဲက ချစ်ခွန်းသံစဉ်တွေကိုလည်း ချစ်သူ
လေးက နားမလည်ခဲ့သလို သူ့ကို အစိမ်းကားဆုံး စိမ်းကားပြ
နေခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဒီမှာ ဦးဒေသိရရဲ့၊ ရှင်က ကျွန်မကို အမျိုးမျိုး အရက်ကွဲ
အောင် လိုက်ဖန်တီးနေတာ၊ အခု ရှင်ဖန်တီးခဲ့လို့ ကျွန်မ
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးရိုက်စော်ကားခြင်းကို ခံလိုက်ရ
ပြီ။ နောက် ရှင်တို့ အာတွေ စော်ကားဦးမလဲ၊ ကျွန်မဘဝ
ကို ရှင်က ခြေတော်တင်ဦးမလို့လား ... ဟင်”

“ဘာ ... မှုံး မင်းတော်စမ်း”

“မတော်ဘူး၊ မတော်ဘူး၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မလို တောသူအရိုး
ခံလေးကို ဖြားယောင်းပြီး ကျွန်မကို ... ကျွန်မကို မစော်
ကားဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူး၊ ကျွန်မ သိက္ခာကို ကျွန်မ
ကာကွယ်ရမှာပဲ”

“ဖြန့်”

“အား”

အရှိန်ပြင်းပြင်း ရိုက်ချလိုက်သည့် သူ့ရဲ့ရိုက်ချက်
တွေက မှုံးရဲ့ပါးပြင်နုနုကလေးကို လက်ချောင်းရာကြီးတွေ အစင်း
လိုက်ကြီး ထင်ကျသွားတာကြီးကို သူ မယုံနိုင်သလိုကြီး အံ့ဩ
ငေးကြောင်စွာ စိုက်ကြည့်နေမိရင်းမှ တဒင်္ဂအတွင်း တိတ်ကျ
သွားသည့် ခံစားမှုတွေကို လွတ်ကျွတ်ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။

“ကလေး ... ကိုယ်မှားသွားပြီ၊ ကိုယ် မှားသွားပြီ”

သူ ဆောက်တည်ရာမရ ခံစားကြေကွဲသွားရလေပြီ။

ရူးရူးမိုက်မိုက် စော်ကားလွန်းတဲ့ ချစ်သူလေးတို
အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ရသည့် ခံစားချက်တွေက အစော်ကားခံရသည့်
စကားလုံးအောက်မှာ ပျော်ဝင်ပေးဆပ်လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

မရိုက်ရက်ပါ၊ ဘယ်သောအခါမှ မရိုက်ရက်ဘူးလို့
စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တဲ့ ကလေးရဲ့ပါးပြင်နုနုချောချောလေးကို သူ ရက်
ရက်စက်စက်ကြီး ရိုက်လိုက်မိတာ သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွတ်နိုင်
လောက်အောင် နာကြည်းမုန်းတီးသွားပါတော့သည်။

အား ... ကလေးကို ရိုက်ခဲ့တဲ့ ငါ့လက်တွေကို ငါ
သိပ်မုန်းတယ်၊ သိပ်နာကြည်းတယ်။

“သွားစမ်း ... သွားစမ်း”

“ခွမ်း ... ချလွမ်း”

“ခွမ်း”

“ခွမ်း”

“အား ... ဒါရိုက်တာကြီး တော်ပါတော့၊ ကျွန်မ သိပ်ခံစားရလွန်းလို့ ရူးတော့မှာပဲ”

စားပွဲပေါ်က အလှပန်းအိုးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး မှူး ပါးပြင်ကလေးကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်ခဲသည့် ညာလက်ကြီးကို တခွမ်းခွမ်း ရိုက်နှက်နေခဲ့တာ လက်ခဲတစ်ခုလုံး ရောင်ကိုင်ပြီး သပြေသီးမှည့်ရောင် လွမ်းလာခဲ့တာကြီးကို မှူး ဒီအတိုင်း မကြည့်ရက်တော့ဘဲ ဒါရိုက်တာကြီးကို ပြေးဖက်ပြီး တားဆီးလိုက်ရတော့သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးပါးနုကလေးကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်တဲ့ ကိုယ့်လက်မရှိမှ အေးမှာကွာ”

“ဒါရိုက်တာကြီး ... ကျွန်မ မခံစားနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ ... ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သတ်သေပစ်ရတော့မှာလားဟင်၊ အဲဒီခံစားမှုအထိ ဒါရိုက်တာကြီးက လိုအပ်တာလား”

“ကလေး ... ကိုယ်သေအောင် မင်း မပြောစမ်းနဲ့၊ မင်း သေရင် ကိုယ်လည်းသေမယ်၊ ကိုယ်သေရင် မင်းလည်းသေရမယ်”

“အို”

မှူး ကိုယ်လုံးလေးကို ရင်ခွင်ကြီးထဲ ပစ်သွင်းပေးဖက်ပြီး အရူးအမူး အနမ်းတွေ ပေးလာသည့် ဒါရိုက်တာကြီး အနမ်းမူးမူးတွေအောက်မှာ မှူး ကျရှုံးပေးဆပ်လိုက်ရပါတော့သည်။

အို ... မှူးဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ခပ်ညံ့ညံ့ မိန်းမတစ်ယောက်။

ချစ်သူကို သိပ်ချစ်ပြီး ချစ်သူစိတ်ဆင်းရဲသောကကြီးစွာ ခံစားခဲ့ရတာတွေကို ချက်ချင်းကြီး ခွင့်လွှတ် ကျေအေးပေးခဲ့သည့် အညံ့ဆုံးမိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ရင်နှင့်မချီ လွမ်းခဲ့ရ နာခဲ့ရသည်။

ခံစားချက်ရောင်ခြည်တွေကလည်း ချစ်သူနှစ်ဦးကို လွမ်းမောတမ်းတခဲ့ရသည့် ရက်တွေအတွက် အလွမ်းပြေတေးတစ်ပုဒ် ရသွားတော့သည်။

“ချစ်တယ် ... သိပ်ချစ်တယ် ကလေးရယ်၊ မင်းကို ကိုယ်အရူးအမူးပဲ”

ဒေသီရ လက်က နာကျင်လွန်းသည့် ခံစားမှုတွေကိုလည်း သတိမရနိုင်တော့ဘဲ ချစ်သူပါးပြင်နီကလေးကိုသာ မွေးမွေးကြူရင်း ချောအနမ်းတွေ မနားတမ်း ဖြေချရင်းဖြင့် ရင်ထဲက ရင်ခန့်သံစဉ်ရိုင်းကလေးတွေကို မိန့်မှူးသာယာ ရူးသွပ်သွားနေပါတော့သည်။

ကလေး ... ကိုယ် ဒီနေ့ပဲ မင်းကို လက်ထပ်တော့မယ်။ ကိုယ် ဒီည မင်းရင်ခွင်မှာ အိပ်စက်ပါရစေ။

ကိုယ် ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်ခဲမိလို့ အနီရောင်သန်းနေတဲ့ မင်းပါးပြင်နုနုကလေးကို ပိုင်ဆိုင်မှု ခံစားချက်တွေနဲ့ နမ်းနှိုက်ပါရစေ။

ကိုယ့်ကို အထင်မှားပြီး ကက်ကက်လန် ရန်တွေ၊ လွန်းတဲ့ မင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းအိအိကလေးကို ကိုယ် တစ်ဘဝလုံး ထာဝရ နမ်းရှိက်ပါရစေ။

“ဒါရိုက်တာကြီး ... ကျွန်မ ရှုံးပြီ ... ရှုံးပြီ”

မျက်ရည်လေးတွေနှင့် သူ့အနမ်းတွေကို ခေါင်းက လေးယမ်း ငြင်းဆန်လာခဲ့သည့် ချစ်သူလေးကို သူ ကြင်နာစွာ ထွေးပွေ့ရင်း မွတ်မွတ်သိပ်သိပ်ကြီး ချစ်ကြင်မြတ်နိုးသွားရပြန် သည်။

မရှုံးပါဘူး ကလေးရယ်။

မင်းဟာ ကိုယ့်တစ်ဘဝလုံးအတွက် ထာဝရ တော် ဝင်မင်းသမီးလေးပါကွာ။

“ကျွန်မ သိပ်ရှုံးနိမ့်သွားပြီ ဒါရိုက်တာကြီးရယ်”

ကလေးရဲ့ တိုးတိုးအက်အက် အသံကလေးက သူ့ ကို ဖျားသွားစေခဲ့သည်။

“ကလေးရယ် ... ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားမှာ အရှုံးအနိုင်တွေ မရှိခဲ့ပါဘူး”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ဒါရိုက်တာကြီးကို ခပ် ဖိုက်ဖိုက် ချစ်ခဲ့မိတာကိုက ရှုံးသွားခဲ့တာပါ”

“ကလေးရယ်”

ဒေသီရ အထွေအထူး ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်တော့ အောင် ရင်ထဲ လှိုင်းလုံးကြီး ထိသွားရတော့သည်။

ကလေးရဲ့ “အချစ်လှိုင်းလုံးကြီး” ရယ်ပါ။

ပြောတတ်လွန်းလိုက်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူလေးရယ်။

မင်းလို ဇနီးမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ရတာ ကိုယ့်တစ်ဘဝလုံး

အရမ်းကျေနပ်ပါတယ်ကွာ။

မင်းက ကိုယ်ကို ခပ်မိုက်မိုက် ချစ်ခဲ့မိသလို ...

ကိုယ်ကလည်း နှစ်ဖက်မိဘတွေနဲ့ အကြီးအကျယ် ကြီး တရားဝင် စေ့စပ်ထားတဲ့ ကိုယ် ညီမလေးတစ်ယောက်လို ခင်ရတဲ့ ဆွီကို လျစ်လျူရှုကျောခိုင်းပြီး ...

ကလေးကို ခပ်မိုက်မိုက် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်

ပါပြီ။

အဲဒီလောက်အထိ ကိုယ်လည်း မင်းကို ခပ်မိုက် နိုက် ချစ်ခဲ့တာပါ ကလေးရယ်။

“ကလေး ... ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ဘာဟင်းတွေရှိလဲ၊ ကိုယ် ခူးလိုက်မယ်”

မိုးကို မေးကလေးဆတ်ပြီး ဈေးလာသည့် ဒါရိုက်တာကြီးကို မိုး ဘာစကားမှ မပြောချင်သလို မျက်ဝန်းလေးကို တင်းတင်းမှိတ်ထားလိုက်သည်။

အသေးစိတ် မိုးကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ဆောင် ခဲ့သည့် ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့ အကြင်နာတွေက မိုးရင်ထဲက ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သည့် ခံစားမှုတွေကို အလိုလို ခွင့်လွှတ်ကြည်ဖြူလည်ခဲ့ရသလို ငြိမ်ချမ်းအေးမြခဲ့တာ အံ့ဩစရာလည်း ကောင်းပါသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးရယ်၊ မိုး ရှင့်ကို သိပ်ချစ်လွန်းသလို ရှင်ပြောသမျှကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ဇွတ်ယုံကြည်လိုက်မိပြီ။

ကျွန်မကိုတော့ ဒုတိယအကြိမ် မလှည့်စားလိုက်ဘဲ နဲ့နော်။

“ကလေး ... ကိုယ် ခူးလိုက်မယ်နော်”

“ဟင့်အင်း ... မိုး ထမင်းမစားချင်ဘူး”

မိုးရင်ထဲမှာ ခံစားရလွန်းလို့ ထမင်းမစားဘဲ နေလာခဲ့တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပါပြီ။

ဗိုက်ဆာလွန်းတယ်ရယ်လို့လည်း မရှိ။

ဒီရက်တွေမှာ မိုး ဗိုက်ထဲမှာ ပြည့်နေရသည်။

လွမ်းနေရသည်။

မောနေရသည်။

“ဒါဆို ဘာစားမလဲ၊ မုန့်ချည်းစားလို့ မိုး အားရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကလေးကလည်းကွာ စိတ်ကို အဲဒီလောက် အထိ Suffer တအား မဝေးရဘူးလေ၊ ကလေးအားရှိအောင် ကိုယ် ကြက်သားစွပ်ပြုတ် လုပ်ကျွေးမယ်၊ ကလေး ကြက်သားပြုတ်ထားတာ ကိုယ်တွေ့တယ်၊ ကိုယ် ကြက်သားစွပ်ပြုတ်လုပ်လိုက်မယ်နော်၊ ဒါမှ ကလေး အားရှိမှာ၊ နာရီဝက်ပဲ စောင့်နော်”

ပြောပြောဆိုဆို ဒါရိုက်တာကြီးက မိုး အရှေ့ကနေ သွက်သွက်ကြီး ထထွက်သွားတော့မှ မိုး သက်မမောကြီးချနိုင် သွားတော့သည်။

ဟင်း ... မောလိုက်တာ။

စေ့စပ်ပြီးသား ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူဖြစ်

ခဲ့တာ တကယ်မောပါတယ်။

ရင်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေးကြီး။

အသိုင်းအဝိုင်းနှစ်ဖက်က မကြည်ဖြူသည့်ကြားက မှူးကို ဇွတ်လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့စကား တွေကိုပဲ ယုံကြည်လိုက်ရမလား။

ဒါမှမဟုတ် ...

သူ့မိဘတွေကို မလွန်ဆန်ဝဲလို့ ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့ စေ့စပ်ချစ်သူ ပြောခဲ့တဲ့စကားလို မှူးကို ခြေတော်တင်သွားရင်ဖြင့် ... အား ...

ငါ ဘာဆုံးဖြတ်ရမလဲ။

ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရပါ့မလဲ။

ဒါရိုက်တာကြီးကတော့ မနက်ဖြန် ရုံးမှာ နှစ်ဦး သဘောတူ လက်မှတ်ထိုးမယ် ဆိုလာခဲ့လေသည်။

ဒီညတော့ ဒါရိုက်တာကြီး သူ့အိမ်ကို ပြန်အိပ်မှာ မဟုတ်။

“ဟား ... အတွေးတွေများလို့ ခေါင်းဖြူတော့မှာပဲ၊ ငါ ... ငါ ... ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရပါ့မလဲ”

မှူး အတွေးလေးတွေနှင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံး ကျင်ခဲလာ ရကာ ခေါင်းကလေးကို တဘုတ်ဘုတ် ရိုက်ထုလိုက်သည်။

အင်း ... တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိုးကချုပ်လာပြီ။

အား ... ဒုက္ခ၊ အခုမှ မဟာဒုက္ခ။

ဒါရိုက်တာကြီးလည်း ပြန်မဲ့အခြေမရှိ။

အတွေးကလေးတွေနှင့် တစ်ယောက်တည်း ယောင် အအကလေး ဖြစ်နေသည့် အချိန်မှာပဲ မှူး အနားသို့ ကပ်ထိုင်လိုက် သည့် ဒါရိုက်တာကြီးကို မှူး ရင်ခုန်ထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်လိုက် မိသည်။

“ဟင် ... ပြီးပြီလား၊ မြန်လိုက်တာ”

“မမြန်ပါဘူးကွာ၊ နာရီဝက်တောင် သုံးမိနစ်စွန်းသေး”

“အင် ... ကြက်သားစွပ်ပြုတ်က ကောင်းလားဟင်”

“ကောင်းတာပေါ့ ကလေးရဲ့၊ ကလေး မသောက်ဘူးလို့ လား”

“သောက်ဖူးပါတယ်၊ ဒါရိုက်တာကြီး စွပ်ပြုတ်ကိုပြောတာ”

“ဪ ... ဒါတော့ ... ဟဲ ... ဟဲ ... နည်းနည်းမြည်း ကြည့် ကလေး”

ဒေသိရ ချစ်သူလေး စူတူမူတူ စိတ်ကောက်နေ တာလေးကို အသည်းယားစွာဖြင့် ချစ်ပြုံးကြီး လှုပ်ခနဲပြုံးရင်း ချစ်သူလေးကို ချောချောမော့မော့လေး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ပတ်အတွင်း စိတ်ဆင်းရဲသောကတွေနှင့် ချောင် အော်မြစ်သွားသည့် ကလေးမျက်နှာလေးကို သူ ကြင်နာနွေးထွေး စွာ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြည့်နူးရင်ဖိုမှန်းမသိ သော် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာရသည်။

ချစ်သူလေးကိုလည်း ဇနီးကလေးအဖြစ် အမြန်ပိုင် ဆိုင်ခွင့်ပြုဖြစ်သည်။

“ကလေး ... ပူတယ်၊ ကိုယ်မှတ်ပေးမယ်၊ ခဏစောင့်”

“ရတယ်၊ မိုးဘာသာ သောက်မယ်”

“နေစမ်းကွာ”

ဒေသိရ ချစ်သူလေးသောက်ဖို့ ကြက်သားစွပ်ပြုတ်
ကလေးကို ဇွန်းကလေးနှင့်မွေ့ရင်း တရှူးရှူး မှုတ်လိုက်သည်။

“ရှေ့ ... ကလေး၊ ဖြည်းကြည့်”

“အင်း”

“ကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဟာကွာ၊ အသံကြီးက အိလေးဆွဲလိုက်တာ ဘာဖြစ်နေ
တာလဲ”

မိုး ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ မျက်ဝန်းကလေး
ကို ဖျတ်ခနဲ မှိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

အား ... ငါ တစ်ခုခုတော့ ပြောမှ။

ဒါရိုက်တာကြီး ဒီည ဒီမှာမအိပ်ဖို့ကို တောင်းဆို

ရမယ်။

“ဒါရိုက်တာကြီး”

“ဟောကွာ”

“ဟိုလေ ... ဒါရိုက်တာကြီး မိုးချုပ်နေပြီ၊ ခုနစ်နာရီထိုး
ပြီ၊ ပြန်တော့နော်၊ မနက်ဖြန်စောစောလာခဲ့ပေါ့၊ မနက်ဖြန်
မှ လက်မှတ်ထိုးမှာဆိုတော့”

“ဟာ ... ကလေး၊ ကိုယ် ဒီည ဒီမှာအိပ်မှာ”

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူး ဒါရိုက်တာကြီးရယ်”

“ကလေး ... မင်း တောင်တောင်အိအိတွေ လျှောက်စဉ်း
စားမနေနဲ့၊ စား ... ကြက်သားဖတ်တွေပါစား”

စကားလွဲလိုက်ပြီဖြစ်တဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးကို မိုး
ထပ်ပြီး စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ချင်တော့တာမို့ မိုး ရင်မောစွာဖြင့်
ငင် ဒါရိုက်တာကြီးကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေးလာသည့် ကြက်သားစွပ်
ပြုတ်ကို တစ်ပန်းကန်လုံးကုန်အောင် သောက်လိုက်ပါတော့သည်။

ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့ အကြင်နာတွေက ကြက်သားစွပ်
ပြုတ်ထဲမှာ များပြားစွာ ပါဝင်ပျော်ဝင်ပေးအပ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ မိုးရင်ထဲ
မှာ နွေးငြိမ်းငြိမ်းလေး ခံစားကြည့်နူးခဲ့ရတာတောင့်ကို ဒါရိုက်တာကြီး
ကို ရင်မဖွင့်ချင်တော့။

သူ ပျော်ရွှင်အောင် မိုး ဘယ်တော့မှ မပေးအပ်နိုင်
တော့။

မိုးဘဝကို အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲစေအောင် ဖန်တီးပေး
ဦးခဲ့သည့် ဒါရိုက်တာကြီးကို မိုး ရင်ထဲက မကျေသောအခွန်းတွေ
က ရှိနေပါသေးသည်။

ပြီးတော့ အခုလို သူစိစဉ်လိုက်သည့် အစီအစဉ်တွေ
ကိုလည်း မိုး ကျေနပ်လက်ခံလို့မရ။

ညဉ့်နက်သည့် အချိန်တစ်ခုမှာ ဒါရိုက်တာကြီးသိရ
မမည်။

ဘားပြောခဲ့သည့် စကားတွေကလည်း မှူးကိုအသက် နဲ့ထပ်တူ တန်ဖိုးထားရမည်။

ဒါရိုက်တာကြီးကို ကိုယ့်ချစ်သူဆိုပြီး ယုံကြည်ကိုး စားလို့မရ။

ညဉ့်နက်လာသည့်အချိန်ကို တစ်စ တစ်စ ရောက် လာခဲ့ပြီမို့ မှူး ရင်တွေ့ခုန်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေပြန် လာရတော့သည်။

“မှူး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အိပ်ချင်ပြီလား။”

မှူး အဖြေစကားကို မစောင့်ဘဲ ဆတ်ခနဲ မှူးကိုယ် လုံးလေးကို ပွေ့ချိုပြီး အခန်းဆီသို့ လှမ်းဝင်သွားသည့် ဒါရိုက်တာ ကြီးကို မှူး ဘာစကားမှ မဆိုမိတော့ဘဲ ရင်ခုန်သံကြမ်းကြမ်းတွေ ကို နှုတ်ခမ်းကလေးကိုက် ထိန်းချုပ်ရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ရင်မောစွာဖြင့် ချလိုက်ရပါတော့သည်။

အင်း ...

ဒါရိုက်တာကြီးကတော့ မှူးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးပေး မှာ မဟုတ်။

ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ။

ဒီဒုက္ခကလွတ်အောင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းရပါ။

မှူး မျက်နှာကလေး တစ်ခုလုံး ရှက်လွန်းလို့ နွေး နိနိ ရှိန်းမြမြကြီး ခံစားနေရသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ မှူး ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်စက်လိုက်တာ ကြီးကို ခံစားသိရှိလိုက်ရပြီးနောက် မှူး မျက်ဝန်းလှလှကလေးတွေ မှိတ်မှေးထားရာမှ ဖျတ်ခနဲ ဒါရိုက်တာကြီးကို မော့အကြည့် ...

အရည်တောက်တောက် မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် မှူးမျက် လုံးတွေကို နွေးနွေးကြီး ချစ်ရည်ရွန်းစွာ စိုက်ကြည့်လာသည့် ဒါရိုက်တာကြီး မျက်ဝန်းတွေကို မှူး တောင်းပန်တိုးလျှိုးစွာ မော့ ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက ဆန္ဒတွေကို မျက်စိမှိတ် ပြောချလိုက်ရတော့ သည်။

ဒီစကားကြီး မပြောချင်ပါဘူး။

အိုး ... ရှက်လွန်းလို့ သေတော့မှာပဲ။

ဟား ...

ဒါပေမဲ့ မဖြစ်မနေ ပြောခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

“ဒါရိုက်တာကြီး ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဒါရိုက်တာကြီးနဲ့ အတူမအိပ်ဘူးနော်”

“ဟာ ... ကလေးကလည်း၊ မဟုတ်တာ၊ မနက်ကြိတ်လက် မှတ်ထိုးရဲ့ပဲဟာ”

“ဟင့်အင်း ... ဒါ ကျွန်မ မိန်းကလေးတစ်ယောက်စောင့် ထိန်းရမဲ့ အကျင့်သိက္ခာ ရင်းတည်ပြီး ပြောတာ၊ ဒါရိုက်တာ ကြီးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နေ့ကတစ်မျိုး၊ ပြီးတော့ ဒါရိုက်တာ ကြီးကို လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ဒါရိုက်တာကြီးမိဘတွေက မှူးကို ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ...

“မိုးဘဝကို အညွန့်ကျိုးအောင်တော့ မနှိပ်စက်ပါနဲ့၊ ဒါရိုက်တာကြီးရယ်၊ မိုးလေ ဒါရိုက်တာကြီးကို ဒါရိုက်တာကြီး မိုးတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ လက်ထပ်နိုင်မှ လက်ထပ်မယ်၊ ဒါမှ ဘွားကလည်း ယုံကြည်စိတ်ချမှာ”

“မဆိုင်လိုက်တာ မိုးရယ်၊ ခက်လိုက်တာ မိုးရယ်”

“ဟင့်အင်း ... မိုးရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ၊ ဒါရိုက်တာကြီး မိုးဘဝကို နားလည်ပါ၊ မိုးသိက္ခာကိုလည်း နားလည်ပေးပါ၊ မိုးကိုလည်း မနှိပ်စက်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်းကို သိပ်ချစ်ခဲ့ရတာတွေကို မင်းက နှိပ်စက်အနိုင်ယူနေတယ်လို့ ထင်တာလား ကလေး”

“မထင်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ထင်အောင်လုပ်ရင်တော့ မိုးဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ မိုးဟာ ဒါရိုက်တာကြီးကို အသိမ်ငယ်ခံ အောက်ကျိုးခံပြီး ချစ်မဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

“ကလေး ... မင်း တော်ပြီ”

“ဒါရိုက်တာကြီးလည်း တော်တော့”

“ဟားကွာ ... နားမလည်တတ်လိုက်တာ”

ဒေသီရိ ချစ်သူလေးရဲ့မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်လှုပ်ခနဲ စိုက်ကြည့်ပြီး တိုးယိုးပေါက် နှလုံးသားအစုံဖြင့် ချစ်သူလေးကို ကျောခိုင်းလိုက်ရပါတော့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ တတ်လွန်းသည့် ချစ်သူလေးကို နည်းနည်းမှ ကျေနပ်လို့မရခဲ့သလို ဝမ်းလည်း ဝမ်းနည်းသွားခဲ့ရပါသည်။

ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လိုက်ရသည့် ကံကြမ္မာက မနက်မိုး
လင်းလင်းချင်း မင်္ဂလာကင်းမဲ့သွားရတော့သည်။

မင်္ဂလာယူမယ့်နေ့မှ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ကံကြမ္မာကြီးကို
သူနှင့် မှူး ခါးစည်းခံလိုက်ရပါသည်။

မိုးလင်းလင်းချင်း တိုက်ခန်းကို ဖေဖေ ရောက်လာ
ပြီး ပြဿနာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

ဖေဖေက အပြစ်မဲ့သည့် မှူး မျက်နှာလေးကို ခေါ်
စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး မညာမတာပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေအတွက်
သူ့အသည်းနှလုံးတွေ တိုးလှိုပေါက် လွင့်ထွက်သွားရတော့သည်။

အား ... ဒီကမ္ဘာမြေကြီးကနေ ...

ဒေသီရ မြူမှုန်တစ်စဖြစ်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားရင်
ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

အခုတော့ ...

အခုတော့ ...

သူ့ကြောင့် သူ့ချစ်သူလေး အညွန့်ချိုးခံ အစော်
ထားခဲ့ခဲ့ရတာ။

“ဒီမှာ ... ဟေ့ မိန်းကလေး၊ မင်းကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး
ဘာမှမပြောဘူး၊ မင်းနဲ့ ငါ့သား ဒေသီရ ဘာဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့
ငါ လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါ့သားကလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး၊
ငါ့သားမှာ လက်ထပ်ရမယ့်ချစ်သူ ရှိနေတာ သိသိကြီးနဲ့
မင်းကိုယ်မင်း အနစ်နာခံတာ မင်းအပိုင်း၊ ငါတို့နဲ့မဆိုင်
ဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်းနာမည် ဒီထက်မပျက်ချင်ရင်တော့
မင်း လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပေတော့၊ မင်း ဒေသီရတော့
မရဘူး၊ နာမည်ပျက်ကြီးပဲရမယ် မိန်းကလေး။”

အဲဒီလို မှူးကို မပြောပါနဲ့ ...

မပြောပါနဲ့ ဖေဖေ။

မှူးဟာ နုလုံးသားနုကလေးနဲ့ အရိုးသားဆိုး အဖြူ

နုလုံးသားနုကလေးနဲ့ အသန့်ထည်ကလေး။

မှူး ... ကိုယ် ... ကိုယ် မှူးကို ဒုက္ခရောက်အောင်

အပြစ်ပေးခဲ့မိပြီ။

ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့။

ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ကလေးရယ်။

ဒီစကားလုံးတွေကို ရင်ထဲကပဲ တောင်းပန်ခွင့်ရှိပြီး

အပြစ်မှာ ပြန်ဖြေရှင်းလို့မရအောင် သူ့ကို ဖေဖေနဲ့ ဦးလေးက

ရှင်မိထယ်

ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲကိုင်ချုပ်နှောင်ပြီး တိုက်ခန်းထဲက ဆွဲထုတ်ခေါ်လာခဲ့တာကို ခံစားချက်ပြင်းစွာ လိုက်ပါခဲ့ရပေမဲ့ ...

ကလေးကို မျက်ဝန်း အကြည့်ဆွေးကြီးတွေနှင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးခဲ့ရတာတွေကို ကလေးက မျက်လုံးသေကလေးတွေနှင့် ခပ်စူးစူးကြီး ပြန်စိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ ပြတ်ထွက်မတတ် ကိုက်ထားပုံကလေးက သူ့အသည်းထိ စွဲမြဲမှတ်သားရသွားတော့သည်။

“ကလေး ... ကိုယ် မင်းဆီကို အရောက်လာခဲ့မှာပါ။ မင်းအေးအေးဆေးဆေး ဘွားဆီကို ပြန်ပါ”

လို့ မျက်ဝန်းအကြည့်ကြီးတွေဖြင့် သူ နှုတ်ဆက်ရင်း ကလေးကို ကျောခိုင်းခဲ့ရတော့သည်။

သံသရာကြီးရယ် ...

တစ်ခဏတာ တွေ့ကြုံလိုက်ရတဲ့ ခဏအချိန်လေးထဲမှာ ...

ဘာဖြစ်လို့များ ဒေသီရနဲ့ ဒေသီရချစ်သူလေးကို စိတ်ချမ်းသာခြင်းတွေ ကင်းဝေးအောင် သယ်ဆောင်နေရတာလဲဗျာ။

ကလေး ...

ကိုယ့်ကြောင့် မင်း အခုလို အစော်ကားခံရတာ

ကိုယ်ရူးပြီ။

ရူးပြီ။

နုလုံးသားထဲက သွေးသစ္စာ

“ဟား ဟား ... ဒေသီရ ... အရူး၊ ဒီလောက် မင်းစိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျမှန်း ငါ အခုမှ လက်တွေ့သိလိုက်ရပြီကွာ။ အေး ... ငါတို့မျက်နှာကို အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မပြရဲအောင် မင်းလုပ်လို့ကတော့ မင်းကို ငါလောကမှာ အရှင်မထားဘူး၊ အေး ... ဆွိုနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ဒီအကြောင်းတွေ သွားပြောပြလို့ ပြဿနာတက်မယ်ဆိုရင် မင်းနဲ့ မင်းဟာမလေးကို နှစ်လောင်းပြိုင် သတ်ပစ်မယ်”

အသေခံရဲတယ် ဖေဖေ။

ဆွိုကိုတော့ ကျွန်တော့်တစ်သက် ဘယ်တော့မှလက်

ထပ်ဘူး။

ဖေဖေတို့ အသည်းအသန် ဖြစ်နေသည့် ဆွိုကိုလက်

ထပ်ဖို့ စိတ်ထဲက အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းဆန်ပြီ ဆွိုနဲ့လက်ထပ်ပွဲပျက်

မှုကို ဘယ်လိုနည်းဗျူဟာနဲ့ ဖျက်ရမလဲဆိုတာကြီးကို ဦးနှောက်

အောင် တွေးခဲ့ရကာ ညပေါင်းများစွာ ကလေးကို လွမ်းဆွတ်

သွားတစ်ခုရတာတွေက သူ့အတွက် အိပ်မက်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ခံစားလို့မရ။

ရုန်းထွက်လို့မရ။

အခုလောက်ဆိုရင် ကလေး ရွာကအဘွားဆီကိုပြန်

ထောင်ပြီး မျက်ရည်တွေနှင့် သူ့ကိုနေ့တိုင်းလိုလို မျှော်နေသလို

တော့သည့် နုလုံးသားလေးကလည်း ဗရမ္မ ကြေအက်နေခဲ့ရပြီ

သည်။

ကိုယ် မင်းဆီကို သိပ်မကြာတဲ့အချိန်မှာ အရောက် လာခဲ့မှာပါ ကလေးရယ်။

ဒေသီရ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချလိုက် ပါတော့သည်။

ဘဝအတွက် ခိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်တာ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ ဂုဏ်မှ ထောက်စရာ မလိုတော့ဘူး။

လောကမှာ အရာရာ "အချစ်" ကသာ ...
ဂုဏ်တစ်ခုပဲ။

အချစ်ရှိရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်၊ နေရဲတယ်။
ပျော်တယ်၊ ဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရ မတုန်လှုပ်ပါဘူး။

ဒေသီရဟာ ရုပ်ရှင်ကမ္ဘာပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်း
သော သမီးလေး ဆွိုကို မယူလို့ ဒါရိုက်တာဒေသီရကို ဘယ်သူ
မှ မသုံးလို့ နာမည်မရ ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ရင်ဖြစ်ပါစေ။

ကျွန်တော့်ဘဝကို ကလေးနဲ့ တည်ဆောက်မယ်ဆို
ရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။

ဒီခံစားမှုတွေက ဒေသီရရဲ့ သတ္တိတွေကို အားအင်
အဖြစ် ထွန်းထောက်စေခဲ့ကာ ဒေသီရ ဆွိုတို့သားအဖနှင့် ရင်ဆိုင်
ဖို့အတွက် ဆွိုတို့နေတဲ့ သံလွင်လမ်းက အိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်
လာခဲ့တော့သည်။

သူရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဆွိုက အပေါ်ထပ်ထပ်
ကားကနေ တခုနဲ့တခု ပြေးဆင်းလာပြီး သူ့လက်မောင်းကြီး

ဖီးလေးနိတွဲလာတာကြီးကို သူ့ မသက်မသာ စိုက်ကြည့်ရင်း
ခံစားချက်မဲသွားရပြီဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက လာရင်းကိစ္စအတွက် ဘာမှ
တွန့်ဆုတ်မနေတော့ဘဲ အန်ကယ် ဧည့်ခန်းမှာရှိနေတုန်း အချိန်
မှာပဲ ဇွတ်မိုတ်ပြောချလိုက်ပါတော့သည်။

မပြောရက်ပါဘူး ဆွိုရယ် ...

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ရင်းလောက်တဲ့ အထိတော့
မင်းကို မချစ်နိုင်ဘူး။

"အန်ကယ် ... ကျွန်တော် အန်ကယ်ကို မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ပြီး စကားလေး ပြောချင်ပါတယ်"

"အင်း ... ပြောလေ၊ မင်း ဘာပြောချင်သလဲ"

အန်ကယ်ကလည်း သူနှင့်ဆွိုတို့ ပြဿနာရေးကို
သိထားပြီးဖြစ်၍ သူ့ကို အစာမကျေသည့်လေသံ ခပ်မင့်မင့်မူဟန်
ဖြင့် မေးဆတ်မေးလာခဲ့သည်။

ဟုတ်တာပေါ့။

သမီးရှင် အဖေတစ်ယောက် ဆိုတော့လည်း အခံရ
တာပေါ့။

အန်ကယ်ရယ် ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ဗျာ။

"ပြောလေ ဒေသီရ"

ဘယ်တုန်းကမှ ဒေသီရလို့ မခေါ်ခဲ့သည့် အန်ကယ်
အတော့ သုံးခဲ့ပြီ။

ဆိုကတော့ ရင်လေးတမမ ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာ
ညှိုးညှိုးလေးဖြင့် ပါးစပ်ကလေး မပွင့်တပွင့်ဟကာ သူ့ကို ငေး
ရိုရိုလေး စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

အရင်တုန်းက သူ့အပေါ် အရမ်းသဝန်တိုပြီး ချုပ်
ချယ်ခဲ့သည် ဆိုမဟုတ်တော့။

သူ့ရဲ့လျစ်လျူရှု ကျောခိုင်းမှုအောက်မှာ ဆွဲလေး
လည်း အသားကျခဲ့သည့် စက်ရုပ်နည်းသားပိုင်ရှင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကိုကိုကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ဆိုရယ်။

“ကျွန်တော် ဆွဲနဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ပါတယ်
အန်ကယ်”

“ဘာကွ ...”

“ဖောင်း”

“ခွပ်”

“ခွပ်”

“အား ... ဒက်ဒီ၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုကို ... ကိုကိုဘာတွေ
လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ လက်ထပ်ဖို့ နှစ်ပတ်ပဲလိုတော့တယ်
လေ၊ ကိုကိုစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားမှပေါ့၊ ဒက်ဒီ ...
ကိုကို ဆေး ... ဆေးကြောင် ...”

“ဘာ ... ဘာဆေးကြောင်တာလဲ၊ သမီး ... နင် ဖယ်
နင် ဒီကောင်ရှေ့က ဖယ်လိုက်စမ်း”

ဒေသီရ မျက်နှာကြီး ချာလည် လည်ထွက်သွားသလို
ချက်ချင်း ပူးရောင်သွားသည့် နှုတ်ခမ်းတွေက နာကျင်သည့်ခံစား
မှုတွေကို သူ ဘာမှဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ...

ရင်ထဲက အပြောချင်ဆုံး စကားတွေကိုပဲ အဆုံးသတ်
အောင် ပြောချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဆိုကို ကိုယ်ဝန်ခံပါရစေ၊ ကိုယ် ... ကိုယ် လွန်ခဲ့တဲ့
တစ်ပတ်က ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးခဲ့ပြီ၊ ကိုယ်ဟို
လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ကိုကို မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့၊ ဒက်ဒီ ... ကိုကို ...
ကိုကို တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီ၊ ကိုကိုကို တစ်ယောက်ယောက်
တိုက်ထားပြီ”

“ဆွဲ ... နင် ငါ့ရှေ့ကဖယ်စမ်း၊ ဒီကောင်ကို ငါသတ်မယ်၊
ငါ့သမီးကို ကြောတဲ့ကောင်ကို ငါသတ်မယ်၊ အလကား
ကောင်၊ ကျိုးကန်းသူကောင်းမြောက် ချေးခြောက်ကောက်
စားတဲ့ကောင်၊ ဘယ်မှာလဲ ဆွဲ ဓား၊ ဒီကောင်ကို ငါသတ်
မယ်၊ သတ်မယ်”

“ဒက်ဒီ ... ဒက်ဒီ”

ဆွဲ တအားအော်ရင်း ဒေါသကြီးပြီး သတိလစ်မေ့
ခြားသွားသည့် ဒက်ဒီကိုယ်လုံးကြီးကို ပြေးပွေ့ရင်းက ကိုကို
မျက်နှာကြီးကို မျက်လုံးစိမ်းတွေနှင့် အစိမ်းဆုံး စိုက်ကြည့်ရင်း
ရင်ထဲက ကြိတ်မှိတ်သည်းခံခဲ့သမျှ ပေါက်ကွဲသွားရပါတော့သည်။

“ကိုကို ... ရှင် ... ရှင် ထွက်သွားစမ်း၊ ရှင် ထွက်သွားပါ
တော့၊ ဆွဲတို့သားအဖကို ဒုက္ခရောက်အောင် ရှင် မနိပ်စက်
ပါနဲ့၊ မင်္ဂလာကိစ္စကို ဆွဲ လုံးဝဖျက်မပေးဘူး၊ လုံးဝဖျက်
မပေးနိုင်ဘူး၊ ဆွဲသာ ကိုကိုရဲ့ တရားဝင်ဇနီးဖြစ်စေရမယ်၊
ကိုကိုဟာ ဆွဲယောက်ျားပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဆိုတဲ့ ဆွဲရဲ့ နောက်ဆုံးစကားတွေကို သူ အသည်း
နာနာဖြင့် ကျောခိုင်းခဲ့ရတော့သည်။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ဆွဲရယ်”

လို့တော့ သူ တာဝန်ကျ တောင်းပန်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ဆွဲကတော့ အတ္တကြီး အချစ်ကြီးစွာဖြင့်
ပင် သူ့ကို မင်္ဂလာပွဲ ဖျက်မပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဆွဲကို အတိုက်အခံလုပ်ပြီး ဆွဲ
နုလုံးသားလေးကိုလည်း မဖဲ့ခြေရက်တော့။

သူ့စိတ်မချင်သည့်ကံကို ဆွဲခံရမှာပဲလေ။

ကိုယ် မင်းကို တံကယ်သနားပါတယ် ဆွဲရယ်။

နိဂုံး ၂၇ နိဂုံး

မိုး ရွာကိုပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မိုး ရင်ထဲက
ခံစားချက်အမှောင်တွေကို ဘွားကို မချွင်းမချန် ရင်ဖွင့်လိုက်ပါ
တော့သည်။

မိုး ရင်ဖွင့်တယ်လို့ ပြောခဲ့ပေမဲ့ ...

တကယ်တမ်းမှာ မိုး ရင်ဖွင့်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဘွားရင်ခွင်ကြီးထဲ တိုးဝင်ပြီး ရင်ထဲက နာကျင်ခံစား
ခဲ့ရသည့် ခံစားချက်တွေကို တစ်လုံးမကျန် ဖွင့်အန်ရင်း မိုးအသည်း
ချပြတ်မတတ် ငိုကြွေးလိုက်ပါတော့သည်။

ဘွားက မိုး ဝမ်းနည်းတကြီး ငိုကြွေးနေတာကို
ရင်ဘတ်ကြီးဖိ မျက်လုံးပြူးလျက် ဝမ်းနည်းတုန်ယင်သည့် အသံ
ညွှတ်လိုက်ကြီးဖြင့် ...

“အမယ်လေး ... စော်ကားလိုက်တာ၊ စော်ကားလိုက်ကြ
တာ၊ ငါ သည်းသည်ဖျား ဆည်းဆည်းဖူးဖူး ထားတဲ့ ငါ

ရဲ့ချစ်မြေ အလိမ္မာတုံးလေးကိုများ စော်ကားလိုက်ကြတာ
 ငါ့မြေ ဒီလိုမိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီလိုအပြောခံရတာ
 ဘွား ရင်နာလိုက်တာ၊ ရင်နာလိုက်တာ မြေးရယ်”
 ဘွားက ပြောရင်းနှင့် မှုံးကို သူ့ရင်ဘတ်ကြီးဆီ
 မျက်နှာလေး ပင့်မော့ရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာတော့သည်။
 အို ...
 ဘွား မှုံးကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့ရပြီ
 ဖြစ်သည်။
 မှုံး ဘွားကို မျက်ရည်ကျ အရှက်ရအောင် လုပ်ဆောင်
 ခဲ့မိပြီ။
 ဟင့်အင်း ...
 ဘွား မငိုပါနဲ့၊ ဘွား မငိုပါနဲ့၊ ဘွား ငိုတာ မှုံး ...
 မှုံး မကြည့်ရက်ဘူး။
 မှုံး ရင်ထဲက နာကျင်ကြေကွဲသည့် ခံစားမှု အပူလုံး
 တွေကို ဘွားရင်ထဲကို တစ်သက်တာလုံး ဝင်ရောက်ခိုအောင်း
 မသွားရအောင် မှုံး ဟန်ဆောင်မျိုးသိပ်နိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။
 မှုံး ဖြစ်ခဲ့သမျှ အရာတိုင်းကို ဘာမှမခံစားရသည့်
 မျက်နှာကလေးဖြင့် ပြန်ပြီးအသက်သွင်းရမည်။
 အို ...
 ငါ့နှလုံးသားတွေ ဘယ်လောက်ကြေမှုပြီး ပျက်စီး
 သေဆုံးခဲ့ပါစေ။

လူ့ဘဝသက်တမ်းမှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်
 ပဲ နေခွင့်ရတော့မည် ဘွားရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ မြေးမလေးကြောင့်
 ခံစား အမှတ်ရသွားမှာတွေကို မြေး ခံစားမပေးစေချင်ခဲ့ဘူးဘွား
 ရယ်။
 မှုံး တစ်ယောက် ...
 ဘွားရင်ခွင်ထဲကနေ နှလုံးကြေပျက်မတတ် အသည်း
 တလှိုက်လှိုက် ငိုကြွေးနေခဲ့ရာမှ ခေါင်းကလေးမော့ကာ ဘွားကို
 သနားကြင်နာစွာ နွေးနွေးလေး စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း တည်ငြိမ်
 အေးဆေးသည့် အသံကလေးဖြင့် ...
 “ဘွား”
 “ဟင် ... မြေး၊ ပြောပါဦး ဘွားဘဝမှာ ... ဘွားဘဝမှာ
 ဒီနေ့လောက် ရင်နာရတာ မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့သမီးနဲ့ ငါ
 သမက် နောက်အိမ်ထောင် အသီးသီးပြုသွားတာတောင်
 ဘွား ဒီလောက်အထိ မခံစားရဘူး၊ အခုတော့ ... အခု
 တော့ ... ငါ့မြေနှုတ်ထွတ်ကလေး သူ့ဌေးတကာသူဌေး
 တန်ဖိုးထားတဲ့ ငါ့မြေကလေးကို သူတို့က ဒီလို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့
 ပြောရတာ၊ အဲဒါ ဟိုကောင် ဒါရိုက်တာမကောင်းလို့၊ သူ
 ရှုပ်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်း၊ အဲဒီကောင် ဒီတစ်ခါ လိုက်လာလို့
 ကတော့ ဘွား နှစ်ပြားမတန်အောင် ပြောလွှတ်လိုက်မယ်”
 မှုံး ဘွားစကားတွေကို ရင်နာစွာပင် ပြီးလိုက်မိပါ
 သည်။

မှူးဟာ ခေတ်လူငယ် မိန်းကလေးပီပီ ဘာမှမခံစားရသည့် ခံစားချက်နည်းသည့် မိန်းကလေးအဖြစ် ဘွား ယုံစေအောင် အယုံသွင်းရမည်။

ဒါရိုက်တာဒေသီရရဲ့ အရှုပ်တော်ပုံကြားမှာ မှူးစားစာခံဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ မှူးကိုယ်မှူး ဖြေမဆယ်နိုင် ခံစားကြေကွဲခဲ့ရပေမဲ့ မှူးသည် ဒီခံစားကြေကွဲခဲ့သမျှကို တနဲ့နဲ့ ခံစားရူးသွပ်မည့် ခပ်ညှည့်မိန်းမ မဟုတ်ကြောင်းကိုတော့ ဘွား စိတ်ဖြောင့်အောင် ဝန်ခံရမည်။

ပြီးတော့ ...

ဘွား ထင်ထားသလို ဒါရိုက်တာ ဒေသီရဟာလည်း မှူးဆီကို ဘယ်တော့မှ လိုက်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာကို မှူး နှလုံးသားက ခံစားနားလည် သိထားပြီးဖြစ်သည်။

သူ့အဖေ ဆွဲခေါ်ရာအနောက်သို့ ဆွဲပါသွားခဲ့သည့် ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်မျက်ဝန်းတွေကို မှူးတစ်သက်တာလုံး ထာဝရ သိမ်းမှတ်နာကျင်ခဲ့ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ပူလောင်လွန်းသည့် ခံစားချက်တွေကို မျိုသိပ်ရင်းဖြင့် ...

မှူးက ရင်ထဲက အလိပ်လိုက် ဆိုတက်လာခဲ့သည့် ခံစားမှု ခါးခါးတွေကို နှုတ်ခမ်းသားကလေး ဖိကိုက်ရင်း ရစ်ဝိုင်းတက်လာသည့် မျက်ရည်စတွေကို အသက်အောင့်ကာ မျက်တောင်ရှည်ကြီးများနှင့် ပုတ်ထုတ်ပင့်တင်ပစ်လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန် ခဏအတွင်းမှာ ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး ရယ်မြူးဟန်တချို့က မှူး နှလုံးသားထဲကို ပုံရိပ်အသစ်အဖြစ် ရိုက်ခတ်ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

သွားစမ်း ...

မုန်းတယ် ... သိပ်မုန်းတယ်။

ခင်ဗျားကြောင့် ကျွန်မနှလုံးသားနုကလေး ဆန်ခါဆါက ဖြစ်ရတာ၊ ခင်ဗျားကို တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်ဘူး။

“ဟင် ... မြေး၊ ပြောပါဦး၊ ပြောပါဦး၊ မြေးလေး အရမ်းခံစားနေရတာ ဘွား မကြည့်ရက်ဘူး၊ သင်းတို့ကို မုန်းတယ်၊ ငါ့မြေးလေးကို ပက်ပက်စက်စက် ပြောခဲ့တဲ့ ဒါရိုက်တာအဖေကို မုန်းတယ်၊ မြေး ... မြေး ဘွားယုံတယ်၊ မြေးလေးဟာ စိတ်ထားမြတ်တဲ့ ငါ့မြေးလေးပါ။ သူတို့စိတ်ထားယုတ်တာ၊ သူတို့စေတနာ သူတို့အကျိုးပေးလိမ့်မယ်၊ စေတနာနဲ့တူတဲ့အကျိုးကို ခံစားကြရလိမ့်မယ်၊ ငါ့မြေးလေးဟာ စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းမြတ်တဲ့အတွက် အခု တစ်ခဏတာလေး စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပေမဲ့ တစ်ဘဝစားလုံး မြေးလေး စိတ်ချမ်းသာဦးမှာ၊ ဘွား ယုံတယ် မြေးရယ်”

ဘွားရဲ့နှစ်သိမ့်စကားတွေက မှူးရင်ထဲက အပူတွေကို ဦးခါးအေးစေခဲ့သည်။

တစ်ဘဝစာလုံး စိတ်မချမ်းသာနိုင်တော့ပါဘူး ဘွား

ရယ်။

မှူးဘဝမှာ ဒါရိုက်တာကြီး မရှိတော့ရင် မှူးတစ်ဘဝလုံး သေဆုံးသွားသလို ခံစားလိုက်ရပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ မှူးလေး ဘွားစိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ ဘွားရှေ့မှာ ပြုံးပြုံးကလေး ဟန်ဆောင်ပေးနေခဲ့ရမှာပါ။

ရက်တွေ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ဖြတ်သန်းသွားခဲ့တာတွေကို မှူးက ဘွားရှေ့မှာ အပြုံးမပျက် အစားမပျက် နေတတ်ခဲ့သည်။

ဘွားကလည်း မှူးရဲ့စိတ်ဒဏ်ရာတွေကို ပြန်ပြီးအသစ်မလုပ်တော့။

အလိုက်သိတတ်စွာဖြင့်ပင် မှူး ရူးသွပ်ခဲ့သည့် မင်းသမီးဆိုတဲ့ စကားကို ယောင်လို့တောင် မဟခဲ့သလို ...

တိမိ ဗီဒီယိုတောင် မကြည့်ခဲ့တော့။

မှူးလည်း မကြည့်ဖြစ်တော့။

ရက်တွေကနေ လ၊တစ်လ ကူးသွားသည့်အချိန်အထိ မှူး ထင်ထားသလို ဒါရိုက်တာဒေသီရရဲ့ မင်္ဂလာသတင်း မကြားခဲ့ရ။

သူတို့ အကျဉ်းချုံး လက်ထပ်လိုက်တာပဲလို့ နှဲယုံသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးဟာ သူ့မိဘ၊ သူ့ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ စကားကို ပယ်ရှားနိုင်သူ မဟုတ်။

မှူးကတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒါရိုက်တာကြီးကို အပြင်းအထန် သတိရလာခဲ့ရလျှင် အိမ်မှာ အလှူလုပ်သလို ဟင်းစုံတွေ ချက်စားပစ်လိုက်သည်။

မှူး ကိုယ်တိုင် 'ဝင်ချက်ပြီး အဲဒီတစ်နေ့တာကို ဟီးဟီး ဟား ဟားဖြင့် ကလေးရူးကြီး လုပ်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ...

ဖိုးဆေးနဲ့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ခြင်းခတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ဒါရိုက်တာကြီးကို လွမ်းလို့ သိလား၊ ကျွန်မ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် လျှောက်လုပ်ပစ်တာ။”

ရင်ထဲမှာ အကြိမ်တစ်ရာ ပြောခဲ့သည့် မှူးခံစားချက်တွေကို ဒါရိုက်တာကြီးကတော့ ခံစားနားလည်မှာမဟုတ်။

အခုလောက်ဆိုရင် ကြင်စဉ်းဇနီးအသစ်ကလေးနှင့် ဟန်းနီးမွန်းများ ထွက်နေပြီလား။

ဟန်ဆောင်ကောင်းလွန်းသည့် ဒါရိုက်တာဒေသီရကို မှူး အနာကြည်းဆုံး ခံစားချက်တွေနှင့် မုန်းမေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရနိုင်သေးချေ။

အသစ်ခံစားခဲ့ရသည့် နလုံးသားထဲမှာ အမြဲတမ်း ငိုကြွေးခဲ့ရလေသည်။

“ကျွန်မရင်ထဲမှာ အမြဲငိုနေရတယ် ဒါရိုက်တာကြီး၊ ဒါရိုက်တာကြီးပေးတဲ့ ဒဏ်ရာတွေက ကျွန်မနလုံးသားကို ရာစု

သစ်တစ်ခု ပြောင်းသွားတောင် ပြောင်းလဲနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

မိုးကောင်းကင်မှာ လမင်းက သာဆဲပါပဲ။

ကြယ်တာရာတွေကလည်း မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် လင်းလက်ဆဲပါပဲ။

နေမင်းကြီးကလည်း ကောင်းကင်ကြီးကနေ ထိန်ထိန် လင်းနေဆဲပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ...

ကျွန်မရင်ထဲက အဖြူထည်နုလုံးသားလေးကတော့ ...

အဖြူဆွတ်ဆွတ် မရနိုင်တော့ဘဲ ဒါရိုက်တာကြီးပေး

ခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ပန်းရောင်ပြောင်းသွားခဲ့ရပြီ။

“အို ... လမင်းကြီးရယ်၊ ကျွန်မ ရင်ထဲကို ထွင်းဖောက်ပြီး သာ ပေးလိုက်စမ်းပါ”

မှူးတစ်ယောက်တည်း လပြည့်ညရဲ့ ထစ်ညတာလေးမှာ ပန်းခြံထဲက မှောင်ရိပ်ကျကျ ခုံတန်းကလေးမှာ မှီထိုင်ရင်း မိုးကောင်းကင်က လမင်းကြီးကိုမော့ပြီး တိုင်တည်လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ မှူးပါးပြင်က မျက်ရည်စတွေ တလိမ့် လိမ့် စီးကျလာတာတွေကို လမင်းကြီးက သရော်လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေမလား။

ကြယ်တာရာလေးတွေ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် ငြိမ်းချမ်းစွာ လင်းလက်နေတာကိုတော့ အားကျမိပါသည်။

ကြယ်ကလေးတွေဟာ မပြောင်းမလဲ နိစ္စဥဝ လင်းလက်နေတာပဲ။

“မင်းတို့ကို အားကျပါတယ် ကြယ်ကလေးတွေရယ်၊ မင်းတို့မှာ ဘာအပူအပင်မှ မရှိဘူး၊ ဘာအပူအပင်မှမရှိဆို မင်းတို့က မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် လင်းလက်နေရတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ကျေနပ်နေကြတာကိုး၊ ဒီဘဝမှာပဲ ဒီတာဝန်ကို နိစ္စဥဝ ထမ်းဆောင်တော့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ရှိတာပေါ့၊ ပြောင်းလဲမှုဆိုတာ မရှိဘူးပေါ့ ...

“မင်းတို့ လမင်းကြီးကို အားကျရင် မင်းတို့လည်း ပူပင်သောကရောက်မှာပဲနော်၊ ငါဟာ လမင်းကြီးလို မလင်းလက်နိုင်ပါလားဆိုပြီး ပူပင်သောကတွေ ရောက်နေမှာပေါ့၊ ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလည်း တမ်းတခဲမိတဲ့ဘဝက မြင့်လွန်းတော့ ပူပင်လုံးတွေ ရိုက်နေရတယ် ...

“ကိုယ်လည်း ကြယ်ကလေးတွေကို အားကျပါတယ်၊ ကြယ်ကလေးတွေလိုပဲ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် ဘဝတစ်ခုမှာပဲ ကျေနပ်ရောင်ရဲပါတော့မယ်၊ ကတိပေးမယ်နော်”

မှူး မိုးကောင်းကင်ထက်က ကြယ်ကလေးတွေကို မော့ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက စကားတွေကို တိုင်တည်လိုက်သည်။

ကြယ်ကလေးတွေကလည်း မှူးစကားတွေကို လက်ခံယုံကြည်လိုက်သည်လားမသိ။

တစ်ပွင့်တည်းသော ကြယ်ကလေးက ပိုပြီးလင်းလက်သွားသယောင်ကလေး။

ကျေးဇူးပါပဲကွယ်။

မှူးရှင်ထဲမှာ အပူသောကတွေ ပျောက်ပြယ်လွင့်စင်သွားသလို ငြိမ်းချမ်းသွားပါသည်။

“မှူး ... ကလေး”

ရှင်ထဲက ငြိမ်းချမ်းသည့် ခံစားမှုတွေနှင့် ကြယ်ကလေးတွေကို မော့ကြည့်ကြည့်နုးနေသည့် အချိန်မှာပဲ မထင်မှတ်ဘဲ လှိုင်းထဲမှာ ခေါ်လိုက်သည့် အသံတစ်ခုက မှူးအတွက် အိမ်မက်ဖြစ်သွားရသည်။ မှူး နောက်ဘက်ဆီသို့ မျက်ဝန်းတွေကိုအရွေ့ ...

မှူး မျက်နှာလေးကို နွေးနွေးကြီး စိုက်ကြည့်ကာ အလိုက်လိုဆုံး ပြုံးပြလာသည့် ဒါရိုက်တာကြီးကို လက်တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် ခဏအတွင်း မှူး နေရာမှာတင် သတိလစ်မတတ် နှလုံးသားအစုံ ရပ်တန့်သွားရတော့သည်။

မျက်ဝန်းအစုံကို ခပ်တင်းတင်း ဖိမိတ်ရင်းက အထိန်းအကွပ်မဲ့ ယိမ်းယိုင်သွားရတော့သည်။

“ကလေး ... ကလေးရယ်”

“.....”

ဒေသီရ။ သူ့အရှေ့ကို ပျော့ညွတ်ကျလာသည့် ချစ်သူလေး ကိုယ်လုံးကို ခပ်တင်းတင်းကြီး ပွေ့ဖက်ရင်း ဆွတ်ကျင်ကျင်ကြီး ဆိုညည်းလိုက်ပါတော့သည်။

မထင်မှတ်ထားသည့် အချိန်မှာ သူ့ကို ရုတ်တရက်ကြီး တွေ့လိုက်ရလို့ ခံစားချက် ပြင်းသွားသည့် ချစ်သူလေးကို သူ သနားကြင်နာစွာ ခပ်တင်းတင်းကြီး ပွေ့ဖက်ထားရင်းက ရှင်ထဲက အလွမ်းဝေဒနာကို ဆေးကြောလိုက်ပါတော့သည်။

တစ်လကျော်ကျော်ကြီး ဝေးကွာခဲ့ရသည့် ရှင်ထဲက တစ်ဘဝစာလုံး စကားတွေကို ကလေး ကျေနပ်နားလည်ပေးပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း ကလေး ခံစားချက်ကလေးကို ကိုယ်ချင်းစာနားလည် သနားသွားရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ...

ကလေးသာ ကိုယ့်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရတာပါကွာ။

“ကလေး အရာအားလုံးအတွက် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဒါရိုက်တာကြီးကို ကျွန်မ မယုံဘူး”

သူ့ရှင်ခွင်ထဲကနေ တိုးတိတ်စွာ ထွက်လာသည့် ချစ်သူလေးစကားကို သူ ခံစားရလွန်းလို့ ကောင်းကင်ကြီးဆီ မော့ရင်း “ဟား” ခနဲ လေပူကြီး ဟားထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ချစ်သူလေး ကိုယ်လုံးလေးကိုလည်း လွတ်ထွက်မည့်အလား ခပ်တင်းတင်းကြီး ပွေ့ဖက်ထားရင်းက ချစ်သူလေးကို ရင်ချင်းဆွဲအပ်ပစ်လိုက်ကာ ချစ်သူမျက်နှာမှူးမှူးလေးကို ချောမော့နှစ်သိမ့် ပင့်မော့ပစ်လိုက်ရင်းက ...

“ကလေး အရမ်းမခံစားစမ်းနဲ့”

သူ ကြေကွဲသံ အက်အက်ကြီးဖြင့် ပိတ်ပင်လိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ ချစ်သူလေးကဖြင့် သူရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာကလေး မော့ရင်းကနေ တအိအိကြီး ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

“ကလေးရယ် ... ကိုယ် ကလေးဆီကို အပြီးလိုက်လာခဲ့တာ၊ ကိုယ် ... ကိုယ် အရမ်းခံစားရအောင် မငိုစမ်းပါနဲ့ ကွာ ... ဟင်း ဟင်း”

“ဒါရိုက်တာကြီး နှလုံးသားရဲ့ ခံစားချက်ဆိုတာ အတုလုပ်ယူလို့ ရပါသလား၊ မှူးကတော့ နှလုံးသားခံစားချက်ကို အတုလုပ်ယူ ခံစားလို့ မရဘူးလို့ ယုံကြည်တယ်၊ ရင်ထဲက စစ်မှန်တဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့ပဲ ခံစားတတ်တယ်၊ မှူးရင်ထဲက တကယ်စစ်မှန်တဲ့ ခံစားချက်တွေက မှူးနှလုံးသားကို အမြဲတမ်း နှိပ်စက်အနိုင်ယူနေတယ်၊ မှူး ဒီလိုခံစားနေရတာတွေကို ဒါရိုက်တာကြီးတို့တွေ ဝမ်းသာကျေနပ်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ကလေး ... မင်း ကိုယ့်ကို သက်သက်အထင်မှားနေတာ၊ ကလေးပြောခဲ့တဲ့ ခံစားမှုတွေကို ကိုယ်က ခံစားပြီးခဲ့ပါပြီ ကွာ၊ ကလေးရယ် ... မင်းနှလုံးသား နုနုလေးမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ အခုလို ခံစားကြေကွဲရတာတွေနဲ့ အနာရွတ် စွဲထင်မကျန်ရစ်စေချင်ထူး၊ ကိုယ် စိတ်မကောင်း

အဖြစ်ရဆုံးကတော့ ကလေး ကိုယ့်အပေါ် မယုံကြည်တဲ့ ခံစားချက်တွေ ဖြစ်နေခဲ့တာကိုပဲ”

ကလေး စကားလုံးလေးတွေက သူ့ရင်ကို ထိခနဲ ခံနေ အက်ရှသွားရပြီမို့ သူ ပိုပြီးမခံစားနိုင်တော့သလို ကလေးဆိုလည်း ခံစားချက် စကားလုံးလေးတွေ ဆက်ခွင့်မပေးနိုင်တော့။

ဒီအချိန်မှာ ချစ်သူနှစ်ဦး ကြည့်နှုတ်ရင်ခွန်စွာဖြင့် ... အနာဂတ်ဘဝတစ်ခုကို လှလှပပကြီး တည်ဆောက်ဖို့ ကလေးကို အကျေနပ်ဆုံး စကားလုံးတွေနှင့် ချော့မော့နှစ်သိမ့်နေည်ဖြစ်သည်။

“ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာကို ကလေး ဘယ်လိုယုံကြည်သလဲ၊ ကိုယ်ကတော့ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်က ချစ်ရတဲ့သူ တစ်ဦး တည်းသော ကိုယ့်ရဲ့ တော်ဝင်မင်းသမီးလေးကို နှလုံးသား အကြေအက်ခံပြီး စွန့်စားခြင်း၊ ရူးသွပ်ခြင်းတွေနဲ့ ခံစားခဲ့တာပဲလို့ ယုံကြည်တယ်”

အင်အားတွေဖြင့် လေးနက်လွန်းသည့် ရင်ထဲကချစ်ခြင်းသံစဉ်တွေကို ယုံကြည်လေးစားစွာဖြင့် မော့ကြည့်လာခဲ့သည့် ကလေးမျက်ဝန်း လှလှလေးတွေနှင့် ...

သူ့ရဲ့ အချစ်မျက်ဝန်းညိုညိုကြီးတွေ ကြာရှည်စွာ ဆုံဆည်းသွားရသည့် အချိန်အတွင်းမှာ သူ အသက်ရှူမှားမတတ် နှုတ်သွပ်ခံစားလိုက်ရသည်။

ကလေးရယ် ... မင်းကို သိပ်ချစ်ရလွန်းလို့ ...
ကိုယ် အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ် ကျောခိုင်းခဲ့ရပါပြီ။

“ကျွန်မကတော့ ချစ်တဲ့ဒါရိုက်တာကြီးကို ချစ်တဲ့အချစ်
တွေက နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဆန်ခါပေါက်ဖြစ်သလို ခံစား
ရပါတယ်။”

“ဟား ... ကလေးရယ်၊ အရာရာတိုင်းမှာ မင်းရှိရင် ကိုယ့်
တစ်ဘဝလုံး လုံလောက်သွားပါပြီကွာ”

သူ့ရင်ထဲက အလုံးလိုက် အခဲလိုက် ကြင်နာနွေး
ထွေး ချစ်ခြင်းတွေက ကလေးဘဝတစ်ခုလုံး လုံခြုံနွေးထွေးစွာ
အပြီးတိုင် လုံလောက်သွားပြီမို့ ကလေးရဲ့နှုတ်ခမ်းလှလှကလေး
တစ်စုံက ကွေးညွတ်ပြုံးမြဲသွားတော့သည်။

သူကတော့ ကလေးရဲ့အပြုံးကလေးတစ်ခုကိုပဲ မိန့်
မိန့်မှူးမှူးကြီး ရင်ခန့်ရင်း အရာအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဘဝမှာ ‘အချစ်’ တစ်ခုတည်း ရှိရုံနဲ့တင် ... အရာအားလုံး
ပြည့်စုံပါတယ်”

ဒါဟာ ...

ဒါရိုက်တာ ဒေသီရ ရင်ထဲက (ရင်တွင်းခံစားချက်)

ပါပဲ။

ပရိသတ်အတွက် အမြဲတမ်း

ရှင်မိထယ်